

Vodič za Boris Golić Tantru

Boris Golić

Vodič za Tantru

2022. godine

Svi korisnici digitalnih knjiga by Impero present, dužni su poštivati ugovor o korištenju digitalnih knjiga koji se nalazi u prilogu knjige:

Više podataka o našim drugim izdanjima moći ćete saznati ukoliko posjetite našu web stranicu, koja se nalazi na slijedećoj adresi:

<http://www.digitalne-knjige.com>

Vodič za Boris Golić Tantru

© Copyright Boris Golić. Sva prava pridržana.

Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kom obliku ili na bilo koji način uklopiti u drugi rad, prenijeti u bilo koju formu: bez pismenog odobrenja autora, uvažavajući sva autorska prava.

*„Ako dva sustava međusobno djeluju
tijekom određenog vremenskog
razdoblja, a zatim se odvoje, više se ne
mogu opisivati kao dva različita sustava,
već postaju jedan sustav.“*

Paul Dirac

Pripremio : Boris Golić

Uredio: Nenad Grbac

Predgovor knjige "Vodič za Tantru"

*Na ulazu kod mog obiteljskog liječnika piše:
„Kod prenošenja daha udisaj mora biti potpun.
Kad je potpun, mogućnost mu je velika.
Kad mu je mogućnost velika, moguće ga je produljiti.
Kad se produlji, može prodrijeti silazno.
Kad prodre silazno, mirno će se staložiti.
Kad se mirno staloži, bit će snažan i čvrst.
Kad je snažan i čvrst, klijat će.
Kad proklija, rast će.
Kad poraste, povući će se uzlazno.
Kad se povuče uzlazno, dosegnut će tjeme.
Gore se kreće tajna moć Providnosti.
Tajna moć Zemlje kreće se dolje.
Onaj tko ovo slijedi, živjet će.
Onaj tko postupa suprotno, umrijet će.*

Riječi uklesane u kamenu iz dinastije Zhou. 500 godina pr. n.e.

Te riječi redovito čitam kad idem k mom obiteljskom liječniku i te riječi su me inspirirale da se odlučim proučavati i pisati o tantri i tantričkoj masaži. I dobro je što sam sreo Zdravka, ali nije dobro što sam sreo Micu, jer ona je luda 100 gradi. Ja sam je zvao Mica Trofrtaljka, kao ona poznata srpska pjevačica cajki i narodnih pjesama. Pa mi se Mica Trofrtaljka ukazala u mojim snovima, uz nju mi se ukazala i Majka Omladina. Umjesto Reese Whitterspoon, ukazale su mi se Mica Trofrtaljka i Majka Omladina. To je bila moja noćna trauma ili mora, ali i to je prestalo. Sada očekujem da mi se Zdravko vrati iz Njemačke i da mi dovede neku mlađu ženu. Neku raspoloženu, ali manje zahtjevnju od Mice. Jer Mica i dalje traži svoja višestruka, tantrička sladostrašća i progoni me s tim. Uz to ona traži 100.000 kuna za silovanje, 100.000 povredu ugleda i časti i 100.000 kuna za duševne boli. I u svemu tom zlu, moram se javiti na sud, a

tamo me čeka sutkinja Jagoda. Da si olakšam situaciju pišem In Memoriam svom prijatelju Tomislavu.

Citat o našem trenutnom stanju:

Želim si olakšati život, pa preispitujem nekakvu svoju životnu filozofiju, nekakve svoje životne poteze, nekakve životne poraze, neke životne odluke i svoje nekakve životne promašaje. Ohrabrujem se i u potrazi sam za sobom, jer ne želim biti žrtva sustava, jer ne želim biti izgubljen. Jer želim zatomiti letargiju i prazninu koja me okružuje. Krivim se za štošta, ali se i opravdavam za štošta. Ali problem je u tome što ne vidim smisao tog i takvog života. Naime, uskoro je obljetnica pada Vukovara, a ja ne idem na obljetnicu pada Vukovara. Stoga se ne priključujem Kolonama sjećanja. Jer tamo dolaze licemjerni, tusti, bogati i bahati ljudi, koji ne mare za nas sirotinju. Oni podržavaju nekakvu društvenu patologiju, oni navodno podržavaju naše vjersko, nacionalno i ideološko domoljublje i našu rasnu netoleranciju.

Kod nas se govori da se u obrambenom ratu ne mogu činiti zločini, ali i to je moguće. Jer na svakoj strani postoje ekstremisti i ubojice. Jer uvijek se nađu nekakve žrtve, uvijek se nađu nemoćni, oni koji vjeruju u pravdu i koji nisu ni zašto krivi. Stoga mi živimo u prošlosti i uzaludno tražimo svoje nestale. A izgleda da nema volje, ni sa hrvatske strane, a ni sa srpske strane da se pronađu nestali. A ipak se radi o 1.861 nestaljoj žrtvi. Stoga se ja slažem s Miguelom de Unamunom kada kaže:

„Stvorili smo povijest punu laži, ispraznosti i lakomislenosti i to se jako osjeća.”

A ja ne želim sudjelovati u takvoj povijesti, ne želim ići na komemoracije i parastose. Nekad sam poznavao Željku i Višnju iz Vukovara i nekad sam pitao za njih, ali kao da su u zemlju propale, kao da su stvarno nestale, nitko mi ne zna odgovoriti gdje su i gdje

da ih tražim. Znam da su bile u autobusu za Vukovar i više ništa ne znam o njima. I dok ih ne pronađem, ja ne idem ni na kakve obljetnice, ni na kakve komemoracije, ni na kakve mimohode, ni na kakve kolone sjećanja.

VODIČ ZA TANTRU

POGLAVLJE 1

UNIŠTENJE

*Progoni me Demon kroz moja bespuća,
lebdi oko mene kao zrak, svugdje;
prodire u srce i razara pluća,
ispunjava mi dušu čežnjom vječnog bluda.
Znajući da umjetnost ljubav mi je prava,
uzme katkad oblik divnog ženskog bića,
i pod izgovorom, lažnim privikava
moje vrele usne na beščasna pića.
Vodi me daleko od Božjeg oka,
bez daha i lomna, na pučinu sinju
dosade što zjapi pusta i duboka.
Baca mi u oči smuštene od bdijenja
zamazane krpe, rane, golotinju
sav jezivi prizor i sjeme uništenja!*

CHARLES BAUDELAIRE

Želim si olakšati život, pa preispitujem nekakvu svoju životnu filozofiju, nekakve svoje životne poteze, nekakve životne poraze, neke životne odluke i svoje nekakve životne promašaje. Ohrabrujem se i u potrazi sam za sobom, jer ne želim biti žrtva sustava, jer ne želim biti izgubljen. Jer želim zatomiti letargiju i prazninu koja me okružuje. Krivim se za štošta, ali se i opravdavam za štošta. Ali problem je u tome što ne vidim smisao tog i takvog života. Naime, uskoro je obljetnica pada Vukovara, a ja ne idem na obljetnicu pada Vukovara. Stoga se ne priključujem Kolonama sjećanja. Jer tamo dolaze licemjerni, tusti, bogati i bahati ljudi, koji ne mare za nas sirotinju. Oni podržavaju nekakvu društvenu patologiju, oni navodno

podržavaju naše vjersko, nacionalno i ideološko domoljublje i našu rasnu netoleranciju.

Kod nas se govori da se u obrambenom ratu ne mogu činiti zločini, ali i to je moguće. Jer na svakoj strani postoje ekstremisti i ubojice. Jer uvijek se nađu nekakve žrtve, uvijek se nađu nemoćni, oni koji vjeruju u pravdu i koji nisu ni zašto krivi. Stoga mi živimo u prošlosti i uzaludno tražimo svoje nestale. A izgleda da nema volje, ni sa hrvatske strane, a ni sa srpske strane da se pronađu nestali. A ipak se radi o 1.861 nestaljoj žrtvi. Stoga se ja slažem s Miguelom de Unamunom kada kaže:

„Stvorili smo povijest punu laži, ispraznosti i lakomislenosti i to se jako osjeća.“

A ja ne želim sudjelovati u takvoj povijesti, ne želim ići na komemoracije i parastose. Nekad sam poznao Željku i Višnju iz Vukovara i nekad sam pitao za njih, ali kao da su u zemlju propale, kao da su stvarno nestale, nitko mi ne zna odgovoriti gdje su i gdje da ih tražim. Znam da su bile u autobusu za Vukovar i više ništa ne znam o njima. I dok ih ne pronađem, ja ne idem ni na kakve obljetnice, ni na kakve komemoracije, ni na kakve mimohode, ni na kakve kolone sjećanja.

Pitam i kuma za Željku i Višnju, ali moje pitanje ostaje neodgovoreno. Mogao bih podnijeti kaznenu prijavu protiv nepoznatog počinitelja, ali to nitko ne rješava, odloži se u neakvu fijoku i to je sve. Kod nas vlada mrtvilo što se toga tiče. Tako je bilo i sa kaznenom prijavom Brune Bušića, ni kod njega ubojstvo nije riješeno i kažnjen počinitelj. Ili bih trebao preispitati odluku Franje Tuđmana da se žene i djeca moraju evakuirati u Vukovar i da njega optužim za njihovu tešku sudbinu. Jer on je nakon toga otišao na svoju partiju tenisa. Nekome je prioritet partija tenisa, a nekome je prioritet spašavanje žive glave, svog i tuđih života. Ali ima li išta bolje od partije tenisa s prijateljima? Ima li išta bolje od pobijediti

svog rivala? To se ne propušta, a koga brige za tamo neakve Vukovarce. I tako naši liječnici preporučuju rekreaciju i trošenje kalorija. I kao da ja igram tenis svaki dan, misli o tome Franjo Tuđman, igram ga tri puta tjedno. I što me sada taj Mile Dedaković Jastrebnemirava, ja igram tenis. I što taj Siniša Glavašević piše da on nekog optužuje. Oružja nema i municije nema za Vukovar.

Uskladio sam svoje obaveze i sada je valjda red da me se ostavi na miru za taj prijateljski meč. I tako se ne bavim seksom, ne bavim se ni džogiranjem, pa se moram uznojiti i moram sagorjeti i potrošiti kalorije. Valjda ću potrošiti 5 kalorija po minuti. Pa je tako Franji Tuđmanu bilo ravno i za Vukovarce i za Vukovarke. Njih je on davno otpisao i žrtvovao. Jer nije htio uvesti nove, svježije snage i dovesti novo oružje. Netko kaže da su ti ljudi bili žrtvovani za priznanje Hrvatske. Zato je valjda Mile Dedaković, stari Jastrebnemirava, prošao kako je prošao, fizički i psihički je slaman i slomljen. On je tražio pomoć, također je tražio evakuaciju civilnih stanovnika i ranjenika iz Vukovara i predosjećao je tešku sudbinu Vukovara, uznemiravao je Franju Tuđmana i Gojka Šuška, a doživio je ravnodušnost Zagreba i našeg predsjednika Franje Tuđmana i našeg ministra Gojka Šuška. Još su ga proglasili izdajnikom i da je pronevjerio nekakva financijska sredstva.

A za to vrijeme srpski patrijarh Pavle je govorio:

„Pobijte ih sve! Uništite ih.! To su sve Tuđmanovi ustaše koji su ovdje došli ubijati srpsku nejač. Pucajte im metak u glavu. Zatucite ih i istrijebite ih kao lutajuće kerove. S njima se valja obračunati jednom za svagda. To je manje zlo, nego trpjeti njihov neviđeni bezobrazluk. Nego ih trpjeti na životu. Tamo gdje srpska džukela zapiša banderu, tamo je Srbija. I to nije naš radikalni zahtjev, to je istina. I uništite njihove pse, svinje, ovce, krave, koze, mačke, štakore i miševе. Uništite njihovu kulturu, njihove tradicije, njihovu povijest i prošlost. Neka nas ništa na njih ne podsjeća. Neka sve njihovo izumre i odumre. Treba sve njihovo odstraniti i ukloniti, da

nas ništa na njih ne podsjeća. Jer oni su genocidni, jer oni su ubili milijun i po naših ljudi u Jasenovcu. To je novo raspeće Kristovo. To je grijeh grijehova. Potrebna je naša minimalna volja i biti će tako kako ja kažem.“

Drugim riječima, mi se i dalje mrzimo sa Srbima sve u šesnaest i nikako da to nadiđemo. Nikako da iznađemo rješenje iz tog začaranog kruga. Ni naši vjerski očevi to ne nadilaze, pa stalno iskaljuju svoju mržnju, svoj nacionalizam, svoj šovinizam i svoj rasizam, na nama ili na drugima. Ni razni ideolozi ne govore drugačije, oni kao Švabo tralalala, ponavljaju iste riječi i iste fraze. Valjda će to trajati vječno ili do kraja naših života, jer nema u nama pameti, nema ni dogovora i drugačijih viđenja. No, ja nemam vremena za to, nemam vremena da se bavim s time i da to analiziram, želim živjeti drugačije, želim svom životu dati neki drugi, viši smisao. Ali kod nas tko misli drugačije, tko želi biti dobri duh i nekakva savjest, odmah je narodni neprijatelj, izdajnik i grešnik i odmah ti netko prijeti i izopćuje te iz javnog života. Pa tako Filip David, čuveni srpski književnik kaže:

„Gospodari naših života i naših sudbina uvukli su nas u rat, u kriminal, u gangsterizam, pustili su s lanca svoje rasiste i mafijaše, otvorili mikrofone, uperili u njih kamere, od zemlje u kojoj smo se rodili napravili su zemlju nasilja i sramote, a nas, protiv naše volje i naših uvjerenja, pretvorili u svoje sudionike. Jedino što nam preostaje jest da postanemo izdajnici. Biti izdajnik u takvoj zemlji i takvom sustavu najmanje je što može i mora učiniti svaki moralan i častan čovjek.“

Zato valjda postoje ti parastosi i te komemoracije, da bi se nešto obnovilo i da se ne bi zaboravilo. Da bi se patilo, da bi se nekog mrzilo, da bi se nekom osvetilo, a ne da bi se radilo, zarađivalo, živjelo i uživalo. Ne da bi se nekom oprostilo i zaboravilo. Zbog toga mi nismo nikakvi kršćani i katolici, jer nikome ništa ne opraštamo, nikome ništa ne zaboravljamo.

Kažu da su u Srbiji formirali nekakav Srpski svijet, on negira i Kosovo, i Crnu Gori i Bosnu i Hercegovinu i Hrvatsku. On i dalje promovira ratove kao rješenje iz te naše teške situacije, za njih smo mi mrski neprijatelji i govori se da svi Srbi moraju živjeti u istoj zemlji. Pa tako nikad mira sa Srbima, s njima se ne izlazi na zelenu granu. I ne znaš je li ih je bolje ostaviti na miru, ignorirati ih ili im se treba suprotstaviti. A ja samo znam da i njima i nama treba osvješćivanje, kajanje i prihvaćanje svog dijela krivnje. Kad bih bio veliki vjernik, kao što nisam, kad bih vjerovao da je sve zlo to što nam se dogodilo Sotonino djelo, pozvao bih oca Gabriela Amortha da i kod nas obavi svoj egzorcizam i svoju veliku duhovnu obnovu i borbu nad silama zla i tame. Ali on je umro, a nikoga drugog ne poznajem. Pa izgleda zazivam krivu osobu, pa od tog zazivanja nema nikakve koristi.

Jer nitko mi ne dolazi i nitko ne obavlja egzorcizam. Jer kažu za njega da je svojim molitvama i svojom vjerom obavio 70.000 uspješnih obreda egzorcizma i da je odagnao od ljudi njihovo zlo, njihova sotonska djela i demonsku opsjednutost. Ali što mi jadni možemo, kad nad nama vlada ta povećana demonska aktivnost, kad mi nanosimo zlo drugima, kad činimo svoje smrtne grijehе, kad smo roba s greškom, kad smo psihopati i sociopati. Živimo u svom izopačenom svijetu i što god činili, činimo krivo. Pa nam tako iz Crkve ili iz nekih udruga govore da smo komunjare, titoisti, antikristi i crkveni otpadnici, i tako nam je, kako nam je. A mi njima govorimo da su naši paraziti, uhljebi i lešinari i da se i oni trebaju mijenjati. Jer Belzebuba prizivaju naše vještice i spolno opće s njim. A on nam stoga mudro govori:

„Sišao sam dolje i kontroliram situaciju. Ja rušim kraljevstva. U ljude u kojima se sukobljavaju dvije osobe, dva vuka, ja ubrizgavam razna ludila. Ja ujedinjujem svoju osobnost sa tuđim nasilništvom, i moje osobne demone ja utisnem u čovjeka, redosljedom da kasnije mogu uzdati se u njihovo prokletstvo. Ja probudim golemu žudnju grešnu, nemoralni grijeh, opako krivovjerje, bezakonita djela, i oni poslušaju me, vode svoje ratove i ja špekuliram njima u njihovoj propasti,

uništenju i razaranju. Ja stvaram mutirane vojnike, jer ljudi su podložni svojim smrtnim grijehovima. Stoga im ja paraliziram svijest i radim s njima što hoću. Ja stvaram zombije i vukodlake, a ako im ništa ne mogu učiniti pozovem ostale prinčeve pakla: Lucifera, Mamona, Abadona, Sotonu, Levijatana i Belfegora.“

Stoga nam je Franjo Tuđman donio feudalne vrijednosti: obitelj, tradicije, konzervativizam, vjeru i vječno žrtvovanje drugih za domovinu i parolu:

„Sve za Hrvatsku – Hrvatsku nizašto.“

Ma što to bilo i ma što to značilo. A mi živimo u zemlji gdje nam kriminalci, paraziti, ratni profiteri i kriminalni ljudi vode državu. Pa potihom i u sebi govorimo da nam netko već više od 30 godina sustavno uništava ideju demokratskog i slobodnog društva, da nam netko uništava sve moralne i nemoralne vrijednosti. Netko kaže da bi ti ljudi da mi imamo normalnu državu bili u zatvoru, ali mi nemamo normalnu državu, oni nisu u zatvoru, pa nas oni vode. Pa smo mi skloni autodestrukciji, pa smo mi frustrirani, pa mi prosvjedujuemo radi koječega, pa mi prosvjedujuemo protiv mjera za zaštitu života, a ne protiv mita, korupcije i nepotizma. Pa mi gledamo zagrljene naše bahate i tuste političare, pa mi slušamo hvalisanje našeg premijera.

Za njega i po njemu sve funkcionira u najboljem redu, uspostavljen je najbolji model upravljanja, nema gospodarske krize i nezadovoljstva. A mi sada radimo proračun našeg budžeta, on nije reformski, ali mi predviđamo rast BDP – a za 2.022. godinu od 9%, pa predviđamo sredstva za razvoj, pa predviđamo sredstva za zdravstvo i za borbu protiv korona krize. Pa neki iz oporbe tvrde da su to teške manipulacije i da smo postali za EU Kosovo. Da naš premijer obmanjuje javnost, činjenica je da smo 10 godina stagnerali, da smo imali malo ili nikako povećanje BDP-a, a sada se zbog toga ono povećalo. Da smo mi jedni od najsiromašnijih u

Europi. Da naši građani žive sve lošije, da cijene rastu, a nama se životni standard smanjuje. A neka zastupnica uspoređuje vladu s Alanom Fordom koji kaže:

„Ništa ne obećavamo i to ispunjavamo.“

Možda nema gospodarske krize i nezadovoljstva za našeg premijera, ali za nas ima, jer mi živimo loše i siromašno i bojimo se još gorega. Za nas su to tvrdoglave činjenice, kao što mi tvrdoglavo vjerujemo da nema povjerenja u državne institucije dok ih vode ovi sadašnji birokrati. Oni se svega drže ili ne drže pijan plotu. Da su nestručni, jesu, a da su nekompetentni, jesu. A da do kraja svog mandata ništa neće naučiti, neće. Da oni ponavljaju svoje besmislice, ponavljaju. Pa tako zamjenik glavne državne odvjetnice kaže:

„Takoreći ni iz čega je napravljena nevjerojatna afera. Ja vjerujem u državno odvjetništvo, vjerujem u hrvatsko pravosuđe i vjerujem da će Hrvatska biti na putu da postane pravna država.“ Što mu drugo reći, nego da ja u to ne vjerujem.

Neovisno o gore navedenom, nekad sam imao običaj jesti janjetinu jednom mjesečno, nekad sam znao ići na jutarnju kavu u moj omiljeni kafić i to mi nije bio nikakav financijski problem, a sada nemam ni za to. Još se ponekad nešto nađe za kavu, ali za janjetinu se ne nađe. I na to mogu odgovoriti:

„Svaki narod ima vlast kakvu zaslužuje.“

No, da se ja vratim na Vukovar. Zapovjednik Glavnog stožera general Antun Tus je u onim vremenima izjavio da se Vukovar može obraniti. Da treba neutralizirati četiri tenka u Marincima, izvesti nedužne žene, nevino djecu i ranjenike iz Vukovara, a uvesti svježe snage i oružje. No, to Tuđman nije dao i staljinistički je rekao:

„Ni milimetra dalje! Generale, tko zapovijeda u ovome ratu?“

I general Antun Tus se pokunio i rekao:

„Vi, predsjedniče.“

I bilo je tako. Vukovar je bio otpisan i nitko mu nije pomogao. Uzaludna su bila preklinjanja Mile Dedakovića Jastreba i uzalud je on govorio:

„Bit će pokolja, Vukovar je pred padom. Treba izvesti nedužne žene, nevinu djecu i ranjenike i treba nam oružje. Ovdje je 2.000 djece, što ćemo sa djecom? Treba obaviti evakuaciju stanovništva, izvršiti proboj, ako ništa drugo, ali trebamo i pomoć u oružju.“

I nitko mu nije davao jasno objašnjenje zašto oružja nije bilo i nitko nama ne daje jasno objašnjenje zašto je Vukovar morao pasti. Nama samo ostaje i preostaje ponovno preslušavati izvješće Siniše Glavašavića:

„Optužnica kojom optužujem Sabor Republike Hrvatske za sudjelovanje u najvećem zločinu u povijesti nad hrvatskim narodom, za sudjelovanje u zločinu nad 15.000 Hrvata iz Vukovara.“ I on tako nastavlja:

„Optužujem vas gospodo, što ste dopustili da gladuju dok ste vi bili siti, zato što je vama bilo toplo, a njima hladno. Dok ste vi gasili žeđ pićem po vlastitom izboru u željenim količinama, njih ste osudili na jušnu žlicu vode.“

A naš prvi predsjednik, Franjo Tuđman, je samo brinuo za svoju partiju tenisa, jer svatko brine za ono što ga zanima. I kad je neki novinar objavio da je Vukovar pao, malo je stao s igrom tenisa i poludio na tog čovjeka, kažu da je vikao:

„Koji idiot je to objavio, odmah se obračunajte s njim.“

„Ali Vukovar je stvarno pao.“

„Mi ćemo onda krenuti na Knin.“

„Ali svijet nam to neće dozvoliti.“

„Onda ništa. Završimo s tom partijom tenisa. Moram ja brinuti za svoju stranku, za svoje krdo, za sindrom krda i za ljude u njemu. Za svoje uhljebe, mafijaše, kriminalce, nacionaliste, domoljube, fašiste, lažne branitelje, nepismene i ucijenjene.“

Jer on je kao naš sadašnji premijer, Andrej Plenković. I on brine za svoje uhljebe i mafijaše. On kao Andrej Plenković, komplementira i šalje pohvale svima iz svoje stranke, iako su neki kriminalci, probisvijeti i totalno neprikladni za poslove koje obavljaju. Iako se i oni bave raznim malverzacijama, korupcijom i koruptivnim radnjama.

To je taj naš teatar apsurd, zato neki kažu da smo mi apsurdistan. A on se mora brinuti za svoju stranku, za svoje krdo, za sindrom krda i za ljude u njemu. Za svoje uhljebe, mafijaše, kriminalce, nacionaliste, domoljube, fašiste, lažne branitelje, nepismene i ucijenjene. Mi, ostali, stoka sitnog zuba, svjesno ili nesvjesno ne postojimo ili smo gubitnici. Ili trebamo biti potlačeni i podređeni njegovoj volji i samovolji. Moramo ga pokorno slijediti. A on je zaveo svoju aroganciju, svoj totalitarizam, svoju korupciju, svoje diskriminacije, religijski ekstremizam i fanatizam, svoju mizogoniju, homofobiju, ksenofobiju i rasizam. I svi mi moramo glumiti nedozrelo, nedužno i poslušno dijete, a žene moraju biti nevine, poslušne, nepokvarene, krjeposne i moralnog ponašanja. Sve u skladu sa našim patrijarhalnim društvom. I valjda to nekome ne odgovara, pa se osvećuje na tim Tuđmanovim spomenicima koji niču kao gljive poslije kiše.

Naravno da čujem da je nedavno umro, nekadašnji HDZ prvoborac, Slavko Degoricija. Ne bih ga ja spominjao, da on nije okrenuo leđa Tuđmanu, da se on u jednom trenutku nije razišao s njim. Da on nije imao političke nesporazume i neslaganja s Tuđmanom. Pa je on osnovao Stranku Hrvatskih nezavisnih demokrata. Pa je on zamjerio Tuđmanu što se okružio ljudima kojima se okružio. Da se ovaj okružio uhljebima, mafijašima, kriminalcima, nacionalistima, lažnim domoljubima, fašistima, lažnim braniteljima, nepismenima i ucijenjenima. Da je od tih ljudi stvorio nekakvu svoju elitu i svoj krug privilegiranih. Da je od njih stvorio 200 privilegiranih obitelji. Mi, ostali, stoka sitnog zuba, smo njegovi neprijatelji, svjesno ili nesvjesno za njega ne postojimo ili smo siromasi i gubitnici.

S druge strane kažu da su Jutarnji list i njihova novinarka Ivanka Toma predložili da se ukine Kolona sjećanja, mimohod i defile u Vukovaru, Kninu, Bleiburgu i da sve to nema smisla. Jer se nepotrebno i iritirajuće troše naši proračunski novci i stoga imamo rastrošnu državu. Organiziraju se neukusni derneci, a ja neukusne derneke ne volim i ne želim sudjelovati u njima. I ta gospođa Ivanka Toma kaže da bi u skladu s vremenima trebali uvesti mjere štednje ili stabilizirajuće mjere i elemente i ukinuti tu neopravdanu državnu potrošnju. Treba se okrenuti gospodarskom rastu, privlačenjem investicija i boljem iskorištavanju sredstava koji dolaze iz EU fondova. Trebamo se okrenuti životu, životnim problemima, a te proslave treba ostaviti za bolja vremena, ma koliko one bile mirne, bez uvreda druge strane i dostojanstvene. I netko kaže:

„Vrijeme prolazi, ali rane ne zacjeljuju.“

To je istina. Kako možeš zaboraviti, ako ti je netko ubio najmilije. I ti znaš ili ne znaš tko je to učinio, a kazne za toga nema, taj živi normalno, bez sankcija. U međuvremenu nas je dodatno snašao i covid virus, pa nam iz Frankfurta naš znanstvenik Ivan Đikić poručuje:

„Ne idite u Vukovar i Škabrnju, stanje s korona virusom je kritično, razboljet ćete se i umrijeti.“

No. nitko njega ne sluša. Preko 10 tisuća ljudi je bilo u Vukovaru i preko 2 tisuće ljudi je bilo u Škabrnji. Mi smo narod koji ne sluša savjete naših znanstvenika. Mi poštujemo naše žrtve, mi im želimo izraziti pijetet, mi se volimo politički promovirati, mi se volimo s nekim inatiti i mi ne čuvamo svoje zdravlje. Očekujemo bolja vremena, ona nikako da dođu, stalno nam dolazi zlo za zlom. Stalno smo mi u nekakvoj gospodarskoj krizi i recesiji. I nikako da nam krene na bolje.

Stoga ja neću i ne želim ići u Kolonu sjećanja, ja slušam našeg znanstvenika, Ivana Đikića. Uz to nisam ni sa čime zadovoljan, jer sam nezadovoljan. Jer ne želim ponovo proživljavati 1991. godinu. Ne želim se vraćati u moju ružnu prošlost, moram se okrenuti sadašnjosti i budućnosti. Za mene je to bila jedna od najgorih godina. Tada se ugasila moja tvrtka, a ja sam morao potražiti posao u Osijeku. A tamo u Vukovar dolaze naši najveći rasisti i ksenofobi kojima je slogan:

„Rasist sam i ksenofob sam, tim se dičim i ponosim.“

Jer ne brinem se ja zbog njih, mene brinu naši lokalni šerifi. Jer oni nad nama vladaju i imamo sustav kakav već imamo. Stoga sam ja u krizi identiteta, nemam razloga za borbu. Obavijaju me crne misli, i nemam dovoljno financijskih sredstava za život. Pokušao bih nešto novo, ali to ne nalazim. Pokušao bih pronaći neku novu žensku osobu, ali je ne nalazim. Jer ovdje više nikog nema, svi su odavde otišli. Želim se uklopiti u ovo naše društvo, ali to ne uspijevam. Sve mi je neuspješno i dosadno.

Nitko nije otok, a ja to jednostavno jesam. Nemam dovoljno samopouzdanja, nisam dovoljno hrabar, nisam dovoljno uporan i odvažan. Osjećam sram, apatiju i krivnju da nešto nije u redu sa

mnom. Kriv sam i odgovoran sam riječju, djelom i propustom. Ali, kako se kod nas nitko ne osjeća krivim, ni ja se takvim ne bih trebao osjećati. Ali muči me moja mala prijevremena mirovina. Tko mi je kriv što nemam punu mirovinu i staž od 40 godina? No, što bih time dobio? Dobio bih još dodatnih 300 kuna. Tko mi je kriv što nemam povlaštenu mirovinu? Jer na povlaštenu mirovinu dobije se povećanje od 2.000 do 3.000 kuna. Dobije se povećanje kolika moja sadašnja mirovina iznosi. I ja mislim da je to sramotan nesrazmjer. Pitam se: zašto netko dobiva povlaštene mirovine, čime su je ti ljudi zaradili, možda su radili 15 ili 20 godina? Jesu li to zaradili time što su bili članovi HDZ- a? I čime su nas ti članovi HDZ – a zadužili?

Jednostavno nemam odgovor na to. Mi smo društvo bez odgovora. Mi smo društvo koje ne smije ni postavljati pitanja. Mi smo društvo bez pitanja i bez odgovora. A ja bih postavio pitanje: ako je već general Ante Gotovina dobio i dobiva povlaštenu mirovinu, je li ju morao dobiti i Vladimir Zagorec? Ako smo po Vatikanskom ugovoru dužni Crkvi isplatiti milijardu, dvije ili tri milijarde kuna, zašto moramo svećenicima i biskupima isplaćivati povlaštene mirovine od 9, 10 ili 11 tisuće kuna? I kažu da je tih sa povlaštenim mirovinama više od 200 tisuća. Zato ovi obični smrtnici, a kojih je nešto preko milijun i dvije stotine, dobivaju mirovinu od 800 ili 1.000 kuna, tolike su moje režije i troškovi za lijekove. Stoga se ja sramim i stidim što primam 2.700 kuna prijevremene mirovine.

Valjda zato ja, pored svega toga, ne osjećam dovoljno samopouzdanja? Pa i ja sam bio aktivan član Domovinskog rata. Pitam se: zašto ja nisam dosljedan, odvažan i zašto nisam uspješan? Zašto ne uspijevam uspostaviti kontrolu nad svojim umom i životom? Jer ja nisam ničim opsjednut, jer se ja ne osjećam nizašto kriv, drugi su krivi, oni na vrhu, oni koji odlučuju o nama, pa ja živim kako živim. Nitko meni ne oprašta moje greške, nitko mi ih ne zaboravlja. Nema više ni prve opomene, a ni drugarske kritike. Pa nam sve propada, a ja ne mogu shvatiti one koji idu na te naše razne obljetnice, koji idu ljeti na more. Meni je to daleko, jer sam

siromašan. A naši političari govore da netko ulaže u nas, da netko ulaže u Slavoniju, ali novci nikako da stignu. Pitaš nekoga: kada će doći, a oni ogovaraju: pa zar nisu stigli. A ti nemaš strpljenja nekoga ponovo pitati:

„Kad će stići novci?“

Onda ti shvatiš, da od novaca ni traga ni glasa. Kad se namire stranački prijatelji, kad se namire svi ti stranački članovi i uhljebi, kad se namire svi hrvatski kapitalisti i tajkuni, za nas stoku sitnog zuba, ništa ne ostane i ništa nam ne dođe. Ali na tragu toga netko nam predlaže bilateralne odnose s Indijom. Istina je da je Indija velika zemlja, da s njom se može surađivati na mnogo gospodarskih polja, ali ja sam skeptičan što se te suradnje tiče. Jer do nedavno su nam predlagali suradnju s Kinom, oni su dobili za izraditi Pelješki most, obećali su i daljnja ulaganja, ali sve je to stalo. Pa će tako i to stati. Jer od nas su digli ruke Amerikanci, pa Britanci, pa Nijemci, pa Kinezi, pa će to učiniti i Indijci. Sada mi radimo na kulturnim odnosima s Indijom. Sjetili smo se naših Roma i Međunarodne konferencije o Romima i što ćeš drugo predložiti Indijcima nego problem i probleme Roma. Jer oni su neprilagodljivi, jer oni se ne daju asimilirati, jer oni ne prihvaćaju naša pravila i norme. Oni sve rade po svom i ne žele od nas otići.

Meni nije jasno funkcioniranje Roma, ali pustimo to na miru, jer meni još uvijek nije jasno ponašanje i drugih ljudi. Na primjer Franje Gregorića, nekadašnjeg direktora Astre Internacional. On mi je nerazumljiv do dana današnjeg. Naime, u ono vrijeme, oko godine 1992. naš je izvoz u Rusiju iznosio 200 do 300 milijuna dolara, a ja sam ga, kao nekadašnji referent izvoza, zvao da ugovori posao s Rusima u vrijednosti 30 do 50 milijuna dolara. Trebao je posjetiti nekog tovariša Gerasimova i s njim potpisati ugovor na 30 ili 50 milijuna dolara. To bi njemu bilo lako učiniti jer je imao veze i poznanstva, a meni ovdje u tvrtki nisu ni dali da odem ili prismrdim u Rusiju. Franjo Gregorić je trebao organizirati sastanak s Rusima i

oni bi prihvatili naše strojeve za plastiku. Ali ja nisam mogao nikako do njega i normalno da nisam mogao dobiti na telefon Franju Gregorića.

Mogao sam doći do njegove sekretarice, ona bi se ispričala, obećala je da će mu sve prenijeti, ali dalje jednostavno nije išlo. Jer mora da je i on otišao na partiju tenisa ili šaha sa našim prvim predsjednikom, Franjom Tuđmanom. Ili je morao organizirati krijumčarenje oružja u Hrvatsku. Naši političari se pozivaju na neku višu silu, da se nešto nije moglo predvidjeti, da su postojale iznimne okolnosti i tko zna što još. Pa tako u poslovnom svijetu treba dokazati da su postojali događaji izvan utjecaja onog koji se na višu silu poziva, da se radi o izvanrednom, nepredvidivom i neotklonjivom događaju. A u slučaju direktora Astre Internacional, Franje Gregorića, nema nikakvog odgovora. On jednostavno ne odgovara stoci sitnog zuba i zbog toga je moja tvrtka propala. Da je Franjo Gregorić prodao naše strojeve, naša agonija bi se nastavila, ali on to nije. Jer mi se ne pridržavamo nikakvih poslovnih pravila i obaveza. Mi nismo ni za što odgovorni. Pa se zbog toga iracionalno ili neracionalno ponašamo.

Pa ignoriramo one niže od sebe, ignoriramo podčinjene. Živimo u kaosu i neredu. Nismo produktivni i poslovni. Stalno smo umorni, ne održavamo svoj cirkadijalni ritam, držimo se svojih odvratnih navika i mislimo da previše radimo. A ti na vlasti misle da smo mi provincija i pripizdina, da naši životi ništa ne vrijede, da mi ništa ne znamo i da ne treba o nama voditi brigu. Pa je tako Franji Tuđmanu važnija partija tenisa, nego vapaj za Vukovar Mile Dedakovića Jastreba, pa tako ni Franjo Gregorić ne vodi brigu o nama i našim strojevima. A oni ne žele voditi kaotične živote, oni žele biti produktivni, pa nas jednostavno rješavaju, ne javljaju nam se. Pa nas odbijaju, pa ne žele s nama razgovarati, pa nam ne žele činiti usluge. Mi smo za njih i tako pijavice koje im sišu krv i energiju. Mi ih i tako zlostavljamo i maltretiramo svojim traženjima. Oni bi najradije otišli na

detoksikaciju od nas samih. Jer mi smo zahtjevni. Jer mi od njih previše tražimo.

POGLAVLJE 2

Naši političari jedni drugima, kao i DORH i USKOK, zataškavaju korupcionaški kriminal i razne malverzacije. Dok jedni zataškavaju, drugi to otkrivaju i dokazuju da su ovi na vlasti korumpirani. Pa traže sankcije, pa traže ostavke. Sve je to besmisleno, da ne može biti besmislenije. Jer naši političari imaju problem s Bogom i moralom. Jer ako Bog postoji, onda je sve u redu s njima i njihovim moralom, ili nije. Ali ako Bog ne postoji, što je onda s njima i njihovim moralom? Možeš li onda krasti, lagati, otuđivati, otimati, ubijati i činiti ostala zlodjela? Ja s tim nemam problema, ali imam osjećaj da će doći drugi, a ti će biti jednako neučinkoviti, jednako korumpirani i jednaki kriminalci. Najbolje bi bilo zabraniti im rad i jednima i drugima. Ali tko smo mi da im sudimo, mi moramo brinuti da nas ne osude za bilo što. Jer prema nama je sustav drastičan i rigorozan, kažnjava nas za najmanju grešku. Jer mi se moramo držati naših zakona, običaja i tradicija, a oni, iako nisu usklađeni sa zakonom, rade što hoće i na našu štetu, a u njihovu korist. S jedne strane su neučinkoviti i suvišni za nas, za državu i društvo, ali su učinkoviti za sebe i svoju korist. I kažem da bi im trebalo zabraniti djelovanje, ali tko mene sluša, nitko.

Međusobno se grozno i sramotno svađaju:

„Ti si takav i takav, a ja sam oličenje dobrote.“

Međutim, problem je što i ti drugi nemaju rješenja ili su njihova rješenja zastarjela. Pa kad dođu na vlast jednako se ponašaju kao ovi prvi. Jednako su nepoduzetni, jednako su korumpirani. A sada kažu da smo dobili negativno mišljenje na naš Zakon o sukobu interesa. Ja kažem: što će nam taj zakon kad ga se i tako nitko ne pridržava. Naše etičko načelo je: kradi, laži, obmanuj i varaj narod. Štiti svoju kastu i briga te za nečiji sukob interesa. I u tu svrhu uključi obavještajne službe, DORH i USKOK. Zbog toga smo mi u konstantnoj krizi, nama nikako da krene. Sada se bavimo nabavom

zrakoplova, nemamo ništa pametnije. Umjesto da radimo na izvozu naših roba, umjesto da smanjujemo javni dug, mi kupujemo zrakoplove koji nam u biti i ne trebaju. Pa se tako dodatno zadužujemo i pravimo veći dug. No to nikoga ne zabrinjava, pa neće ni mene.

Mi na vlast dovodimo primitivce i prostake. One koji su odani svojoj partiji, a koji nisu stručni i sposobni. I što onda očekivati od njih, nego krađe, kriminal, korupciju, laži i obmane. I onda ih naš premijer mora štititi, zataškavati njihove afere i njihov kriminal, jer to rade u svoje ime i u ime partije, a ne u ime naroda. A mi smo svakim danom, u svakom pogledu siromašniji. I optužnica i uhićenje za Gabrijelu Žalac mora doći iz Ureda europskog tužitelja. A slučaj je u biti jednostavan, bivša ministrica regionalnog razvoja i europskih fondova, Gabrijela Žalac, je kriva što je za bavu softvera vrijednog 2 milijuna kuna, platila to 13 milijuna kuna. I od kuda ta razlika? Je li ju je zadržala Gabrijela Žalac ili je dio novaca završio u HDZ – u? Ne zna se i vjerojatno se to nikad neće saznati. To su te naše velike tajne ili nisu? Sve se zna ili se ništa ne zna.

Mene brine to što svakim danom, u svakom pogledu postajemo sve siromašniji i sve nas je više onih koji posjećuju pučke kuhinje. Naši političari se inače i dalje bave svojim korupcionaškim poslovima i malverzacijama, brige ih za nas. Jednostavno kažu to je grijeh struktura i nema tu pomoći, nema tu ni sankcija, tako je, kako je. Nema tu baš ni neke logike, nema tu ni racionalnih rješenja, ali s tim se mora živjeti. Jer naši političari su populist, rasisti, seksisti, ekstremisti i demagozi. Netko kaže da naši ekstremisti imaju svoju istinu o Jasenovcu, a pobačaj smatraju klanjem. Oni nisu skromni i ponizni, nego vrše i obavljaju svoj teror manjine nad većinom. Oni jedni prema drugima primjenjuju sjevernokorejski model ponašanja, ili neoliberalni, kako se uzme. Ali kad im dođe Angela Merkel ili Emmanuele Macron onda im se uvlače u guzicu, pa su slijepi, gluhi i nijemi, pa prihvaćaju i dodatne obaveze od 100 ili 200 milijuna eura

za avione Rafale. Ali svaka sila traje određeno vrijeme, pa tako i ti naši političari.

Tko bi rekao da više nema Jadranke Kosor, Sanadera ili Karamarka, nitko. Nema ih, nestali su kao da ih je crna zemlja progutala i nitko za njima ne plaće. Pa nema ni Bernardića, a kažu da uskoro više neće biti ni Komadine. Da je on politički pao i doživio svoj najteži poraz. A naši političari iz drugih stranki ili iz oporbe, se vrijeđaju i jedni drugima dolijevaju ulje na vatru. Huškaju jedne na druge, otkrivaju korupciju i afere. Stoga netko kaže da smo mi društvo zbogom pameti i apsurdistan. Ili da smo mi društvo gdje je Bog rekao laku noć. Da nas je Bog zaboravio ili nas zaboravlja, a njegovi službenici rade u svom interesu i za svoj interes. Jer kod nas ne vlada politički razum, nego političko bezumlje. Kod nas se događaju razne manipulacije, zloupotrebe i zbunjivanje javnosti, a sve sa ciljem da se prikrije nečija korupcija, kriminal i nepotizam. I ide tako nama ili ne ide. Drugi napreduju, a mi svakim danom, u svakom pogledu, nazadujemo. Ako smo nekad bili predvodnici Pokreta Nesvrstanih, više to nismo, jer nam je Srbija oduzela primat. Pa se Aleksandar Vučić, predsjednik Srbije, time dičio i eksponirao prije nekoliko dana.

Za Crkvu kažu da je gora od toga, svećenici se bave sami sobom i svojim interesima. Ne bave se svojim stadom i svojim ovčicama. Pa tako kažu da je kardinal Bozanić pronevjerio čak 50 milijuna eura i nikom ništa. Vuk pojeo magare i nikom ništa. Jer o tome odlučuje vatikanska Kongregacija za kler i ona je odlučila suspendirati Zbor prebendara, ma što to bilo i ma što to značilo. A da je netko nesavjesno upravljao financijskim sredstvima, to jeste. Da netko nije poštovao naše i vatikanske zakone, to jeste. Da toga ima još, ima. Kažu da je u Zaprešiću bivši ravnatelj vjerskog vrtića, koji je osnovala vjerska zajednica „Kristova crkva“, dobio kaznu od godinu i pol dana zatvora zbog rasturanja ili dilažnja droge. On je bio veliki i pravi vjernik i katolik, ali i diler droge, drogu je skrivao u vrtiću, a oko vrtića je preprodavao drogu. Takva nam je valjda sudbina, kod

nas se i vjerski ljudi bave kriminalom i prodaju kokain, marihuanu, hašiš, amfetamine, heroin i tablete MDMA.

Uz to, Crkva zataškava svoje svećenike pedofile. U Bosni don Slaviša Stavnjak ima svog dečka. Zar je to normalno? Ja to ne mogu trpjeti i ne mogu podnijeti. Zato ja više i ne idem u Crkvu, zato ja više nisam vjernik. Dotle kažu da je pariški nadbiskup, Michel Aupetit, zabunom poslao e – mail tajnici umjesto ljubavnici, pa se otkrilo da on ima i tajnicu i ljubavnicu i da to nije ista osoba. Valjda je zbog toga tajnica taj mail dala novinarima magazina „Le Point“ na uvid. A tamo je bilo svega, od ljubavnih riječi, intime koliko želiš, poziva na ljubav i seks, samo ne celibata na koji se taj nadbiskup zakleo. Kažu da je taj pariški nadbiskup prekršio celibat, pa je podnio ostavku papa Franji na sve svoje dužnosti. Još kažu da taj nadbiskup nije priznao nikakvu krivnju, da nije kršio kazneni zakon, nego je podnio ostavku iz poniznosti, da zaštiti biskupiju, ma što to bilo i ma što to značilo.

Također, kažu da je FBI zataškavao seksualno zlostavljanje njihovih sportašica. Zlostavljao ih je njihov liječnik i njihov trener, a sve je to zataškavao FBI. Inače, naši političari su nesretnim ljudima u Petrinji, stradalim nakon potresa, obećavali zbrinjavanje, pa su neki dobili mobilne kućice, ali neke su ostavili na cjedilu još i ovu zimu. Pa tako neki žive u neprikladnim garažama. Neki Zvonko iz Petrinje kaže:

„Oprostite što plačem, ali to je sramota. Pa pogledajte što rade političari, nije ih briga za nas. Živim s ocem u garaži koja je puna dima i blata. Sjedimo u foteljama i grijemo se cijelu noć. Kuća nam je za rušenje, treba ju srušiti i novu sazidati, ali mi ne dolazimo na red. I otac i ja smo se borili u Domovinskom ratu za ovu zemlju. Ogorčen sam na sve političare jer se samo dolaze slikati u Petrinju.“

To je istina, političari se vole slikati, ne brinu oni ni za pravo, ni za pravdu, ni za svoja obećanja, ni za javno dobro, a ni za muke naših ljudi. Ako ih za nešto pozoveš, ako ih nešto pitaš ili prozoveš, oni imaju odgovor:

„Nitko konkretan nije odgovarao za zločine na Bleiburgu, nitko nije odgovarao za Križni put, nitko nije odgovarao za zločine na Golom otoku, nitko nije odgovarao za zločine u Vukovaru, nitko nije odgovarao za nekadašnja, socijalistička namještena suđenja. Dok to ne riješimo, dok ne riješimo lustraciju, nećemo ni mi odgovarati za kriminal i financijske malverzacije. Ne treba nama Odbor za pravosuđe Hrvatskog sabora i Nacionalno vijeće za praćenje provedbe Strategije suzbijanja korupcije. Ništa takvo nama ne treba. Dvije trećine svijeta je korumpirano, zašto onda jedna Hrvatska ne može biti korumpirana?“

Ako su Srbi rehabilitirali svoj četnički pokret i mi smo u stanju rehabilitirati naš ustaški pokret. Uostalom, nije li sve to falsificirano i lažno, nije li sve laž i falsifikat, ne podržavamo li mi laž i falsifikate, pa tako i to. Četnici i ustaše su lažni domoljubi, zar nisu ratovali na strani nacifašističkih Sila osovina, a zar nisu te Sile osovine osuđeni od naprednog svijeta? Zato se ja pitam: zašto mi od tih kvislinga pravimo prave domoljube, zašto se mi ne bavimo stvarnim problemima i našim gospodarstvom? Zašto mi nismo spremni za reforme našeg gospodarstva? Zašto mi ne kažnjavamo aferase i one koji nam čine štete? Zašto mi nismo primjereno kaznili Josipu Rimac, za zbrinjavanje svog brata u državnu službu ili za aferu „Vjetroelektrane? Zašto takve stvari prođu kod nas nekažnjeno? Kad bi mi to primjereno kaznili, ne bi nam se vukli repovi. Mogli bi nastaviti i krenuti dalje.

Treba biti rezolutan, kao što je to nekad bio Josip Broz Tito, pa je prvo Nijemcima rekao njet, a onda je to učinio i Rusima. Njet je rekao i narodnim neprijateljima i obračunao se s njima. Obračunao se sa svima koji ga nisu simpatizirali. Pa je tako Tito u Karađorđevu rekao Njet i Hrvatskim proljećarima, obračunao se s njima, i slomio ih. Obavio je to po kratkom postupku. Pola je poslao u zatvor, a drugu polovicu poslao je u izgnanstvo. Danas takvog nema. Možda nam takav ni ne treba, ali nema nikoga da bi nešto poduzeo. Svi su nekako nepoduzetni i njonjavi. Nema nikog tko bi nešto reformirao.

Može ovako, može onako, može nikako, ali nitko ništa ne poduzima. A nama trebaju revolucije i reforme, jer mi nismo srušili berlinski zid u našim glavama. Zato Austrija uklanja ustaške spomenike na Bleiburgu, i tako zabranjuje veličanje fašističke države NDH – a. Valjda bi i mi to trebali. Ali zato mi imamo našu Crkvu i kardinala Bozanića, a ovaj nariče nad ubijenim ustašama i brani njihove zločine. Jer to su zločini protiv komunizma i protiv komunjara.

Pa se tako Savez antifašističkih boraca i antifašista žali da naš kardinal Josip Bozanić širi neistine, falsificira povijesne činjenice, da ustaše proglašava nevinim žrtvama i da brani ustaške zločine. Ja samo mogu reći da je svaki zločin zločin i da mi je svega toga dosta. Htio bih to ostaviti u nekakvoj povijesnoj ropotarnici i htio bih to zaboraviti. Ne osuđujem ili osuđujem komunistički, totalitarni režim, ali ne negiram ili negiram zločine ustaša i fašista. Dosta mi je te mržnje, dosta mi je suočavanja s našom nesretnom prošlošću, dosta mi je osveta, želim da se stvarno pomire djeca ustaša i djeca partizana, i da se počnu rješavati gospodarska pitanja. Jer nekad smo mi pripadali naprednom svijetu, jer nekad smo mi bili ispred Češke, Poljske i Slovačke. A ovi su do nedavno imali rast BDP – a od 10 % i više i odavno su nas stigli i prestigli. Sada to čine i Rumunjska i Bugarska. Pa nas je Rumunjska stigla i prestigla, a uskoro će valjda i Bugarska.

Kod nas nije tako, mi se i dalje bavimo našom korupcijom. Pa tako i Plenkovićeva miljenica, naša bivša ministrica regionalnog razvoja i fondova EU, Gabrijela Žalac se više bavila svojim korupcionaškim poslom i malverzacijama, nego svojim poslom privlačenjem EU sredstava. Kažu da mi nedovoljno privlačimo ta sredstva. A ona je uz to udijelila i velika financijska sredstva tvrtki s jednim zaposlenim i 800 kuna godišnje dobiti. Ako primijenimo gore navedeno pravilo, da ona nije ništa kriva, dok joj se to ne dokaže. A ona se takvom ne osjeća. Jer naš DORH i USKOK su dali svoje pozitivno mišljenje u vezi s tim. Za njih to nisu nikakve financijske afere, za njih to nisu nikakve financijske malverzacije. Za njih nema ni afere Remorker, nema

afere Agrokor i nema afere Softver. Ne postoje afere ni za naše političare, ni za one na vlasti, ni za naš DORH, ni za naš USKOK.

Ali nije tako u svijetu, Transparency International kaže:

„Korupcija ubija. Više od dvije trećine zemalja smatraju se korumpiranima.“

Pa tako ova nevladina organizacija jednom godišnje objavljuje svoj indeks korupcije. I mi smo po tom indeksu korupcije na 63 mjestu, Slovenija je na 35 mjestu, Srbija na 94, a BiH na 111. Pa netko kaže da Hrvati moraju mijenjati mentalni sklop, ako žele dalje, ako žele u svjetliju budućnost, kako smo mi nekad govorili. Trebamo se odreći mita, korupcije i nepotizma, no to nije lako. Imamo premijera takvog kakvog imamo, a on ništa ne poduzima. Pa smo svi frustrirani, još se ne bunimo, ali ni to nije isključeno. Stoga mlade generacije odlaze glavom bez obzira i iz naše zemlje. Jer nema perspektive, nema nade u nešto bolje i nema zapošljavanja u struci. Za sve ti treba veza, a privatni posao se više odmaže, nego što se pomaže. I zato se odlazi, a kad se jednom ode, kad se snađeš u bijelom svijetu, baš se nemaš volje i želje vratiti.

Jer mi se ovdje u Hrvatskoj ne mijenjamo. Njemačka je dugo od nas tražila pripadnike tajnih službi Josipa Perkovića i Zdravka Mustača radi ubojstva emigranta Stjepana Đurekovića i naravno da je Hrvatska morala popustiti i naravno da je dozvolila da se njima sudi i da ih se osudi za ta kaznena djela. Njemačka je taj sudski slučaj provela po kratkom postupku, pa sada oni služe zasluženu, doživotnu kaznu. Kod nas se sve odgađa, utvrđuje se činjenično stanje, a to traje 10, 20, 30 ili 50 godina. Tko živ, a tko mrtav. Jer naše službe koje bi trebale nešto otkriti, prikrivaju kriminal, prikrivaju dokaze i činjenično stanje. Jer to od njih politika i političari zahtijevaju, jer kažu da je DORH zaštitnik vladajuće političke volje u zemlji, a vladajuća politička volja kaže:

„Zataškaj to! Učini to netransparentno i nedokazivo. Ne trebaju nama časna, poštena i etička načela, ne treba nama odgovorno obnašanje povjerenja i dužnosti. Nama treba krivda, kupovanje glasaća i kupovanje izbora.“

Stoga Gabrijela Žalac nije završila u zatvoru, a trebala je ili nije trebala? Za DORH i USKOK je sve čisto, ali iz Ureda europskog javnog tužitelja kažu da sve nije čisto. Jer kod nas se nikad ne zna, za nekog postoje čvrsti dokazi da je krao, a za nekoga ne postoje, nekome nešto pada u zaborav, a nekome ne pada. Nekome se sve zataškava, nekoga se kažnjava nekakvim korisnim društvenim radom, a netko ide u zatvor. Za nekoga je nešto očito, vidi se iz zrakoplova, ali nekome ništa nije jasno i nekoga se ništa ne tiče. A naš DORH i USKOK ništa korisno ne rade.

Sada čujem da je po nalogu iz Europe, nekakav Ured europskog javnog tužitelja zbog prevare tuži i uhićuje nekadašnja ljubimicu našeg premijera, bivšu ministricu regionalnog razvoja i fondova EU ili Gabrijelu Žalac. Kažu da je to novi šamar Hrvatskoj, jer mi smo takva zemlja. Kada nas ošamare, mi guramo drugi obraz, da i taj ošamare. Pustimo statistike i poslovne rezultate na miru, Gabrijela Žalac je udijelila velika financijska sredstva tvrtki s jednim zaposlenim i 800 kuna godišnje dobiti. A kažu da je ona bila svestrana i nadarena i da je bila zvijezda Škorinog spota za pjesmu:

„Ne dirajte mi ravnicu“.

A sada kažu da je ona naša glavna mafijašica, da je ona glava mafijaške hobotnice i član udružene zločinačke organizacije ili HDZ - a .

Čujem da naš USKOK i DORH nije ništa otkrio, a sada nam taj Europski ured koji radi tri mjeseca uhićuje Gabrijelu Žalac. Prethodno je HDZ imao velike planove s njom, trebala je ona biti europska povjerenica za regionalni razvoj. Ali je imala aferu zvanu

Mercedes, a sada stiže nova afera zvana Softver. Inače, s gospođom Gabrijelom Žalac uhićen je i ravnatelj Središnje agencije za financiranje i ugovaranje programa i projekata EU, Tomislav Petric. On je nekad radio u Agenciji za poljoprivredu pri Osječko – baranjskoj županiji. Tamo je bio lijevo ili desno smetalo, pa su ga poslali na tečaj za EU projekte. On se inače bavio poljoprivredom, kupio je zemlju i obrađivao je. Imao je on voćnjak jabuka ili tko zna čega, pa mene koji sam isto pohađao taj tečaj za savjetnika EU fondova pita:

„Bavim se poljoprivredom, ali te svoje proizvode ne mogu prodati po ne nekim normalnim cijenama.“

„Što proizvodiš?“

„Jabuke.“

„To je sada u trendu.“

„Ali meni ne ide. Nema u tome velike zarade.“

„Onda se bavi politikom. U tome uvijek ima zarade. Upiši se u HDZ, nauči te EU projekte i iskoristi to.“

Drugi političari to ne znaju.“

Od tog dana gospodin Tomislav Petric je postao revniji i uredniji posjetitelj na tom tečaju za savjetnika EU. Odrekao se poljoprivrede i upisao se i u HDZ. Pa je nedugo zatim postao ravnatelj agencije „Vidra“ pri Virovitičko – podravskoj županiji, a onda je postao ravnatelj Središnje agencije za financiranje i ugovaranje programa i projekata EU u Zagrebu. Uz sve to pročitao je i knjigu: „Kako postati milijunaš prije tridesete“. Pa se tako fokusirao na zaradu, sudjelovao je ili nije sudjelovao u raznim piramidama sreće, štedio je da bi ulagao, nije ulagao uzalud, odredio je svoje ciljeve, vizualizirao ih je i

volio je lagane poslove sa slatkim zaradom. I sada čujem da ni on nije mogao odoljeti zovu laganog zarađivanja novca i da je on sudjelovao u toj aferi Softver sa Gabrijelom Žalac. Pa zaključujem: takav si kad se upišeš u HDZ, nikad ti nije dovoljno, uvijek bi htio više.

Mi koji ostajemo, moramo se ili se ne moramo boriti s tim, ili smo odustali od borbe, pa moramo sve to tolerirati i pomiriti se s tim. Jer kaže se: ruka, ruku mi je, pa ako nam se sada ne omakne, onda će drugi puta. Valjda još uvijek važi: tko je jamio, jamio je. Jer one na vlasti uvijek netko štiti, jer otkrivanje financijskih afera donosi nam reputacijsku štetu za Vladu. A vlast i vlada se ne bave nepravilnostima i nepravdama u radu sustava. Jer izgleda da je samo kod nas teško utvrditi istinu i činjenično stanje. Jer kod nas i notorni kriminalci mogu dokazati zakonitost svoje imovine. To su apsurdni našeg pravosuđa, godinama se po našim sudovima povlače tužbe protiv Vidoševića, Sanadera, Bandića, Todorića i braće Mamić bez pravomoćne presude. Tko nam je kriv što imamo takvo pravo i takvu pravdu. Valjda smo je zaslužili, ako smo zaslužili takvu vlast, onda smo valjda zaslužili i takvu pravdu ili nepravdu, kako se uzme.

Valjda ćemo i mi dočekati pravdu u vezi zlouporabe EU fondova, valjda ćemo i mi dočekati presudu po optužnici EPPO - a. Kažu da je bivši slovački gradonačelnik uvjetno osuđen na tri godine, a izrečena mu je i zabrana obavljanja javnih dužnosti u trajanju pet godina. Jer je krivotvorio dokumentaciju da bi došao do novca iz Europskog socijalnog fonda. Dok čekamo presudu za Gabrijelu Žalac, mi se ne bavimo našim gospodarstvom. Briga ikoga što nam divlja javni dug, što nas je vlada zadužila na dodatnih 90 milijardi kuna. Što nam je dug 88 % BDP – a, što imamo 260 tisuća nezaposlenih. Nekadašnje vlade su se zaduživale da bi stvorile kapitalna dobra, za autoceste, a ova vlada krpa rupe i zadužuje se radi plaća u javnom sektoru, radi plaća svoje izborne baze.

Stoga nam iz Europske unije predlažu da zaustavimo politička kadroviranja, naš famozni nepotizam, smanjimo javnu potrošnju, smanjimo troškove javne uprave, mirovinskog i zdravstvenog sustava i provedemo efikasne reforme. Inače nam oni govore da će nas sustići grčki scenarij. A mi se opet bavimo nečim nebitnim i nečim nevažnim. Opet se bavimo izradom spomenika Franji Tuđmanu. Ja ne znam što da o tome mislim, ali gotovo svaki grad ima barem jedan takav spomenik. Pa pored Zagreba, imaju ga Split, Osijek, Knin, Imotski, Škabrnja, Ploče, Veliko Trgovišće, Virovitica, Slavonski Brod, Makarska i Mursko Središće. Kažu da je Tuđmanov spomenik u Murskom Središću čisti realizam. Pa što onda? Meni on ne treba, a onome kome treba je valjda baš takav dobar. Neki kažu da se tako radilo u 19. stoljeću. Pa što onda? Bolje i to nego nekakav neprepoznatljiv ili diletantski spomenik.

Umjesto što se bave izradom Tuđmanovih spomenika, naši političari bi se trebali baviti izradom lijeka protiv korona virusa. Kažu da je Justinijan, nekadašnji car Istočnog rimskog carstva, pronašao rješenje za ondašnju epidemijsku bolest ili Justinijanovu kugu. Naime, ta Justinijanova kuga se proširila između 6 i 8 vijeka nove ere i kažu da je ta epidemija ubila gotovo polovicu stanovništva mediteranske regije. I Justinijan je sve to zaustavio raznim svojim mjerama. Pa bi i naši političari trebali uvesti neke i nekakve mjere za suzbijanje korona virusa. Jer umrlo nas je preko 10.000 ljudi i nikome ništa. Na vijestima se konstatira da je umrlo 60 ljudi, a da je zaraženo 6.000 ili 7.000 ljudi. Koliko ja znam, još ni jedan Rom i političar nije umro. Na njih se to ne odnosi, oni su imuni na korona virus.

POGLAVJE 3

Kažu da je filozof Thoreau jednom prilikom rekao:

„Većina ljudi umire s neispjevanim pjesmama u sebi.“

A to znači da ljudi ostanu nedovršeni i nepotpuni i ne uspiju se samorealizirati. Boje se za svoje uništenje i bore se protiv toga. Takav sam i ja bio do nedavno, kada sam trebao voziti u velikoj brzini, ja sam kočio, a kada sam trebao kočiti, vozio sam u velikoj brzini. Uopće se nisam uskladio sa samim sobom. I uopće nisam radio u skladu sa svojim mogućnostima, sklonostima i sposobnostima. Pa se sada snalazim sa svojom prijevremenom mirovinom od 2.700 kuna, a i nju sam dugo čekao i jedva dočekaao. Živim mirno, umirovljenički, bez nekih posebnih aktivnosti. To mi je ostalo iz vremena kad sam bio nezaposlen, tada nitko nije brinuo o meni, socijalne službe su mi govorile da nemam prava ni na što.

Bez obzira što nemam nikakva socijalna prava, što ne primam nikakva socijalna primanja, što sam siromašan kao crkveni miš, što nisam sklon kršenju zakona, ja i dalje pričam, borim se, glasno kritiziram i želim iskazati svoju obranu. Ja sam kao Tito, koji je govorio:

„Milosti ne tražim, niti bih vam je dao.“

Ali to su bila ondašnja vremena i nemaju ništa s ovim današnjim. Danas je nešto drugo, danas smo mi valjda pravna država ili nismo? Za to smo se valjda borili ili se nismo za to borili? Ja sam bio u rogovima gotovo šest mjeseci. A ja sada već sedam godina ne dobivam ništa sa Zavoda za zapošljavanje i iz Ureda za socijalnu skrb. Jer naš socijalni sustav je u kolapsu i u rasulu. Vlada anarhija, zapuštenost i bezvlašće, a to vode nekompetentni stranački podobnici i stranački kadar, nekakvi filozofi, veterinari, svećenici i časne sestre.

Vode nas nekakvi stranački birokrate sa stranačkim iskaznicama i sa političkom podobnosti i dobro nam ide s njima, jer sustav zakazuje i ne zakazuje. Barem oni kažu da sustav ne zakazuje. A naši rezultati su porazni, da ne mogu biti porazniji. Odavno su nas pretekli Češka, Slovačka i Poljska. Oni imaju rast svog BDP- a od 6, 7, 8 ili 10 %, a mi nemamo nikakav rast ili ponekad rast BDP – a od 2 %. Stoga građani rezignirano ostavljaju poruke:

„Oprosti nam na onima koji ne znaju što rade. Oprosti nam što trpimo ovu državu koja ne štiti nikoga, pa ni one najmlađe i najslabije.“

Stoga, i nije čudno što sam ja nezaposlen, stoga i nije čudno da meni ništa ne uspijeva. Jer kada te sastavi naša birokracija, onda ti spasa nema. I još oni tvrde da su potkapacitirani, da moraju pisati izvještaje u razna Ministarstva, da bi ih trebalo tri puta toliko. A oni su samo potkapacitirani znanjima i stručnošću.

Da ti ljudi nešto znaju i da su stručni, oni bi pojednostavili svoje postupke. Oni kažu: zašto jednostavno, kad može komplicirano? Pa se tako kompliciraju procesi, traži se neka nova dokumentacija i čekaju se odobrenja. Ne bi se naši birokrati bavili ničim drugim nego sindromom FT1P ili fali ti jedan papir. U zadnjoj fazi moga posla, ja sam radio poslove 3 do 4 komercijaliste, jednog ili jedne koja je radila višestruke kompenzacije i još sam bio tehnička podrška u proizvodnji. I nisam valjao i nisam to obavljao na zadovoljavajući način. Jer ponekad sam i ja morao pisati izvješća našoj neefikasnoj javnoj upravi, pa nisam znao trebam li to izvješće slati ministru, ravnatelju službe, tajniku, ministrovim zamjenicima, njegovim pomoćnicima ili običnim službenicima. Jer nekad se netko od tih ljudi potpiše i kada ih nazoveš, oni nemaju pojma o čemu se radi.

A ti bi samo htio nekakvo pojašnjenje ili objašnjenje. I dobro je ako naletiš na nekog marljivog i ljubaznog djelatnika, taj će ti još nešto i pomoći, u granicama svojih mogućnosti. Ali ako naletiš na nekog

lijenog, onda je zlo i naopako, zakomplicirao si život sebi, svojoj tvrtki i tko zna kome još. Jer državna ili javna uprava je plijen vladajuće stranke, oni su država u državi. Oni funkcioniraju ili ne funkcioniraju, kako se uzme. I najbolje je nemati ništa sa raznim ministrima i ministarstvima, državnim uredima, županijskim uredima, gradskim uredima ili općinskim uredima. I netko kaže da ima 60.000 državnih službenika i 15.000 namještenika, da ima 150.000 javnih djelatnika, bez zaposlenika u lokalnim i regionalnim samoupravama, ma što to bilo i ma što to značilo. Ni ne zna se tko što radi, ali radi se i dobivaju se financijska sredstva iz proračuna. Stoga ja kažem: možda i treba toliko javnih, državnih službenika i namještenika, možda ih treba tri puta toliko, ali da bi bili jednako neučinkoviti, bili bi.

Stoga ih čujem kako govore:

„Imate vi svašta, imate nekretnine, niste vi socijalni slučaj.“

„Imam nekretnine koje ne mogu prodati.“

„To nije naš problem. Možete te nekretnine iznajmiti.“

„Morao bih puno uložiti u njih, a ja za to nemam novaca.“

„Onda to prodajte.“

„Ali nitko to neće.“

Pa sam ja i dalje socijalni slučaj, bez socijalne pomoći. A mi smo nekad u socijalizmu govorili za socijalne slučajeve da od njih ne možeš ni buhe dobiti, ali zato smo od socijalnih slučajeva dobivali uši. Jer socijalni slučajevi ni do čega ne drže, pa ne drže ni do higijene.

Drugim riječima kažu da su uši nametnici i paraziti da su štetočine. Da postoji čovječja uš koja se dijeli na tjelesnu uš i uš glave i stidna uš. Da stidnu uš zovu još i picajzla, da to možeš dobiti od žene koja ne drži do higijene i koja se seksa sa muškarcima koji ne drže do higijene. I da te stidne uši mogu biti jako neugodne. Zato valja se liječiti i izliječiti se od tih nametnika i ušljivosti. Inače ja nemam ni čovječje uši, ali ni stidne uši. Ali ludim od ove situacije, i kad dolazim u socijalnu službu svima govorim da držim do higijene. Stoga, svakim danom, u svakom pogledu, postajem duševni bolesnik, psihopat, sociopat ili nešto treće. I ne znam do kada će to trajati. Ako već naše socijalne službe ne mogu mi pomoći, barem da me utješe neakvim obećanjima ili da plaću sa mnom. To im ne bi trebalo biti teško, ali oni to ne rade. Oni brinu o stigmatiziranim, ali povlaštenim Romima da netko ne bi pomislio da su rasisti, a ovi im govore da oni nisu ljudsko smeće, da oni samo trebaju nadu u život. Da ne treba njihove probleme gurati pod tepih.

Stoga, kažem tima iz socijalnih službi i iz Ureda za socijalnu skrb:

„Romi ne poštuju naše zakone, drže se običajnih prava koje im utvrde njihovi romski knezovi. Svoju djecu šalju da prose, a oni dobivaju izdašnu socijalnu pomoć. Kod mene je dolazila Romkinja po kruh i mlijeko, a muž joj vozi Mercedes.“

„Ne možemo mi izlaziti na cestu i gledati tko tamo prosi i tko vozi Mercedes.“

„Kažu da je jedan Rom prodao kćer za konja. Drugi je udao kćer s 15 godina.“

„Mi to ne provjeravamo. Takva je romska kultura i tradicija.“

Inače, ja sam jednom Romu govorio:

„Bez škole samo možeš biti nazadan, neciviliziran, degenerativan, delikventan, izvan zakona, siromašan i pripadnik podređene rase. Želiš li to u životu? Misliš li ti o životnim perspektivama? Završi osnovnu školu, pa upiši neki zanat. Završi neki zanat i budi vrijedni i privrženi pripadnik našeg društva i naše zajednice. Bez škole to sigurno nećeš postati. Kod nas to tako funkcionira.“

„Što ti je taj Rom odgovorio?“

Odgovorio je:

„Vidjet ćeš ti da ću ja još uspjeti u životu. Mi smo Romi snalažljivi. Snaći ćemo se mi. Ne treba nama puno od života, mi koristimo i ono malo što nam život daje i što nam on pruža. Vidjet ćeš ti, ja ću uspjeti u životu. Za tebe se brinem. Ti me brineš i zabrinjavaš. Zbog tebe ne mogu mirno spavati.“

„Kako ćeš ti uspjeti bez osnovne ili srednje škole, a ja ću završiti i fakultet pa se moram brinuti i za tebe brinem?“

„Imamo mi Romi svoje sustave i sisteme. Znamo mi za rupe u zakonu i u sustavu, a kod tebe vidim da se držiš raznih principa i načela. To će te stajati tvoje karijere i nećeš uspjeti u životu. Posjedit ćeš, ostarjet ćeš, ali u životu, uspjeti nećeš.“

„Izgleda da je taj Rom bio u pravu.“

„Izgleda da je bio u pravu. Kod nas se ništa ne isplati, pa ni škola. On ima desetero djece, pa dobiva i dječje doplatke u svim mogućim i nemogućim državama, ni ne zna kud će sa novcima. Izgleda da se on snašao u životu pa prima socijalnu pomoć kod nas i u još 2 do 3 države. Kaže da radi i na našoj vojnoj mirovini. Bio je tjedan dana u našoj vojsci, pa bi i to iskoristio, a kaže i da je svoju ženu proglasio neuračunljivom, pa brine ili skrbi za nju, pa bi i za to tražio nekakvu

zdravstvenu ili socijalnu nadoknadu. On brat bratu dobije između 7 i 8 tisuća kuna.“

Kažu da je nešto najtužnije ostarjeti, posjediti, razboljeti se, a biti nezaposlen i imati neplodnu, nedovršenu i neiskorištenu karijeru, to je još tužnije. Kažu da je to totalna ljudska degeneracija, nered, ruševina, tuga i totalno ništavilo. A to je na kraju i mene snašlo. Koliko god sam se borio da to izbjegnem, nisam uspio. Napunio sam šezdeset godina, 35 godina staža imam, pa sam dobio nekakvu crkavicu od mirovine.

Iz Službe socijalne skrbi kažu:

„Mi ne provjeravamo što drugi rade.“

„Dobro da ste mene provjerili i donijeli zaključak da ja ne zaslužujem ni socijalnu pomoć.“

„Takav je naš sustav.“

„To je sustav koji pomaže one koji imaju gene lopova, prosjaka, varalica, primitivaca, krvoloka i sjecikesa. Oni su inače neprilagodljivi, kradljivci i žive od socijalne pomoći.“

„Tako je, kako je.“

Sve je to: bilo, pa prošlo i više ga nema. Kod nas vlada mrak ili nešto mračno. A izgleda da ni Romima više ne cvjetaju ruže, jer masovno idu u Njemačku. Tamo traže azil, jer su ovdje siromašni i diskriminirani, a tamo je socijalna pomoć puno bolja.

Kažu da naša socijalna skrb želi smanjiti siromaštvo Roma, uključiti ih i integrirati u naš sustav i poboljšati im kvalitetu življenja, oni rade na tome, ali im malo toga uspijeva. Jer Romi su neprilagodljivi, jer Romi malo toga prihvaćaju, jer Romi se ne daju, jer Romi su iz

dalekih krajeva gdje vladaju druge tradicije i običaji. I kako ja nisam čuo da je ijedan Rom obolio ili umro od korona virusa, htio sam da naša vlada i naš Stožer za korona virus to ispituju. Možda se tada pronađe lijek za koronu virus i možda se tako riješimo te pošasti. A onda sam čuo da je romska zajednica u Sloveniji posebno ugrožena zbog te epidemije. Odmah sam zaključio: možda naše Rome ne napada korona virus, ali slovenske Rome napada jer oni žive u nelegaliziranim naseljima, bez komunalne infrastrukture, bez kanalizacije i vode, bez odgovarajućih uvjeta za život.

A ja ni ne znam kakav je Rom bio moj prijatelj Draganče? Već sam vam pričao da nam je on ukrao dvije litre svježe pečene rakije, da je on to pio, dok nije umro. I mi smo samo mogli konstatirati: Bog dao pokoj njegovoj duši. A sada se ja pitam: je li on Gitani, Kalderaši, Manuši ili Sinti Rom? Jeli on pravoslavac, katolik, musliman ili pripadnik drevnih romskih religija? I ne znam zašto sam se iznenada njega sjetio. Mora da je to s nekim razlogom ili je bez razloga? Jer odavno me je napustila logika, jer odavno me napustila racionalnost, pa živim neracionalno i nelogično. I pitam se: trebam li ja proučavati indijsku filozofiju, kad se u svojim mislima bavim Romima. Romi su došli iz Indije, pa su valjda sa sobom donijeli indijsku filozofiju ili nisu? Valjda je to stoga što se i ja osjećam nezaposlen, jadan i bijedan, kao nekakav Rom. Ja se u posljednje vrijeme osjećam kao da sam došao iz daleke, ali prijateljske nam Indija, kao da se držim ondašnjih običaja, a ne da sam odavde sa brdovitog Balkana.

Kad sam postao nezaposlen, osjećao sam se kao da sam šugav i neprilagođen, jer nisam dobivao nikakvu socijalnu pomoć, jer su me svi izbjegavali. A sada s tom prijevremenom mirovinom jedva preživljam, jedva spajam kraj s krajem. Živim kao svi ostali i ne bi se trebao žaliti. Onom tko dobiva veću mirovinu, ni ne govorim kolika mi je mirovina, a onome tko ima manju mirovinu, također ne govorim kolika mi je mirovina, da se taj ne uzbudi. No, ne znam kako bih živio s prosječnom hrvatskom mirovinom od 2.183 kuna ili još

manjom, jer moji troškovi su preko 1.000 kuna. A troše se naši proračunski novci za razne gluposti, pa se tako troše naši proračunski novci na sustav za detekciju prevara. Hrvatski zavod za mirovinsko osiguranje želi doznati tko je umro, tko je odselio iz Hrvatske i što ja znam što još žele doznati, a vezano je za naše prijekare.

Mene zanima hoće li se time povećati moj standard, ali mi se čini da neće. Jer ima mnogo onih koji primaju nezasluzenu mirovinu. A mene brine što ne primam nikakvu socijalnu pomoć, nezaposlen sam i bez prihoda, ali ništa ne dobivam od Centra za socijalnu skrb, a to je zbog toga što imam nekretnine koje ne mogu prodati. Pa tako za apartman na moru dobivam 15.000 Eura, a za očevu kuću 10.000 Eura, A ja ih ne dam za tako sitne novce. Već sam vam pričao da sam imao apartman na moru i da sam naslijedio djedovu kuću i očevu kuću, pa za njih plaćam režije za struju, vodu, poreze i komunalnu naknadu i valjda zbog toga ne mogu dobiti socijalnu pomoć Naravno da želim sve to prodati, ali kupaca nema, svi su iz mog kraja odselili. Usput mi kažu da sam odabrao samački život, ali to nisam. Žena me je napustila i shvatio sam da mi je sada bolje bez nje.

Nisam više mogao izdržati vječno zvocanje, prigovaranje i svađanje s mojom bivšom suprugom. Pa sada proučavam oglase sa uslugama eskort dama. Jednom sam jednu i nazvao, pa je pitam:

„Koliko košta vaša usluga?“

„150 eura za sat, a 1.000 eura za cijelu noć.“

„A ako mi se ne svidite?“

„I tada će vas to koštati 150 eura za sat i 1.000 eura za noć.“

„Može li to malo niže?“

„Ljudi smo, pa ćemo se dogovoriti.“

„Koliko bi me to koštalo?“

„150 eura za sat.“

„Ne može to niže?“

„Koliko niže?“

„50 eura.“

„Ne može.“

„Imate li vi prirodne ili silikonske grudi?“

„Imam silikonske grudi.“

Više nisam zvao, pa od kuda meni 150 eura za sat ili 1.000 eura za cijelu noć i za takvu uslugu i za silikonske grudi.

Pa i dalje živim samačkim životom bez eskort dama i sa mizernom mirovinom. Nekad bih s nekom ženom popio kavu bez obaveza, ali ja takvu ženu ne nalazim. Jednostavno više ne mogu s nekom ženom kliknuti, pa se mrcvarim, kao zadnja sirotinja. Ponižen sam do krajnjih granica, defetist sam, nemam volje družiti se s vršnjacima, nemam volje sudjelovati u umirovljeničkim udrugama, nemam ja za kavu u lokalnom kafiću, ali se snalazim kako znam i umijem. Radim i na svom optimizmu, zadovoljstvu životom, pozitivnom shvaćanju i na svom mentalnom zdravlju. Ne treba meni psihološka pomoć, nisam ja klonuo duhom. I nisam se ja odrekao seksa, trudim se ja i oko toga, ali jednostavno ne pronalazim raspoložene žene. Pa se tako ne seksam ni normalno, ni nenormalno, nego rijetko i nikako. Nemam ni normalnu i zdravu vezu s ženama.

Postao sam zlovoljni, razočarani i nadržani starac. Sve mi smeta i sa svima se svađam. Inače, ja kuham, perem si odjeću, obavljam kućanske poslove, čistim po kući, spremam, dosta mi je uredno u kući, a kažu da je to ženama neodoljivo, ali nije neodoljivo ženama u mom kraju, njih to jednostavno ne zanima. A ja bih htio poboljšati svoj seksualni život jer smatram da nikad nije kasno, da se ljubi strasno. Ali izgleda da sam ostario, gundam bez veze, izgleda da sam bolestan, ne osjećam nikakvu fizičku privlačnost prema ženama, ali zato imam mnoštvo psiholoških problema. Nema u meni ni oksitocina, ni dopamina, a ni adrenalina. Pa tako od Boga tražim nekakvu promjenu, a promjene nema. Čak sam se odlučio i za online upoznavanje. Ali s tim je problem, što ne nalazim žene koje hoće seks bez obaveza i koje žele ili ne žele doći u moj kraj. Sve je to komplicirano, da ne može biti kompliciranije. A ja osjećam potrebu za ženama i njihovim feromonima. Volim kad njihovo tijelo luči feromone, mene tada nešto tjera na razne ludosti i stimulira me na akciju. Pa pitam tako jednu ženu:

„Puštaš mi tu feromone, a govoriš da nisi za akciju?“

„Ja ništa ne osjećam.“

„Zato moj mozak osjeća. Ti si fiziološki uzbuđena i spremna na seks. Čuo sam tvoj klitoralni jecaj i vaginalni grcaj. Uz to ti ubrzano dišeš.“

„Ja ništa od toga ne osjećam.“

„Imaš 20 udisaja u minuti.“

„Normalno dišem i boli me glava.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Bio je to još jedan moj svakodnevni nesporazum, nerazumijevanje i pogrešnog tumačenja žena. Ta žena je slala dvosmislene poruke, a to sa feromeonima, klitoralnim jecajem i vaginalnim grcajem sam izmislio. Dok sam ja racionalan, izravan i realan, moja žena je, barem tako kažu stručnjaci, osjećajna i neizravna. Inače, ta žena želi biti nesretna i neispunjena. Ne želi ono što joj je ugodno, ona želi svoj unutarnji sukob, a ja bih samo htio jednokratni seks i seks bez obaveza. Htio bih ljubav bez obaveza, ali sa nekim ženama je to nemoguća misija. One ili imaju niski libido, ili imaju problem s uzbuđenjem ili im je suha vagina i rodnica. I brige njih za svoje ili muškarčevo zdravlje. One ne mogu od sebe otjerati stres, bol, svoju psihologiju, društvene norme i pravila, nisu se uzbudile, imaju disfunkcionalnu zdjelicu, nisu uskladile svoje hormone i ne vjeruju da će sa tim čovjekom doživjeti sladostrašće. Pa tako te žene žive u svom paradoksu i odašilju svoje dvosmislene poruke. One žive u rascjepu i raskoraku između ženske i muške kulture. A ja ih pitam:

„Što mi to želiš poručiti? Odašilješ dvosmislene poruke.“

„Ništa. Nisam zainteresirana. Ostavi me na miru.“

Pa ja tako ostavljam tu ženu na miru. Tako je zaključio moj mozak i moj razum. Jer korijen mojih muško – ženskih odnosa i nesporazuma seže još u kameno doba ili u moj pubertet. Jer dobro je rekao John Gray: „Muškarci su pali sa Marsa, a žene sa Venere“. U međuvremenu možemo se mi igrati gluhih telefona, nesporazuma i smetnji na i u vezama. I pitam se kako sam ja nadvladavao te nesporazume s mojom bivšom ženom? Kako je sve to onda funkcioniralo, a kako to ne funkcionira sada s drugim ženama? Pitam se zašto ja nakon tih i takvih nesporazuma s ženama imam mlohavu čunu? Meni ne smeta alkohol, meni ne smeta stres i umor, meni ne smetaju lijekovi, meni ne smeta šećerna bolest i visoki tlak, meni ne smetaju vaskularne bolesti, meni ne smeta seksualna rutina i dosada, meni smeta ženina nezainteresiranost i ženina borba protiv nagona i prirode.

Jedna žena kaže:

„Moj suprug može dobiti seks, tek kad obavi sve kućanske poslove. Kad usiše, kad sve obriše, kad sve opere i kad skuha ručak.“

Ja toj ženi odgovaram:

„Ne hvala. Ne zanima me seks sa tobom. Kad to sve obavim, ja sam toliko umoran, da mi nije ni do čega, a kamoli do seksa.“

A ta žena misli da nudi pravednu transakciju, prakticira seks, ali nakon što njen muž obavi sve kućanske poslove. Jer ona želi da kuća blista, a seks je takav kakav jest, ništa posebno. Naime, muškarcu se posreći u spavaćoj sobi, a jeli on umoran, jeli on iscrpljen ili je odmoren to nikoga ne brine. Jer žena i tako leži i ne bježi. Stoga ona kaže:

„Možda ću ipak promijeniti svoja pravila. Možda ću od svog partnera traži da odradi samo neke poslove.“

„Briga me za to.“

„Kako vas je briga za to?“

„Nisam zainteresiran.“

„Osjećam se sve lošije, nepoželjnije i neprivlačnije.“

„Tako je, kako je.“

Ja nisam imao želju za tom ženom. Predosjećao sam da ona ima druge probleme. Da je ona po Kama Sutri slonica, a muž da je zec. Da je dubina njene vagine 15 centimetara, a u fazi uzbuđenosti i 20 centimetara. Pa tko to može zadovoljiti. Ja ne mogu. Stoga ja odustajem od nje.

Neka se s njom bavi tko god hoće, ja neću.

POGLAVLJE 4

Ja se nikako ne želim povezati s mojom bivšom suprugom, ne želim je vratiti kao životnu družicu i partnericu i ne želim biti romantičan prema njoj. Ne želim uložiti nikakav trud što se toga tiče. Jer ona, nakon menopauze, ima mentalni sklop nekakve tinejdžerice, a ja sam za nju čangrizavi i cinični starac. Pa tako ona dođe pred moja kućna vrata i više nekakve teorije zavjere i više protiv mojih nekakvih žena:

„Ukrala si mi muža, učinila si me dosadnom, da odbijam seks i ostavila me samu. Ja sada želim sve iznijeti. Ne želim da se vi vucarate. Želim iznijeti vaš prljavi veš.“

Ja nisam nikog imao, mene je moja bivša žena ostavila, oporavljao sam se od njenog odlaska i živio sam usamljen i sam. I kad joj nisam otključavao vrata, ona bi odlazila u Crkvu i tamo bi lizala oltare. Svima je to bilo neugodno, pa su joj zabranili ulazak i dolazak u Crkvu. Nakon što nikog nije nalazila u Crkvi, vraćala bi se mojoj kući i nastavljala sa svojim kritikama.

Doznao sam da moja bivša žena nije platila svog estetskog kirurga, da ga je prevarila ili mu je izdala lažne čekove ili čekove bez pokrića. Stoga ju je on unakazio, stoga je ona jedva izvukla živu glavu. Jer i to rade lažni ili istinski estetski kirurzi. Obećaju povećanje grudi i stražnjice, ugradnju implantanata, a umjesto toga pacijentice imaju deformirane grudi i stražnjicu. Moja bivša žena je išla na novu operaciju, na operaciju vulve i vagine, na korekciju stidnih usana filerima, krvnom plazmom i matičnim stanicama. Jer to poboljšava sladostrašća i često spašava brakove. Pitam je:

„Što će ti to?“

„Za samopouzdanje.“

„Kakvo samopouzdanje?“

„Uz to se osjećam sigurnije. Uz to sam sama sebi privlačnija.“

„Ali ti si stara baba, nikome nisi privlačna.“

„Što ti znaš? Nekome sam valjda privlačna.“

„Nisi nikome. A trošiš novce kao luda.“

„Kad novce spominješ, imaš li što za posuditi?“

„Nemam za posuditi. Tebi se novci ne posuđuju, nego daju ili bacaju u bunar. Ti novce rasipaš.“

„Pitam te možeš li mi posuditi 100.000 kuna?“

„Od kuda mi toliki novci. Ti nisi normalna, tom estetskom kirurgu si dužna 100.000 kuna.“

„Nisam dužna samo njemu, nego sam dužna i drugima. Rasporedit ću već ja to.“

Mislim u sebi, nemam ja tolike novce da bi ih moja bivša žena raspoređivala svojim drugim vjerovnicima. Njoj daš novce, a ona bez obzira na bilo što, dođe ti sutra ili prekosutra i traži nove novce. Kod nje je bez obzira na plaćanje ili neplaćanje, nešto krenulo po zlu. Pa se ne zna tko je koga prevario, da li je ona prevarila estetskog kirurga i nije mu platila, ili je on nju prevario jer joj nije pružio pravu uslugu i obavio posao po pravilima struke. Ja jednostavno ne želim to provjeriti i to me se ne tiče. Želim se riješiti moje bivše žene zauvijek. Želim sa sebe skinuti njenu crnu magiju i uroke. Stoga, bih posjetio nekog vidovnjaka ili neku gitaru. Jer kaže se da su oni brza i efikasna pomoć kada je svaka nada izgubljena i kada se padne na dno. Kada je netko na vas bacio kletvu, crnu magiju, urok ili

prokletstvo. Stoga sam išao na bistrinačko groblje i tražio sam svoje gaće.

Inače, ja želim razbiti mit, stereotip i predrasudu o sebi da sam čangrizav i nezainteresiran za seks. Možda to i jesam, ali sa mojom bivšom ženom. Ona me više ni sa čime ne može privući. To mi je postalo navika, kao što mi je postalo navika uvjerenje da mi se umne sposobnosti smanjuju, ali koliko god mi se umne sposobnosti smanjuju, ja ni dalje ne želim riješiti dugove moje žene. Jer ona bi htjela da ih ja riješim, da me ona otjera u bankrot i da meni sjednu njene ovrhe. To bi nju zadovoljilo. Kao što ju je zadovoljilo to da mi je našla mlađu zamjenu:

„Ako si našla mlađu zamjenu, onda ostavi mene na miru i živi s njim“, kažem joj ja.

„To je prošlost.“

„Za mene to nije prošlost. To me je bacilo u induciranu komu.“

„Promijenit ćemo to.“

„Ne trebaš ništa mijenjati. Mene ostavi na miru.“

Tada sam prezreo i prezirao moju bivšu ženu, jer što ona sada hoće, napustila me je i odlučila živjeti sama ili sa drugim muškarcima. I nikako nisam htio obnoviti naš odnos nakon svega, jer mrzio sam je iz dna svoje duše. Nekad je ona bila moja žena, majka i kraljica, a sada je štraca, šupljača i vještica i ne zna se kako je prošla na toj estetskoj operaciji. A najgore u svemu tome što me ona tretira kao svoje dijete, što me ne poštuje i što se svađa sa mnom. Ustvari, najgore je to kada dođemo do teme: financije. Ona je u stalnim potragama za novcem, očekuje da joj ja nešto riješim, a ja ništa ne poduzimam. Jer briga mene na što ona troši novce, briga mene zadužuje li se ona kod mafijaša i koliko je dužna bankama. Sve mi je

to neugodno i ne želim da mi netko takav slini nada mnom. I nikad kraja tom njenom zaduživanju. Jedan dug sam joj riješio, a za druge dugove ne želim znati. Ne želim ja biti depresivan, ne želim doživjeti pad imuniteta i ne želim doživjeti srčane bolesti.

Ne želim ja biti ničiji bankomat i ne želim ja nikome rješavati financijska sredstva. Moja bivša žena je pred raznim ovrhama, a to se meni nikako ne sviđa. Pa je ja izbjegavam na sve moguće i nemoguće načine. Najčešće se ne javljam na telefon ili mobitel kada me ona zove ili joj ne otključavam vrata moje kuće. Uopće ne znam što ona želi od mene, jer ja sam je isplatio, jer ja sam se od nje razveo. Nisam ja prekinuo s njom, nego je ona prekinula sa mnom. Pa mi nisu ugodni i uzbudljivi vatreni trenuci s njom. Ne želim je dodirivati, ne želim je držati za ruke, ne želim je hvatati za grudi, vrat, butine i stražnjicu i ne želim biti intiman s njom. Ne želim joj reći da je volim, jer je ne volim. Sve je to komplicirano, jer me je dovela u inducirano komu i predinfarktno stanje svojim odlaskom. Ja sam se od toga oporavio, ali i dalje nisam spontan, nego sam sputan do krajnjih granica.

Jednostavno više ne osjećam ni fizičku privlačnost, ni požudu, ni seksualnu želju, a ni ljubav za njom. Sve mi je s njom i oko nje dosadno. Nema između nas dvoje kemije, hormoni mi ne rade u njenoj blizini, nemam želje za seksom, nema emocija i ona me jednostavno ne uzbuđuje. Uz to, ona mi izaziva zdravstvene problem. Djeluje negativno i neobjašnjivo na moj um, na moje tjelesne tekućine i na moje tijelo. Pa kada mi ona dođe pred moju kuću, kad počne vikati da joj otključam i otvorim vrata, odmah mi se ubrza znojenje, cirkulacija krvi, urina i odmah dobijem proljev. Ili dobijem anemiju, osjetim nekakvu slabost, vrtoglavicu, glavobolju i dah mi postane kratak. Kada to kažem svom liječniku, on ima odmah odgovor i kaže:

„Ne dozvolite joj da vam dolazi.“

Samo, lako je to reći, ali protiv toga se ne da ništa učiniti. Pa ja gubim na težini, imam visoki krvni tlak i šećer, umoran sam, znojim se i gubim apetit. A moja bivša žena bi govorila sa mnom o prokletstvu njene ljepote. Kažem joj:

„Ti uopće nisi lijepa. Ja ne znam zašto smo mi živjeli u braku. Ti se meni uopće ne sviđaš. Prošla si menopauzu, ali neželjeni simptomi menopauze su ti ostali. Uz to si luda, da ne možeš biti luđa.“

„O kojim simptomima se radi i zašto misliš da sam luda?“

„Tvoji hormoni se nisu smirili, ti si i dalje neraspoložena, ti se nisi smirila i stalno si nesretna i nezadovoljna. Tvoje tegobe nisu prestale, a trošiš novce kao neki pijani bogataš i kao da si luda.“

Uz moju bivšu ženu bih mogao postati gay, biseksualac ili homoseksualac. Ona mi nije privlačna, ona mi nije lijepog izgleda i ne želim s njom ići i skočiti u krevet. Radije ću biti sam, radije ću patiti usamljen i biti samodostatan, nego nešto imati s tom ženom. Jer ona me je razočarala, jer me je ponizila, jer ona me je povrijedila. Kad sam izgubio posao, ja jednostavno nisam bio dobar za nju. Sve mi se tada urušavalo, ali mislio naš brak će opstati, no nije bilo tako. Pa mi je ta moja bivša žena donijela bol, prevaru i veliko razočarenje. Donijela mi je svoje otrove, svoje unutrašnje i vanjske konflikte, mnoštvo nesporazuma i toksične odnose. I naravno da joj ne vjerujem kad mi kaže da me je došla vidjeti, ona je došla po novce, ona traži rješenje za svoju financijsku situaciju, za svoj bankrot i za svoje ovrhe.

To je taj naš ljubavni paradoks. Ona se kune na ljubav, a meni nije do njene ljubavi. Ona bi najradije mene optužila za napastovanje i seksualno zlostavljanje, ali kako sam ja zaključan i ne puštam je da uđe, te sam joj argumente za sud izbio iz misli. Stoga ona kaže da sam ja kriv za njene estetske operacije, povećanje grudi i smanjenje njene stražnjice. Kažem joj i pitam je:

„Kako ja mogu biti kriv za tvoje estetske operacije, pa mi ne živimo zajedno i ja ti ništa ne govorim.“

„Sjećam se kako si me ti nekad pipao i hvatao za bedra i guzu, pa sam zaključila da bi ti to htio i dalje raditi.“

„Nemoj biti vulgarna, uopće to ne želim.“

„Ti si sada neprijateljski raspoložen prema meni, ali možda se to promijeni. Možda ćeš me hvatati za struk i zabijati svoju nogu među moja bedra.“

„Neće se to promijeniti. Ne privlačiš me.“

„Nikad ne reci, nikad. Kad riješim svoj PTSP, svoje hormone i svoj PMS, bit ću ti privlačna.“

„Nikad mi nećeš biti privlačna. Možda imaš problema s hormonima, ali PMS i PTSP nemaš. Ti si uznemirena žena u menopauzi i pred ovrhama.“

„Ne moraš biti vulgaran.“

„Nisam vulgaran. Takvo je tvoje realno i činjenično stanje.“

„Ti si seksist, ti si seksualni predator, a ja te ne privlačim? Kako da si to protumačim?“

„Možda jesam seksist, možda jesam seksualni predator, ali ti si baka ili stara, ofucana baba. Znaš li ti koliko imaš godina? Preko šezdeset, Kažu da u Hollywoodu kad prođeš četrdeset odmah dobivaš uloge baka.“

„To je dobna diskriminacija.“

„Možda je to dobna diskriminacija, ali to je tako. Probudi se i budi ono što jesi. Inače će se govoriti: što se babi htilo, to se babi snilo.“

„Ti mene sada vrijeđaš.“

„A ti me više ne rajcaš. Nisi više za reprodukciju, pa me više ne rajcaš.“

„Nisi ni ti zvečka. Opao ti je broj spermija i testosterona. Moraš nešto poduzeti.“

„Mogu nešto poduzeti, ali ne sa tobom.“

Odmah ja palim svoj laptop. Odmah ja uključujem Shakiru, Beyonce, Jelenu Rozgu ili Severinu. Treba mi nekakav hit, gdje žena pokazuje svoju rit. Gdje žena pokazuje svoju guzu i gaćice. I odmah pjevam: „Jelena Rozga kraljice, pokaži nam svoje gaćice.“

To je možda naš stereotip, možda sam i ja fetišist, ali tako je, kako je. Želim pasivnu ženu bez inteligencije i osobnosti, da mi ona obnaženo pleše u nekakvom ritmu. Jer ne mogu podnijeti ženu koju tuku hormoni. Jer ne mogu podnijeti isključivu ženu koja ima problema s PTSP – ijem i PMS – om. Jer ne mogu podnijeti ženu koja ima problema s hormonima, s estrogenom, progesteronom i testosteronima. Koja ima problema s melatoninom i serotoninom i koja se voli svađati.

Ja bih samo htio da me moja bivša žena ostavi na miru. Jer tada ću si naći nekakvu ženu za daljnji život. Neću ja ni snivati razne zgodne žene, nego ću naći pravu i stvarnu ženu. Jedinu je problem u tome svemu moja mala primanja, moja mala mirovina. Kada me neka žena pita kolika mi je mirovina, ja joj ne želim lagati, pa kažem:

„2.700 kuna.“

„Malo je to za moje potrebe.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Jer svaka žena u mojem kraju je sračunata, a svaka je i šopingoholičarka. Svaka si traži nekog sponzora i svoj bankomat.

Stoga kažem i pitam takvu ženu:

„Možeš li živjeti malo skromnije. Svega će biti i ništa ti neće nedostajati.“

„Ne mogu ja živjeti sa 2.700 kuna.“

„Nekako ćemo se snalaziti.“

„Ne mogu se ja zaljubiti u nekoga i imati intimni odnos s nekim tko ima tako malu mirovinu. Ja tražim životnu sigurnost. Još da imaš duplu mirovinu ili 5.400 kuna, možda bih tada to prihvatila. Možda bi mi se tada zjenice proširile, možda bih tada energičnije disala i možda bi mi tijelo zatitralo od adrenalina. Možda bi se tada emocionalno i tjelesno uzбудila. Možda bi se tada povezala s tobom.“

„Onda ništa.“

„Onda ništa.“

Jer ni ja ne želim biti blizak s tom ženom. Ona mi nije kompatibilna, privlačna i uzbuđljiva. Od nje sam jednako umoran, kao sa mojom bivšom ženom. Ne volim ja narcisoidne osobe, ne volim šizofrene i psihotične žene. Valjda sam se zbog toga i razveo jer sam vidio da je naš odnos bolestan i toksičan.

Nadam se da ona neće kao moja bivša žena reći:

„Popi viagru! I vodi ljubav sa mnom.“

„Ne želim to. Nije mi do toga.“

Ja jednostavno ne želim završiti s tom ženom u krevetu. Nisam otvorenog svjetonazora za to i ne želim isprobavati ništa novo.

Ne da mi se zbog te žene čitati knjigu Adele Parks: „Muškarce koje sam voljela“. Pesimist sam što se toga tiče. Pa zar nismo mi četvrta najpesimističnija nacija na svijetu? Trebao bih jačati optimizam, ali što mogu kad nije situacija za to. Jednostavno ne želim se ja igrati muško – ženske igre mačke i miša, ne želim ja davati puste komplimente, ne želim se ja igrati prkosa, ponosa i predrasuda. Ako nešto nije išlo na prvi pogled, onda neće ni na drugi, ni na treći. Ne želim ja mirisati nečije feromone, ne želim zaroniti glavu niz nečiji vrat i tamo dolje. Ne želim biti iracionalan i ne želim proučavati nečije fetiše i nastranosti. Jer ne zanima me njeno donje rublje, njen grudnjak ili brushalter, njena stopala, njene čarape ili gaćice. Jer kažu da su šopingoholičarke kinky i da imaju netradicionalno seksualno ponašanje. A meni se neda dodirivati je jezikom, ne želim joj ljubiti bradavice, ne želim se trljati s njom, ne želim slušati njeno stenjanje i ne želim je izluđivati.

Ako mi je ta žena rekla da nemam dovoljno novaca za nju, onda nemam dovoljno novaca za nju. Inače, k meni je dolazila jedna žena, trebala mi je biti ispomoć. Trebala mi je kuhati, spremati i prati rublje. Tražila je za to 100 kuna dnevno ili za ta 2 do 3 sata. Međutim, ona bi sjela i pričala nekakve priče od Poncija Pilata do današnjih dana. Kažem joj:

„Plaćam vam da mi kuhate, spremate, čistite po kući i perete rublje, a vi mi pričate priče kao Šeherezada.“

„Ne znam za tu Šeherezadu, ali se ja moram ponekad odmoriti.“

„Mogli bi se mi u trenucima tog vašeg odmora poseksati?“

„To će vas dodatno koštati.“

„Koliko bi me to koštalo?“

„Najmanje 1.000 kuna.“

„Prostitutke traže 750 kuna.“

„Onda idite k njima.“

„Onda ću ići k njima.“

Na kraju sam se zahvalio toj ženi. Slabo je prala moje rublje, rijetko je čistila i spremala. A uz to mi je konstantno kuhala krumpir i jaja, na to bi dodala slani luk i ulje i to me je trebalo zadovoljiti. No s time ja nisam bio zadovoljan, pa ja sam je plaćao više nego što sam dobivao kao moju prijevremenu mirovinu, a ona mi je ili nije davala nikakvu uslugu. Uz to je bila stalno loše volje i nadrdana. U nekim slučajevima se ponašala kao moja supruga.

Shvatio sam da ja ne želim ulaziti u crveni minus na bankarskom računu zbog nje. Bolje je biti sam nego u lošoj bračnoj ili poslovnoj vezi. Briga me za nju, ako je opterećena novcima, tko joj je kriv, ja novaca imam samo za sebe. Pa me tako briga za predigru s njom, briga mene njeno uzbuđenje i briga mene za njeno sladostrašće. Ne želim ja takvoj ženi ispunjavati želje i željice, ne želim da se takva žena u mene zaljubi ili da zbog mene poludi. Jer s takvom ženom neću biti ni sretan, ni normalan, ni prirodan. Neću takvu ženu ni pretjerano idealizirati, neću s njom razgovarati o ljubavi, neću imati ni slomljeno srce i to smatram svojom srećom. Ne želim ja biti Werter, a ona Charlotte. Ne želim ja nikakvu Snjeguljicu, Trnoružicu

ili Pepeljugu. Pa nisam ja nikakav princ i nemam želju nekoga ljubiti. Ne očekujem ja previše od ljubavi i nemam ja romantičarsku predodžbu o ljubavi. Valjda je nešto umrlo u meni i ja se neću ili hoću oporaviti od svega toga.

POGLAVLJE 5

Valjda sam išao po kruh ili u svoj omiljeni kafić kad sam sreo nekadašnjeg prijatelja Zdravka. Dugo ga nisam vidio, skoro 10 godina, on se promijenio, pa ga gotovo nisam prepoznao. On je također ovdje kod nas izgubio posao, pa se razveo, pa je na kraju otišao u Irsku, da bi na kraju završio u Njemačkoj. Ne znam je li on sada u mirovini ili nije? On je moj izgubljeni, pa sada nađeni, prijatelj. Razmislio sam malo o svemu, pa sam zaključio da bih mogao tražiti i druge davno ili nedavno izgubljene prijatelje. To bi mi mogao biti smisao daljnjeg života, vratiti nečije povjerenje i nečije prijateljstvo. Znam da smo se mi promijenili, da nas briga za nekadašnja prijateljstva, ali što mogu, taj moj nekadašnji prijatelj Zdravko je tu i želi sa mnom na kavu. A ja ni ne znam jesmo li se mi nekad slagali ili nismo, jesmo li imali protivnička ili različita mišljenja i svjetonazore, jesu li se u našim glavama dogodile kakve tranzicijske promjene ili nisu. Jesmo li mi srušili berlinske zidove u našim glavama? A što se tiče svjetonazora: on može biti lijevi, desni ili razočaravajući, onaj nikakvi. Pa se pitam koji svjetonazor ima Zdravko?

Jer ja nikako ne preferiram ekstremni, radikalni lijevi ili desni svjetonazor. To je za mene potrošeno, jer niti ljevica ne brine za radništvo, obespravljene i siromašne, a niti desnica ne brine za kapitaliste, veleposjednike i tajkune. I jedni i drugi se snalaze kako znaju i umiju. Jednostavno mi ne odgovara bilokakav svjetonazor, ne želim imati uokvireni stav o svemu tome. Ja mislim da sam normalan, ali drugi to ne percipiraju tako. Pa zbog njih moraš biti desni radikal ili lijevi radikal. Jer to je ukorijenjeno u naše društvo, jer to je naš kognitivni okvir. Moraš biti misaono ili svjetonazorski lijevo ili desno ili ništa od razgovora ili ništa od druženja s određenim ljudima. Ne znam kakav je Zdravko, možda je on indiferentan na te naše balkanske probleme, možda ga se oni ne tiču. Dugo se nismo vidjeli, pa svašta mogu od tog susreta očekivati. I ako mi nešto od toga ne bude odgovaralo, ja ću se Zdravku

zahvaliti na društvu, pokupiti se i otići u drugi kafić ili ću otići kući. Jer nekad sam ja više volio Bethovena, više od Mozarta, jer nekad sam ja više volio Gaugina od svih ostalih slikara, a sada ih ne slušam i ne volim.

Naš čovjek ne voli argumente i činjenice, pa tupi li ga tupi. Mene živciraju i ekstremno lijevi i ekstremno desni političari. Nadalje, kod nas su antifašisti ljevica, a fašisti desnica, a mene ni jedni, ni drugi ne tangiraju. Ne želim slušati o partizanima, o komunjarima, ali ne želim slušati ni o ustašama. Uglavnom, živciraju me i oni koji stalno govore žalopojke i koji se stalno na nešto tuže. Ja bih sjeo na kavu s nekim normalnim, a da li je to Zdravko, ne znam. Uz to naš čovjek je opterećen i moralom, da li kršćanskim, ja ne znam, ali da svaki naš čovjek moralizira, moralizira. Kažu da je to uvjetovano našim neuronskim vezama u mozgu. Pa ja neću ništa govoriti Zdravku da ga njegova bivša žena vara, da je nemoralna i poročna, mora da on to i sam zna. Ali mu mogu reći da moja bivša žena želi nastaviti sa mnom i želi mi se doseliti, a ja to ne želim, to ću mu svakako reći. I da tražim ženu za nastavak života i to ću mu reći. Da imam problema s ženama zbog male mirovine i to ću mu reći.

Stoga se pitam: jesu li nam se životi promijenili, slažemo li se mi ili se ne slažemo, jesmo li postali politički isti ili različiti, jesmo li postali stranci ili smo bliski, jesmo li jedan drugom postali toksični? Ne znam. Da li mi je Zdravko prebrojao krvna zrnca ili nije? Ne znam ni to, ali znam da je Zdravko od nas otišao i napustio nas. Pa ja tako obnavljam naše izgubljeno prijateljstvo. Jer mi mammo i povijest i prošlost, nemamo sadašnjost i budućnost, ali imamo prošlost. To je naše sidro za ponovno povezivanje. A možda otkrijemo da nemamo ništa zajedničko, pa se razidemo. Znam da će me on pitati za ostale prijatelje, a ja za nekoga nešto znam, a za nekoga ništa ne znam. Stoga ću biti ležeran, pa što bude, bit će. Želim ga podsjetiti na naše stare prijatelje. Znam da će biti i nespretnih poteza, ali što je, tu je. Odlučio sam sjesti sa Zdravkom, pa mogu svašta od toga očekivati. Ili ne bih trebao ništa očekivati.

Kad sam pronašao mjesto u kafiću ga pitam:

„Što ćeš popiti?“

„Što i ti.“

„Dobro. Ja pijem jutarnju kavu.“

„Onda ću i ja popiti jutarnju kavu. Nismo se dugo vidjeli, imam ti štošta reći i ponuditi.“

Kada mi je rekao da će mi štošta ponuditi, odmah sam izgubio volju i želju družiti se s njim. Kažem mu:

„Ja ti imam malu mirovinu. Jedva sam stekao uvjete za prijevremenu mirovinu i sada primam 2.700 kuna mirovine. Dok platim režije, ništa mi ne ostane.“

„Nije to tako loša mirovina, znaš onu Micu, ona ima 60 godina i 40 godina staža i ima 1.800 kuna mirovine.“

Ja sam se sjetio Mice TrofRTLjke i njenih pjesama: „Davorike dajke“, „I labavi ume da zabavi“,

„Predem vunu i kućinu“, „Rđavom kupcu i dlake smetaju“ i ostalih. Ona je govorila da je voljela kavansko druženje i smijeh. Ona je bila prava kavanska dama. Pa kažem:

„I što je bilo s tom Micom TrofRTLjkom?“

„Nije ona Mica TrofRTLjka, nego samo Mica. Mica TrofRTLjka je nedavno umrla, Bog da joj dušu prosti. Ova Mica je slušala moje predavanje i moju prezentaciju. Izgleda da je to ona pažljivo slušala jer mi je ona kupila tantričku stolicu, ostala pomagala i tantrički masažer.“

„Piški li ona na stoječki ili sjedi?“

„Valjda sjedi, što ja znam. Kakvo ti je to pitanje, žena je na svom mjestu i sasvim je u redu.“

„Ima žena koje piške na stoječki.“

„Ja ne poznám takve.“

„Onda to ostavi na miru. Reci mi ti baviš li se tantričkim seksom?“

„Bavim. Tantra nije što ti misliš da je. Znaš da naša Crkva seks smatra prljavim i nedostojnim čovjeka, tantra to ne smatra. Tantra je tehnika postizanja blaženstva kroz višesatnu seksualnu ekstazu.“

„Kažem ti: ja ti sedam godina nisam zaradio ni kune, nemam ti ja za taj tantrički masažer i za tu tantričku stolicu.“

„Možeš mi to plaćati na rate. Kada bi ti koristio tu tantričku masažu, većina problema bi ti nestala.“

„Dobro, pričaj mi o tantri.“

„Hrvati su konzervativan i katolički narod. Ako im svećenik kaže da je to zabranjeno, skriveno i prljavo, onda je to tako. Ako im svećenik kaže da nešto ne koriste, onda to ovi ne koriste.“

Do „Ja ti baš nisam klasičan Hrvat ili Hrvatina Ja ti baš nemam klasični kršćenski svjetonazor.“

„Onda je tantra nešto za tebe.“

„Kažem ti: pričaj mi o tantri.“

„Moj tantrički masažer i tantričku stolicu kupuju liječnici, branitelji, profesori, biznismeni i odvjetnici.“

„Dakle kupuju ih oni koji imaju.“

„Što su ljudi bogatiji, to su otvoreniji prema novinama i novitetima, a ja ljudima potičem prirodne impulse i resurse. Ispravnim usmjeravanjem seksualne energije postiže se blaženstvo.“

„Kako ti to postižeš?“

Muškarcima odgađamo ejakulaciju, svaki muškarac mora kontrolirati svoju ejakulaciju.“

„Nije to lako?“

„Nije, ali postoje tehnike odgađanja ejakulacije. Jer muškarac nije muškarac kad jednom ejakulira. Muškarac je tada kao uškopljeni bik, nije ni za što.“

„Reci mi ti koja je razlika između tantre i mantre? Ti to sigurno znaš.“

„Ja se baš ne bavim mantrom, iako i nju koristim, ali znam da se ponavljanjem određenih mantri ili molitvi može steći duhovna moć ili blagoslov. Postoje mantra Om, Gayatri mantra, shanty mantra i ganesh mantra. Gayatri mantra je upućena energiji sunca, Shanty mantra upućena je miru i harmoniji, a Ganesh mantra otklanja sve prepreke u životu.“

„Ali ti se ne baviš mantrama, nego tantrom?“

„Ja se bavim tantrom. Bavim se duhovnošću i duhovnim porukama. Tantra nije samo seks, što svi misle, to je filozofija i uključuje razne duhovne koncepte. Ja se bavim s tantrom i tantričkom

numerologijom. Otkrivam tajnu karme, otkrivam tajnu čakri, ono što me blokira, ono što druge blokira.“

„Ima li to ikakve veze sa iluminatima ili nekim drugim tajnim društvom?“

„Nema. Kako si nas samo povezao s njima?“

„Oni se bave svjetskim financijama, imaju vođe za sve dijelove svijeta i spremaju se za nuklearni rat.“

„Oni imaju isti takav nastup.“

„Kakav nastup?“

„Oni počinje svoja predavanja s riječima: vrijeme je da se sazna istina, a i ti si tako počeo.“

„Ti si duhovno, tjelesno, mentalno i emocionalno bolestan, živiš po pravilima ovog našeg društva i ovog našeg sustava. Ovo društvo je u gospodarskoj krizi i recesiji. Ja sam tu da ti otkrijem tajne zdravog života i tvog života sa Suncem, Mjesecom i svemirom.“

„Ti si nekakav prosvjetitelj?“

„Da ja sam prosvjetitelj. Prosvjetlit ću te i donijeti ti zdravlje.“

„I iluminati se bave prosvjetljenjem. Čitao sam knjigu Dana Browna: „Anđeli i demoni“, ali je baš nisam shvatio.“

„Pusti sada na miri masone i illuminate. Mi se bavimo duhovnošću.“

„Ali i tantričkim seksom.“

„I tantričkim seksom. Gdje god dođemo sve završi na tantričkom seksu“

„Kad to ljude najviše zanima.“

„Ima li to tvoje učenje ikakve veze s masonima i masonskom ložom?“

„Nema.“

„Nego, reci ti meni: jesi li nam se ti vratio za stalno?“

„Došao sam na kratko. Prodajem tantričke stolice i masažere, pa bih ovdje održao nekoliko prezentacija.“

„Masažeri služe za tantričku predigru, a stolice za tantrički seks?“

„Nije to tako jednostavno. Sve to služi za tantru.“

„Ja ti ni ne znam što je to tantra. Znam za Ramayanu i Mahabharatu.“

„Što je bilo s Ramayanom i Mahabharatom?“

„Znam da je Rama uklonjen s prijestolja i da je njegova žena oteta. On se svojim junačkim djelima borio za svoju ženu i da povрати tron. Mahabharata je nešto puno složenije i kompleksnije.“

„Pusti sada to. Znaš da sam ja volio matematiku i brojeve, pa sam odmah na prvu zavolio tantričku numerologiju. I ja ti pomoću te tantričke numerologije rješavam gotovo sve probleme. Bitan mi je tvoj datum rođenja, broj tvoje sudbine, broj tvoje duše i broj tvoje karme. Trebaš probuditi svoju dušu i živjet ćeš sretno. Barem tako kaže Harish Johari.“

„Tko ti je sad to?“

„To je čovjek naše renesanse. On premošćuje jaz između Istoka i Zapada. On je učitelj Tante, tantričke numerologije i stručnjak za hinduističke ayurvedske i astrološke običaje. Najbitnije u svemu tome je probuditi svoju dušu, izračunati broj svoje duše, otkriti korijen svega, otkriti svoju suštinu, svoju svrhu, svoju karmu, otkriti svoj identitet, otkriti nečiji jezik ljubavi, poslušati drevne mudre izreke, utvrditi Glavnu lekciju i živjeti sretno.“

„Jesi li i ti tantra majstor?“

„Valjda jesam.“

„I ti doživljavaš sladostrašće sa ili bez kontakta s osobom drugog spola?“

„Kažem ti da je sve to duhovno.“

„Ne razumijem intimnost bez dodira.“

„Tantrički kontakt je duhovno spajanje, a tantrički seks je najviši oblik ljubavnih odnosa.“

„Kada imaš to predavanje, kada imaš tu prezentaciju?“

„Za tebe mogu organizirati predavanje i prezentaciju danas navečer.“

„Može, doći ću s prijateljem Perom.“

„Mica će ti prezentirati tantrički masažer i tantričku stolicu, ne treba ti zato Pero.“

„Stalno mi pričaš o toj Mici, jeste li vi u nekakvoj vezi?“

„Nisam, imam ja svoju partnericu. Mica je slobodna.“

„Jeli Mica čemu?“

„Pitaš je li zgodna?“

„Da, da to.“

„Zgodna je, raspoložena je i slobodna je.“

„Kolika je dubina njene vagine?“

„Što ja znam. Valjda je normalna.“

„Onda ću svakako doći.“

„Zašto me pitaš za dubinu njene vagine, nikad me to nitko nije pitao.“

„Ja sam smršavio, pa mi se smanjila i ona stvar. Nekad sam bio rasni Šokac, a sada sam zec. Nekad sam mogao zadovoljiti i abnormalne žene, a sada jedva mogu normalne.“ „Mica mi nije izgledala zahtjevno. Ona je obična naša cura ili snaša.“

„Hoće li snaša tamburaša?“

„I meni se to čini. Hoće ona svakoga tko se prema njoj normalno ophodi. Njen muž baš nije normalno funkcionirao. Ona je bila nezadovoljna i loše se osjećala.“

„Dobro onda. Onda ću svakako doći.“

Došao sam kući i odmah sam išao na internet. Htio sam se obučiti o tantri i tantričkom vođenju ljubavi. Htio sam učiti o tim religijskim ritualima, tantričkim vježbama i toj meditaciji. Pa sam tako za

početak čitao Margot Anand i njenu knjigu: „Umjetnost seksualne ekstaze“. Kažu da je ona povezala tantričku seksologiju, jogu, glazbu i metafiziku u tom svom djelu. Ona kaže da prvo trebaš zavoljeti sebe, a onda druge. Da trebaš ozdraviti od teških seksualnih iskustava, pa ona daje savjete kako to učiniti. No, do mene ti savjeti baš ne dolaze, pa se odlučujem za: Niyasu Carter i njenu knjigu: „Tantra: Seks za dušu.“ Ona nudi praktične vježbe za tantrički seks s dugogodišnjom partnericom. Ja sam se na to samo stresao, jer niti želim svoju dugogodišnju partnericu, a ne želim s njom raditi tantričke vježbe.

Stoga uzimam za čitanje Sofiu Sundari i njenu knjigu: „Oslobođenje u sladostrašću“. Jer ona kao da je pogodila da se ja osjećam umorno i teško, da sam frustriran, da ne kontroliram ništa u sebi i oko sebe i da bi mi sladostrašće neophodno trebalo. Još kad bih mogao kontrolirati svoju ejakulaciju, još kad bi doživljavao ili doživio višestruko sladostrašće, kad bi podigao razinu oksitacina, dopamina i endorfina, nitko ne bi bio sretniji od mene. Ali ništa od toga, tamo u tim knjigama se samo govori o ženi i o ženskoj energiji. Tamo se govori da smisao tantričkog seksa nije u doživljaju sladostrašća, nego u višoj razini intimnosti. Muškarac mora kontrolirati ejakulaciju, svoju snagu, svoju svjesnost, svoj oksitocin, dopamin i endofin i ništa više i ništa manje. Stoga treba kontrolirati disanje, gledanje u oči, trebaju se isprobati razne poze i pozicije i uz sve to treba se prepustiti i meditirati. Treba se potaknuti seksualna energija, cirkulacija, svoje iscjeljivanje, svoja duhovnost i svoje prosvjetljenje. A hoćeš li ti prilikom toga doživjeti svoje sladostrašće, ne znam. Moraju se ipak poklopiti razne stvari, a prva stvar je slobodno vrijeme. I bez obzira što učio i naučio o tom drevnom umijeću ljubavi, bez obzira koliko si nezadovoljan sa svojim ljubavnim životom, moraš se u tome svemu snaći.

Mogao bih ja otići do resorta Crvena Luka u Biogradu, ili na Ibizu, na Goou ili na Bali. Tamo se održava Tantra Spirit Festival. To je festival tantre i šamanizma, to je festival plesa i glazbe. Tamo se ide na

odmor, tamo se ide na seks, ali se usput i zabavlja, pleše, izvode razni rituali, meditacije i dolaze tantra učitelji iz cijelog svijeta i govore svoja učenja, savjetovanja i prezentacije. Tamo se radi na sebi, tamo se oslobađamo uloge žrtve, tamo se radi sa svojim starim obrascima, uvjerenjima i iluzijama, tamo se usvajaju novi obrasci, nova uvjerenja i nove iluzije. Tamo dolazi i Dolores Antić, profesionalna šaptačica biljkama, ma što značilo i ma što to bilo. A kažu da to nekome donosi ozdravljenje, zdrav život, iscjeljenje i zadovoljstvo na svim nivoima. Stoga, ja to moram isprobati, jer nemam neke druge svrhe u životu.

Kažu da naša kultura nema zdrav stav prema seksualnosti. Jer je u seks umiješala svoje prste Crkva, pa onda partija, pa partijski komesari, pa sada ponovo Crkva, Željka Markić i njena udruga „U ime obitelji“. Pa smo mi sada primorani učiti o seksu od Indijaca. Ja sam nekad učio o Kama Sutri, i iz Kama Sutre, pa sam doslovno shvatio da spolno općenje ovisi o veličini spolovila. Pa sam ja umislio da sam bik i da mogu općiti samo s srnama i kobilama, a ne sa slonicama. I to me je pratilo cijeli život, a u međuvremenu sam naučio pedesetak poza i položaja i postao sam majstor seksa. No, i dalje izbjegavam neravnopravno sparivanje i dalje ne vodim ljubav sa ženama – slonicama. Takav sam i ne mogu se promijeniti. Tantra preporučuje kontrolu ejakulacije, pa ću se i ja time baviti. Kažu da se tantrom bave oni nezadovoljni, a ja sam jedan od takvih. I kažu da su nam žene nezadovoljne, izgubile su zanimanje za seks i imaju razne zdravstvene tegobe. A sve je to zbog toga što mi dostižemo svoj vrhunac već šest minuta nakon penetracije, što mi ne znamo kontrolirati svoju ejakulaciju, što mi ne znamo kontrolirati svoje reakcije.

Neki ljudi kažu da nam baš to omogućava tantra, kontrolu svog tijela i onog što imamo tamo dolje. Da nam omogućava emocionalnu, tjelesnu, duhovnu i mentalnu sponu i intimu našeg bića. Da nam to omogućava bolji seksualni život, a mi samo trebamo pronaći slobodno vrijeme, stvoriti atmosferu, intimni kutak, obući sexy

odjeću i probuditi intimnost zajedničkom kupkom, plesom ili medicinskom ili erotskom masažom. A kažu da je kod bilo koje masaže potrebno utvrditi žarište. Kod žena su to: grudi i pubis, a kod muškarca muški spolni organ. I uopće ne znam hoće li ta Mica trljati mi genitalije ili će trljati moja leđa? Hoće li to biti nekakva seksualna predigra, spolni čin sa vrhuncem ili seksualna terapija? Da li je to kod nas legalno ili ilegalno? Jer kod nas je prostitucija zabranjena, jer kod nas je zabranjeno sve što je izvan braka, a ja toj Mici nisam ponudio brak.

Ja znam da su nekad u Francuskoj ili Engleskoj ženama davali genitalnu, zdjeličnu ili vaginalnu masažu, da su za te žene govorili da imaju bolesnu maternicu, zdjelicu ili vaginu i time su liječili žensku histeriju. I valjda je to muškarcima dosadilo, valjda je to muškima išlo na živce, pa su izmislili vibratore koji se rabe u intimnosti svog doma. A kod te tantričke masaže treba obratiti pažnju na disanje, na kontakt očima, na opuštanje i treba odgoditi sladostrašće. I odmah ćemo riješiti sva svoja negativna seksualna iskustva i svoja nezadovoljstva. I neko kaže da nam tantra omogućava vrhunski ekstatični doživljaj i duhovno oslobađanje. Stoga moramo učiti tehnike disanja, opuštanje tijela i centriranje pažnje jer za tantriste je seks bogoslužje, ono što daje energiju i život. Jer i tantristi pjevaju pjesmu Đorđa Marijanovića: „Nikad nije kasno da se ljubi strasno:“

*„Još od davnih dana moje srce strada,
sve zbog jedne ljubavi kojoj se godinama nada.
Ali ja kad ljubim rijetko bitke gubim, stog' ne sumnjam u to,
da ću biti s njom ženom fatalnom tom.
Imam provjeren stil, prema ženama tim, uvijek dobivam s njim.
Nikad nije kasno da se ljubi strasno,
dok god srce bije u njemu se krije vrele ljubavi žar.
Nikad nije kasno da se ljubi strasno, srce koje voli godine ne broji
i ne boji se njih, srce koje voli godine ne broji i ne priznaje njih.*

Ona divna dama što mi srce slama, u moj vreli zagrljaj doletje ipak ovih dana.

Tek je sad ta dama shvatila i sama, da sam ja njena kob, da sam ljubavi rob, mada pomalo snob.

Ali to je moj stil, prema ženama tim, uvijek dobivam s njim.“

POGLAVLJE 6

Tako da sam k Zdravku došao spreman i oboružan saznanjima o tantri, tantričkom seksu i tantričkoj numerologiji. Netko traži 200, 500 ili 1.000 kuna za tečaj tantričkog seksa, a Zdravko meni neće naplatiti ništa. Moja je obaveza sve to saslušati, biti miran za vrijeme tantričkog tečaja i seminara i kupiti tantričku stolicu ili tantrički masažer. Zdravko i njegova žena će mi pričati o tehnici postizanja blaženstva kroz višesatnu seksualnu ekstazu. Jedino što meni neće biti jasno hoće li to biti nekakvo tupljenje ili će se prikazivati video projekcija. Jer kako dočarati tu ljubavno – duhovnu vještinu, kako dočarati tu seksualnu energiju i tehniku i taj užitak, ako ne vizualno. I neću ja biti zatvoren, tradicionalan i konzervativan Hrvat, nego netko otvorena duha i uma. Neću ja nikako govoriti: „U sovjetskom sojuzu i na brdovitom Balkanu seksa njet.“

Jer kažu da je tantra i tantrizam, poticanje prirodnih ljudskih impulsa, doživjeli svoj procvat 1.000 godina naše ere. Da je tantra prosvjetljenje i najsnažnija energija koja pokreće svakog čovjeka, a sve je to popularizirao indijski guru Rajneesh Osho. On je popularizirao tehnike kontrole sladostrašća i kontrolu ejakulacije. Do tada smo mi robovali klasičnom kršćanskom svjetonazoru da je seks grijeh, nešto zabranjeno i prljavo. Do tada smo se seksali najviše 10 do 15 minuta. Sada znamo i za fiziologiju ljubavi, a Zdravko me je upoznao sa svojom tantra pomoćnicom i svojom novom ženom. Bila je to 20 ili 30 godina mlađa žena od njega, prava ljepotica, prava zvijer i pravi komad i ona mi kaže da su oni došli iz Slovenije i da su tamo širili istinu o tantri, tantričnoj numerologiji i tantričnom seksu. Pitam je:

„Tamo ste upoznali Zdravka?“

„Da, tamo sam upoznala Zdravka i tantru. Održavali smo seminare, savjetovanja i konzultacije o tantri.“

„Jeste li vi bili vjernica?“

„Jesam bila sam vjernica.“

„Nije li tantra u suprotnosti s našom kršćanskom religijom?“

„Tantra je u suprotnosti sa svim religijama. I sa hinduizmom, i sa budizmom i sa muslimanskom vjerom i sa kršćanstvom i sa sekularno humanističkim nazorom. Dok se islam bavi podvrgavanjem svijeta vladavini Alaha, dotle se katolicizam bavi ljudskim krijepostima.“

„Jeste li i vi imali kakvih seksualnih problema?“

„Bila sam nekako blokirana. Nisam doživljavala sladostrašća s muškarcima.“

„Sa Zdravkom ste doživjeli svoje sladostrašće?“

„Sa Zdravkom sam doživjela višestruko i lančano sladostrašće. Od tada mi je seksualni život puno bolji, unaprijedili smo ga i od tada živimo zajedno.“

„I ja sam imao slabu želju prema ženama, potencija mi je bila slaba i erektilno sam bio disfunkcionalan,“ kaže mi Zdravko.

„I sve se to riješilo?“

„Sve se to riješilo.“

„Kako se to riješilo?“

„Davali smo jedno drugom tantričku masažu, nešto smo pokrenuli u sebi, pokrenuli smo hormone, postali smo samouvjereniji i sigurniji i onda smo vodili ljubav. Sada ne možemo jedno bez drugoga.“

„Zdravko bi mogao biti seksualni terapeut?“ – kažem to njegovoj mladoj ženi.

„Mogao bi biti. Za njega ljudi i žene nisu nikad prestari za seks. Oni su uvijek taman. Stvar je čovjeka što želi, ako želi seks, onda neka se seksa.“

„Dok za žene kažu da im seks čini dobro, da ih seks štiti od određenih zdravstvenih problema, od hipertenzije, reguliranja hormona, dotle za muškarce seks nije tako dobar.“

„Zašto sada to?“

„Muškarci imaju veći rizik od kardiovaskularnih i srčanih bolesti. Kažu da seks nije blagotvoran za muškarce.“

„To su negativni stereotipi o starenju i starima. Treba biti seksualno zadovoljan i zadovoljen. Treba govoriti: blago onome tko je seksualno zadovoljan, blago onome tko ima sjajan seks.“

„Koliko je normalno voditi ljubav?“

„Kažu da muškarac u tinejdžerskoj dobi, u svojoj dvadesetoj i tridesetoj godini može voditi ljubav i tri puta dnevno. Kažu da njima sperma teče kao voda u slavini i oni su stalno uzbuđeni. U tridesetim, četrdesetim i pedesetim normalno je jednom dnevno. A u šezdesetim i sedamdesetim normalno je jednom u tjedan dana.“

„A što je sa ženama?“

„Valjda je isto tako i sa ženama. Ako nije tako, onda su žene nezadovoljne i tada one žale da nisu dovoljno uživale.“

„Rekli ste da vi niste doživljavale sladostrašće?“

„To je stvar našeg odgoja, naše kulture i naših tradicija. Nakon ovih tantri uživam sa Zdravkom, zadovoljna sam, seksualno funkcioniram sa svojim partnerom i doživljavam višestruka ili lančana sladostrašća.“

„Kažete da bih ja tom tantrom i tantrističkim seksom trebao poboljšati svoje seksualno funkcioniranje.“

„Nego što. Nećete baš moći voditi ljubav tri puta dnevno, ali jednom ćete moći.“

Ta žena mi je dovoljno rekla, stoga prilazim Zdravku, a on mi govori:

„Pusti sada to što ti govori moja supuga. Znaš da sam ja volio matematiku i brojeve, pa sam odmah na prvu zavolio tantričku numerologiju. I ja ti pomoću te tantričke numerologije rješavam gotovo sve probleme. Bitan mi je tvoj datum rođenja, broj tvoje sudbine, broj tvoje duše i broj tvoje karme.

Trebaš probuditi svoju dušu i živjet ćeš sretno. Barem tako kaže Harish Johari.“

„Tko ti je sad to?“- pitam ga ponovo.

„To je čovjek naše renesanse. On premošćuje jaz između Istoka i Zapada. On je učitelj Tantr, tantričke numerologije i stručnjak za hinduističke ayurvedske i astrološke običaje. Najbitnije u svemu tome je probuditi svoju dušu, izračunati broj svoje duše, otkriti korijen svega, otkriti svoju suštinu, svoju svrhu, svoju karmu, otkriti svoj identitet, otkriti nečiji jezik ljubavi, poslušati drevne mudre izreke, utvrditi Glavnu lekciju i živjeti sretno.“

Time je počeo moj seminar o tantri, moja tantrička numerologija i moje konzultacije o tantri. A Zdravko je govorio da će mi poboljšati moj duhovni i seksualni život. Samo trebam riješiti svoju cirkulaciju

krvi, svoju slabu potenciju, samo trebam riješiti svoju erektilnu disfunkciju i spriječiti svoju prebrzu ejakulaciju i onda sam na konju, onda će biti sa mnom sve u redu. Uz to trebam pronaći ženu koja nema menstrualne tegobe, koja nema menopauzu, probleme s tim, koja nema valunge i suhu rodnicu. Ali ako i nađem ženu s tim problemima, trebam je dovesti sa sobom, i sve će se riješiti opuštajućom masažom i tantričkom stolicom. Sve će se aktivirati i stimulirati. Bitne su tehnike opuštanja, jer čovjek mora biti opušten, a ne živjeti u stalnom stresu. Dolazi jesen i naše tijelo se mora pripremiti na nove izazove, antistres masažu i nekakvu revitalizaciju. A ja razmišljam je li to moguće ili je to nemoguće?

Jer ja sam naglo ostario, kod mene su se dogodile negativne fiziološke promjene. Možda bih mogao voditi ljubav s nekom mladom ženom, ali sa mojom bivšom ženom ili nekom još starijom, nikako. Jer ja ne mogu slušati o lažnom estetskom kirurgu, jer ja ne mogu slušati o financijskim problemima, jer ja ne mogu slušati o financijskim blokadama i ovrhama. To me uopće ne privlači i ne uzbuđuje. To odmah kod mene stvara erektilnu disfunkciju. Mogu biti s ženama koje će mi omogućiti bolje seksualno funkcioniranje i koje će me zainteresirati za seks, a one žene koje će mi pričati o svojim financijskim problemima odmah eliminiрам i otjeram od sebe. Još ako mi dođu bez ovlaživača i estrogenskih krema, ja sam tada totalno nemoćan. Uopće mi se tada ne miluju takve žene, uopće mi se ne mazi takve žene. Ali pripremio sam se ja, za svaki slučaj i zlu ne trebalo. Pa sam bio tjelesno aktivan, pa sam si pod hitno poboljšao kondiciju i krvožilni sustav. Naime napravio sam 10 sklekova i 10 raznih vježbi. Malo sam meditirao i opuštao se. Zdravko mi kaže:

„Preći ćeš u onu sobu. Tamo je tantrička stolica i tantrički masažer. Tamo je Mica, nju smo obučili za tantričku masažerku. S njom ćeš raditi tantričke vježbe i tantričku masažu. Imaj na umu: sladostrašće je moguće s njom, ali ono nije cilj. Cilj je duhovnost i da obaviš tražene duhovne vježbe. Trebaš probuditi svoju dušu i živjet ćeš

sretno. Trebaš se fokusirat na svoje osjećaje, na svoje duhovno stanje i na svoje tjelesno zdravlje. Trebaš sve započeti sa drevnim tantričkim ritualom i meditacijom, trebaš se fokusirati na svoje čakre i svoju duhovnu vezu sa cijelim svemirom. Možda te ta masaža neće osloboditi od stresa i napetosti, možda ti ona neće opustiti mišiće, ali da će ti poboljšati tjelesno zdravlje, to sigurno hoće. Ta masaža će ti otkriti tvoju mističnu energiju i donijet će ti harmoniju sa Suncem, Mjesecom i cijelim svemirom. Sada je retrogradni Merkur, najomraženija astrološka pojava, tvoje frustracije i neuroze bi mogle doći do izražaja. Da ti nisi Zmijonosac?“

„Ne znam što je to.“

„Ako ne znaš, onda ništa, to su i tako izmislili. Barem tako mislim.“

„Što me onda s tim opterećuješ?“

„Nema veze. Time nas varaju astrolozi, manipulatori, šarlatani, vidovnjaci i ostali alternativci.“

„Što ja imam s tim?“

„I tebi trebaju korisni savjeti. I tebi trebaju astrolozi, magovi, gatare, tarot – majstori, vidovnjaci, alternativci i iscjelitelji.“

„Nije valjda da se i ti baviš astrologijom i neopoganskim kultovima?“

„Svi volimo i želimo znati što nas čeka. A poznata astrologinja je pričala da koronu i potres proizvodi zemljin magnetizam.“

„Naravno da to nije znanstveno utemeljeno.“

„Naravno da to nije znanstveno utemeljeno, ali zanimljivo je to slušati. Još ti moram nešto reći za tantričku masažu. Njom se kanalizira energija i povećava osjetljivost tijela. Njome se usmjerava

pritisak na tvoju kralježnicu. Mica će ti biti partnerica i učiteljica. S njom ćeš meditirati i slušati glazbu.

S njom ćeš se usredotočiti na disanje, vizualizaciju i meditaciju. Kad ona kaže da nju trebaš masirati, onda ćeš nju masirati. To je obostrana djelatnost.“

„Hoću li ja to znati?“

„Tu je Mica da te obučí.“

„Stalno govoriš o Mici. Te Mica ovo, te Mica ovo.“

„Ganula me njena tužna i nesretna sudbina. Ona je morala bježati u Njemačku od svog muža. Ona sanja drugog muškarca, a ne može ga naći.“

„Ti je znaš iz Njemačke?“

„Da. Znam je iz Njemačke.“

„Nešto je bilo između vas dvoje?“

„Možda je i bilo, ali ja sada imam drugu ženu.“

„Imaš nekakav osjećaj krivnje zbog Mice, pa joj tražiš drugog muškarca.“

„Možda imam osjećaj krivnje.“

A ja odmah, ne znam zašto, zapjevam u sebi pjesmu Mice Trofrtaljke:

„Što će meni kola i kuća s katom, kad ja volim jednog s debelim vratom, pa ga često molim kad radi masažu, utjeraj mi, utjeraj kola u garažu.“

Ili sam se sjetio:

*„Guram, guram, pa neće da uđe,
moja noga u cipele tuđe,
Hej mora ući, makar plaćući.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, daj, samo malo daj.
Svi mi kažu da je moja uska, haj moja uska,
ova moja suknja, nije, nije, jeste bila prije.
Ala mi je tijesna cipelica desna, haj,
jesam bijesna i lijeva je tijesna.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, daj, samo malo daj.“*

Inače kod nas postoje ili vulgarne žene, zvane štrace ili ženturače ili kršćanke sa strogim pravilima, ili feministkinje ili normalne žene. Te normalne žene su rijetke jer sredine u tome nema. Ali zato za vulgarne žene kažemo da su lude kuje. Da su pune sebe, da su narcisoidne, da su omražene, da nisu ženstvene, da su zle, da preziru društvene norme, da su odvratne i sklone nimfomaniji, ma što to bilo i ma što to značilo. Dotle su kršćanke uštogljene i drže se svojih strogih pravila, pa neki muškarci za njih kažu da su nesigurne luđakinje, jer stalno govore:

„Ne može ovo, pa ne može ono. Seks može, ali samo u reproduktivne svrhe. Kad ostanem trudna, onda više seksa nema, a sve ćeš to obaviti u misionarskom položaju. Treba poštivati obitelj, naše običaje i našu tradiciju.“

Od svega toga su mi najgore feministkinje, pored toga što nikako ne izgledaju, što nisu ženstvene, što nisu privlačne, stalno govore da se trebaju emancipirati:

„Trebamo se emancipirati od ovoga, pa od ovoga, pa od ovoga. Mi mrzimo vulgarne muškarce, muškarce – predatore, muškarce – rasiste, muškarce - šoviniste i muškarce – seksiste. Mi mrzimo ovaj patrijarhalni sustav vrijednosti, mi smo protiv svega.“

Zbog svega toga, ja ostavljam na miru feministice i bavio bi se normalnim ženama. Pa se pitam: ako svaki šesti muškarac ima predispozicije za poremećaj ličnosti, onda je valjda tako i sa ženama. Ako je svaka šesta žena histerična ili nije izliječila svoju histeriju, zašto ja ne susrećem normalne žene? Zašto je sve narušeno, zašto smo mi poremećeni slučajevi, zašto smo mi abnormalni, zašto imamo poremećeno funkcioniranje. Zašto ja ne susrećem lijepe, nasmijane i opuštene žene. Htio bih i ja zapjevati:

„Hej dušo 'ko nam brani da bude sve k'o lani, na moju dušu stani i ostani.

Zato bježim od svih, nekad napišem stih, nekad odem do šanka, al' je linija tanka, između jave i sna, vrha i dna, i pjevam...

Hej dušo 'ko nam brani da bude sve k'o lani, na moju dušu stani i ostani.“

POGLAVLJE 7

Ulazim u sobu gdje se nalazi tantrička stolica i tantrički masažer. Vidim ih, ali i nalijećem na njih. Pitam se hoće li se ta tantrička masaža ili orgije ovdje održati ili negdje drugdje? Meni orgije baš i ne trebaju, ja sam za običan seks. Nisam ni za onaj podsvjesni seks, nego za onaj svjesni, prirodni i realni seks. Ne volim ja ni vještičje, ni poganske, a ni neke nenormalne obrede, ja volim ono što je prirodno, i ono što nam je priroda dala. Ne treba meni ni Venera, ni Ištara, a ni Afrodita, meni treba normalna žena, sa normalnim seksualnim potrebama. Možda bih prihvatio kult plodnosti, možda bih prihvatio kult Magne Mater ili Božice Majke, ali meni su se smanjili testosteroni i spermatozoidi, pa nisam baš od neke velike koristi. No, mogu ja ići u podzemlje svoje duše i svoje psihe i ne poštujem ja neopogansku kraljicu Wiccu. Ja sam ipak običan čovjek, sa običnim potrebama: na se, u se i poda se, ma što to bilo i ma što to značilo. A znači to, da ću ja podnositi samo obične stvari kod Mice, ako ona krene u nešto neobično, ja od svega odustajem.

Jer ja sam ovdje došao na prezentaciju tantričke stolice i tantričkog masažera. Zdravko mi nudi tu tantričku stolicu i tantrički masažer, i ništa drugo ja ne priznajem i ne prihvaćam. Ne prihvaćam ja ni pretkršćanske kultove, ni keltsku mitologiju, ni falusnu mitologiju, ni neopaganstvo, ni vještičje kultove, a ni zapadni ezoterizam. Stoga, mi Mica mora ponuditi svoj kult plodnosti, svoju ženstvenost i svoju dušu, inače ja od svega toga odustajem. Nisam ja od jučer, pa da ne znam što da tražim. Ako to ne mogu dobiti, onda ništa, ja ću se povući. Ja samo želim aktivirati zakon privlačenja, ja želim aktivirati svoju kozmičku energiju, svoje Sunce, svoj Mjesec i svoj svemir. Ako to ne djeluje, ako na nas djeluje loša karma, onda ništa, ja sam ipak realan i od svega odustajem. Ne želim ja kvariti svoju uspješnu ili neuspješnu formulu života. Živjet ću i dalje, kako živim, bit ću sam i povučen. Ne želim ja ni više, a ni manje od života. Prilagodit ću se ja svemu tome.

Dakle, ulazim u tu sobu sa tantričkom stolicom i tantričkim masažerom. Čujem meni poznatu glazbu: „Nights in White Saten“ i „A Whiter Shade of Pale“. Tražim ima li koga, a onda ugledam ženu koja meditira. Ustvari, više je izgledala na nekog religioznog, tko se moli. Odmah sam se uplašio da ona nije nekakva kršćanka, da se ona pridržava kršćanskih pravila i da ona seks upražnjava samo za biološku reprodukciju. Inače, nama ostalima netko stalno nameće naš katolički osjećaj krivnje i pekatum za bilo što činili ili ne činili, ma što to bilo i ma što to značilo. Od naših žena i djevojaka traže da budu svete žene ili svetice. Da takvima ili ostanu ili postanu. Ali ili im je to uzaludno ili nije. Kako se uzme. Ipak se neke stvari ne mogu nekakvim dekretom kontrolirati. Naš narod se ili ponaša moralno ili se to ne ponaša. I što koga brige za ljubavni i spolni život našeg naroda? Zašto se prema tome netko odnosi dušobrižnički? Što koga briga za društveno – seksualno - kulturni život i razvitak nekog društva, gospodarska je kriza, pa se treba brinuti o tome. A ne treba nikoga pribijati na kotač s čavlima, kidati mu komade tijela, mučiti ga i utrljavati mu sol na otvorene rane.

Nekad u socijalizmu, nekad u staljinizmu, seks je bio partijski neprijatelj broj jedan, a danas u neoliberalizmu našoj Crkvi je seks također glavni neprijatelj broj jedan. Ljudi u svašta vjeruju, pa tako i to. Ja ništa od toga ne vjerujem i za mene seks nije partijski ili crkveni neprijatelj broj jedan. Ja samo ne znam kakve veze ima šnajderski šegrt skojevac iz tog romana, sa seksom. Naime, u tom romanu on ide iz jedne ljubavne avanture u drugu i tko je tu partijski neprijatelj broj jedan, ne znam. Kažu da kad je umro Staljin, da su pitali mogu li se revni komunisti seksati, a netko je odgovorio: „Za kaznu mogu, ali u braku sa vlastitom ženom da bi žalost bila veća.“

Stoga, smo mi uz strojeve koje smo slali u bivši SSSR, slali i pornografske slike. Slali smo mi Adam i Evu, Erotiku i druge časopise u bivši SSSR, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. I valjda smo nekog obradovali ili su to sa zgražanjem plijenili partijski komesari.

A sada ja s tom Micom trebam krenuti iz početka. Toga me je oduvijek bilo strah. Bojim se da neću zakazati, bojim se da ću ženu krivo procijeniti. Stoga gledam Micu u njeno intimno mjesto. Naime, pogledao sam tamo gdje joj se nalazi vagina i zaključio sam da bi ona mogla imati standardnu veličinu vagine. Ni veliku, ni malu, nego onu taman vaginu. Jer za muškarca je najgore kad se on uplaši ženske vagine. Jer Mica je rodila jednom ili dva put, a iz toga se svašta moglo izroditi, a vagina joj se mogla proširiti. Zato je moj strah opravdan ili neopravdan. Jer stručnjaci kažu da je standardna dužina vaginalnog kanala 9,6 centimetara, da je širina od 2,5 do 3,5 centimetara, sve iznad toga je nenormalno ili veliko. I kažu da se ženska vagina širi nakon porođaja. A koliko se širi, to nitko ne zna i zavisi od žene do žene. Stoga je i meni teško nešto procijeniti. Bitno se pomoliti i zaželjati da će sve biti u redu.

Bitno je znati da je prosječna dubina vagine 9,6 centimetara, sve preko toga je abnormalno, a ja se bojim abnormalnosti. Ne želim ja vaginu dublju od 18 centimetara, jer kud ću i što ću onda. Jer kažu da se tijekom uzbuđenja vagina širi još za trećinu, pa se moje oružje na to neće moći ili će se moći prilagoditi. Za mene je sve to zastrašujuće, ali i ja se tomu prilagođavam, pa nemam ili imam strah od ženskih genitalija i ženske vagine. Zbog toga su za mene opsesija ženske grudi. Bile one male, velike, umjetne, prirodne, one su za mene opsesija. Volim ih gledati dok gledam odnos kukova i struka. Volim ih gledati jer one predstavljaju žensku plodnost. Kažu da je to u genskoj strukturi muškarca, da je to ta iscjeljujuća energija Božanskog ženskog u Suncu, Mjesecu i svemiru. Da je to što nam liječi umornu dušu. Ne znam je li Mica primijetila da joj mjerkam grudi, pa je ustala kako bi se rukovala sa mnom, i kada je išla sjesti, ja sam gledao njenu stražnjicu.

Pitao sam se koja je to stražnjica atraktivna ili savršena? Je li to ona napeta, okrugla ili izbočena? Je li to ona u obliku nektarine, kruške, jabuke ili rajčice? I zaključio sam da Mica ima i lijepu i atraktivnu i savršenu stražnjicu. Da je opseg njenog struka i opseg njenih kukova

0, 7, ma što to bilo i ma što to značilo. Da joj je stražnjica savršeno zaobljena i iznosi 45,5 stupnjeva. Pa sam zaključio da je Mica zdrava i spremna za seks i na bezbrižnu trudnoću. Jer imala je na sebi uske farmerice, pa se njena stražnjica dobro vidjela. Ali ipak mi se učinila malo starije, pa biologija i trudnoća ne bi došla u pitanje ili bi došla. Pitao sam se da li ona misli da upražnjavanje seksa prije braka grijeh, teški grijeh ili smrtni grijeh. Smatra li ona da će nas Bog protjerati u pakao kao Adama i Evu, jer se seksamo ili imamo takve misli? Jer namjerno činimo grijeh, jer se ne držimo seksualne čistoće i jer smo spolno aktivni. Stoga će ili neće Bog nama govoriti:

„Griješili ste? Priznajete to? Sada ću vas osuditi na vječni pakao i izgnati iz raja.“

Bez obzira na sve to, bez obzira na Božju osudu i na vječni pakao, ja sam i dalje seksualno biće i zloupotrijebim moju spolnost i za trenutak se odvajam ili ne odvajam od Boga. Sutra ću ići u Crkvu, pa ću se pokajati i ispovijedati i nadam se da će netko reći: „Odrješujem te grijeha tvojih. Idi i ne griješi više.“

A ja idem dalje, živim bez pravila, standarda i normi, nisam baš nešto kršćanski moralan, amoralno se ponašam, pa sam tako došao i do Mice i nešto želim od nje. Hoće li mi to ona dati, vidjet ću. Ja joj samo želim dati tantričko sladostrašće i to je sve. U viktorijansko doba žena se smatrala nemoralnom ako bi doživljavala sladostrašća, a sada je nemoralno ženu ostaviti bez sladostrašća. Vremena se mijenjaju, norme su relativne, pa tako i to. Za nekoga je nešto devijacija i nemoralno, a za nekoga nije. Sto ljudi, sto čudi. Bilo bi dobro da između mene i Mice nema međukulturalnih razlika.

Kažu da eskimi svom gostu nude svoju ženu za seks. Možda to i Zdravko jednog dana učini sa svojom ženom, možda mu ona dosadi, nađe neku mlađu, a ja to naravno neću odbiti. Jer tko sam ja da nešto odbijam, nitko i ništa. Ne nudi se meni neka žena od 30 ili 40 godina. Zato moram biti raspoložen, moram imati dovoljan nivo

testosterona, pa ću ići na terapiju zvanu testosteron. Jedino što ću još morati prepoznati signale Zdravkove žene, a to će mi biti teško. Ti signali u svakom slučaju moraju biti direktni i očigledni, jer žene se svakako znaju ponašati u PMS – u, pa ne znaju žele li nešto, pa ne znaju bi li piškile ili bi kakile, bi li se seksale ili ne bi. Pa ne znaju jesu li raspoložene ili nisu, pa ne znaju je li im je pao estrogen, progesteron, serotonin ili im je pao kalcij ili magnezij. Sve je to kod žena nedefinirano, pa ti znaj što one misle i što one hoće. Zato ću se ja baviti Micom, jer ona mi se nasmiješila i rekla da sjednem nasuprot njoj.

„Dođite bliže bez straha, ne ujedam.“

Ja se osvrćem i gledam ima li još koga. Jer ja sam tradicionalan i konzervativan muškarac. Ne želim ja orgije i nečije nedolično ponašanje. Ne želim ja kraj sebe nekog seksualnog predatora. Ako treba biti seksualni predator, onda ću to ja biti. I što mi je tu problem, problem je u tome što Mica nije nikakva Lolita, nije mlada, zavodljiva i svježja piletina, nego je stara koka. Ne znam je li stara koka, dobra juha ili to nije. Bitno je da me ona masira, da nema više parova, da nisam sudionik orgija, da Mica pokrene kundalina energiju u meni i da se mi poseksamo. Sve ostalo nije bitno. A hoće li to sve biti melodramatično ili obično, to nije bitno. Hoće li Mica nešto dobro ili loše glumiti i to mi nije bitno. Bitno mi je da to ne budu orgije, jer na orgijama se uvijek nađu veći i zgodniji frajeri i oni pakupe bolje komade. Meni ostave škart ili nikakve komade. Ili mi ostave plaćene komade ili djevojke lakog morala koje stenju i previjaju se bez veze, govore da imam velikog, govore da se osjećaju kao boginje i da su za gangbang seks, ma što to bilo i ma što to značilo. Meni to ne treba. Ja sam ipak za prirodnost. Uz to, na tim orgijama se šmrče kokain do besvijesti i pije viagra kao da su to šumeće tablete.

Dotle mi Mica kaže:

„Moramo savladati tantričku masažu i upotrijebiti tantričku stolicu. Moramo jedno drugom podići imunitet i uspostaviti dobar protok i cirkulaciju krvi i sokova u tijelu. Moramo, ako uspijemo dati jedno drugome tantričku terapiju.“

„To me posebno zanima.“

Mica se nasmije i pokaže svoje bijele zube. Kod mene se upali nekakva žarulja i ja shvatim da nisam ponio viagru ili da je nisam popio.

„Što li ću sad?“ zapitam se u sebi, a Mica me pita:

„Nešto ste se snuždili, imate li kakav problem?“

„Nisam ponio viagru. Spremao sam se za tantru, tantričku masažu i zaboravio sam na viagru.“

„Ništa za to, tu je tantrička masaža, tu je tantrička stolica, ako vam to ne pomogne, neće ni viagra. Tantrički seks je samo početak, a ne kraj. Ako propustite početak, također ćete propustiti i kraj.“

„Znači li to da se u tantričkom seksu može zabušavati? Mi smo narod koji je naučio zabušavati.“

„Nema zabušavanja. Nekad u socijalizmu smo govorili: nema odmora, dok traje obnova. Tako je i sa tantričkim seksom: „Nema odmora, dok traje tantrička obnova.“

Mica se malo odmori, udahne zrak i veli:

„Practicirat ćemo razne tantričke tehnike, meditaciju, ponavljanje mantri, ponavljat ćemo razne rituale, prizivat ćemo božanstva, vizualizirat ćemo svašta i koristit ćemo jogu. Ako koristite tantru nestaju vaši svakodnevni problemi. Prvo što se moramo odreći to je

kršćanski svjetonazor i našu zatvorenost prema promjenama. Moramo otkloniti da je seks nešto prljavo, nedostojno čovjeka i suvremene civilizacije, a zatim ćemo raditi na tehnikama predigre, tehnikama kontrole sladostrašća i odgađanja ejakulacije. Moramo produbiti naš ljubavni odnos, moramo aktivirati stidni i zdjelični živac, moramo aktivirati naše energije, moramo se osloboditi naše životne napetosti, moramo postići blaženstvo života, moraju porasti vaši seksualni resursi i potencijali, ne možete nakon svega mi okrenuti leđa i zaspati.“

Ja sam i dalje razmišljao o viagri, nisam ni znao da ona postoji već 20 godina. Pitao sam se jesam li zadnji puta u Bosni kupio dovoljno viagre. Ne znam zašto to ne možeš kupiti kod nas, zašto je to nedozvoljeno i ilegalno. Kod nas ne možeš ići ni k prostitutki i ne smiješ legalno kupiti viagru. Nego to moraš kupovati u Bosni i tko zna gdje. I tko za inat, ja tamo kupujem Plivin Dynamico. To sam kupovao jer nisam htio da mi pada i padne moj ponos. To sam kupio u njihovoj ljekarni, pa valjda nije to lažno. No sada ne znam imam li ja tog Dynamica dovoljno? No, sada što je, tu je, probat ću ja ovo obaviti bez viagre. Možda mi ona ni ne treba, možda je ona samo placebo, možda ja samo umišljam da mi treba viagra. I kažem samom sebi:

„Ne treba meni viagra. Bavit ću se tantričkim seksom.“

Mica mi nakon određenog vremena kaže:

„Još ste zabrinuti, da vas utješim, imam ja i zambijski afrodizijak. Imam i afričku šljivu, ali je bolji zambijski afrodizijak. Istina je da on izaziva srčanu aritmiju, da je kontroverzan, ali imate erekciju dužu od šest sati.“

„Od čega se pravi taj afrodizijak?“

„Od đumbira i tongkata.“

„Za đumbir znam, ali za taj tongkat ne znam.“

Odmah sam se sjetio i svojih domaćih afrodizijaka i raznih biljnih i životinjskih smjesa. Sjetio sam se: žabnjače, anisa, valerijana, kravljaka, miloduha, imele, komonike, koprive, hajdučke trave, štukine masti, zečje krvi, mjehura od haringe, prepeličjih jaja, magarećeg loja, magarećih ili veprovih muda, jarčje žuči, ili kozorogovih muda, mozga vjeverice, gušćje masti, kaćuna, lanenog sjemena, muškatovog oraščića ili celera.

U međuvremenu sam saznao da za pozitivno psihološko stanje, libido i erekciju su dobri: čaj od hmelja, gospina trava i pastirnjak. Sjetio sam se da bih trebao nabaviti šalicu mlijeka mlade žene koja doji, ili bih trebao nabaviti krv prve mjesečnice kod neke djevojke. Ali ja nemam strpljenja za sve to. Jer kako da ja vratim požudu, leptiriće u stomaku i ljubavnu iskru, kada je to nepovratno nestalo. Sjetio sam se i Južnoameričkog pauka, dozvoliš mu da te on ugrize i sve se onda otvori. Sjetio sam se i žabe krastače. Kažu da se od žabe krastače pravi poznata i ljekovita viagra Inka. Jer izgleda da su i Inke imale problema sa erektilnom disfunkcionalnošću. Izgleda da muškarci odavno žele izliječiti erektilnu disfunkciju, pa tako Grci koriste svoje djevičansko, maslinovo ulje. Dotle Mica kaže:

„Ja sam popila tabletu Addyi, za nju kažu da je ženska viagra. Da jača ženski libido, da me vlaži tamo dolje i pospješuje mi interes za seks.“

„Osjećate li sada nekakvo uzbuđenje?“

„Nećemo o tome. Moramo se usredotočiti na tantričku masažu i tantričku stolicu.“

„Pričajte!“

Pa mi se tako Mica ispovjedila:

„Izgubila sam seksualnu želju i strast za mojim mužem, to mi je bilo čudno, jer nekad smo se seksali kao zečevi. Jedno vrijeme smo živjeli kao brat i sestra, ali to nije dugo trajalo, jer razvela sam se od njega. Bila sam razočarana, imala sam problema s hormonima i menopauzom, bila sam pasivna i udebljala sam se, radila sam do kasno, a onda bih dolazila kući i prejedala se. Morala sam nešto poduzeti, nisam više smjela zabijati glavu u pijesak, pa sam se upisala u teretanu i na tečaj aerobika i plesa. Sada sam tu gdje jesam: pokušavam nešto s vama.“

Tako da je ona počela i nastavila svoju priču, a pričala je ono što je Zdravko govorio. Govorila je o svojoj novootkrivenoj pozitivnoj energiji Sunca, Mjeseca i svemira. Pričala je o snazi i ljepoti prirode i seksa. Govorila je o muškoj kontroli ejakulacije, o opuštanju, o slobodi duha i tijela. Govorila je da sa svojim bivšim mužem nije mogla normalno seksualno funkcionirati. Da se osjećala loše i neprivlačno.

A onda je čula da se Pipi djevojka, nekadašnja miss Jugoslavije ili Ana Sasso udala treći puta i da nikad nije bila sretnija. Pa je i Mica rekla:

„Ako to može Ana Sasso, nekadašnja Pipi djevojka, onda to mogu i ja. Udat ću se ja i biti ću sretna.“

„Ali moraš nekog naći?“

„Naći ću ja već nekoga.“

No pustimo na miru Micine ambicije da se ona ponovo uda. Ja baš nisam za ponovnu ženidbu, ja sam za seks na prvi krevet. Jedino što se bojim Mice i njene vagine. Ona je shvatila problem i da me ona umiri, ona mi kaže:

„Mjerila sam dubinu svoje vagine.“

„I?“

„Moja vagina je duboka nešto manje od 10 centimetara.“

„To bi moglo proći kod mene.“

„Nadam se da će to biti u redu.“

„Biti će to u redu.“

Jer u našoj balkanskoj kulturi i tradiciji sve treba biti normalno, pa tako i to. Mica me je oduševila svojom otvorenošću. Sve je rekla prije nego što smo nešto počeli i započeli. Sve je učinila da ja budem pravi, a ne da doživimo seksualnu katastrofu i smak svijeta. Sve je učinila da moje oružje ne otkáže poslušnost. Pa sam ja zaključio da neće biti ni privremenih, a ni stalnih smetnji. A ona reče: „Da, moguće je sladostrašće sa mnom, moguće je, ali ono nije cilj. Cilj je duhovnost i treba obaviti tražene duhovne vježbe. Treba probuditi svoju dušu i treba živjeti sretno. Treba se fokusirati na svoje osjećaje, na svoje duhovno stanje i na svoje tjelesno zdravlje. Treba sve započeti sa drevnim tantričkim ritualom i meditacijom, treba se fokusirati na svoje čakre i svoju duhovnu vezu sa cijelim svemirom. Masaža te možda neće osloboditi od stresa i napetosti, možda ti neće opustiti mišiće, ali da će ti poboljšati tjelesno zdravlje, to hoće.“

Inače, to nisam rekao Mici, ali ja sam u posljednjih mjesec dana primio znakove srčanog udara, napravio sam pretrage i liječnici su mi preporučili mirovanje i zdrav život. Rekli su:

„Bolje spriječiti, nego liječiti.“

Rekao sam sebi da ne treba biti hipohondar, ali ako si stalno umoran, ako se znojíš, ako osjećaš bol prsima i mučninu u stomaku, ako dobro ne spavaš, ako nemaš dovoljno zraka i ako ti preskače

srce, tada možeš doživjeti srčani zastoj ili srčani udar. Može ti se začepiti jedna od koronarnih arterija, pa možeš doživjeti intenzivnu bol i stezanje u prsima, bol u vratu, želucu i leđima. A sve to nastaje zbog svađanja s mojom bivšom ženom, sve to nastaje zbog slušanja njenih navodnih problema. Zato se ja zaključavam i ne dozvoljavam ulazak moje bivše žene. To je moja preventiva, uz to što sam povećao tjelesne aktivnosti i što sam počeo vježbati.

Stoga se ja neću praviti da imam pokvareni želudac, da sam umoran ili da imam bol u prsima ili mišićima. Stoga se ja neću previše opterećivati, zdravo ću jesti i zdravo ću živjeti. I spreman ili nespreman ću ići kod Mice. Pa što bude, bit će. Nadam se da neću razočarati Micu i da će ona uživati. Ne može sve biti idealno, a ako je ona tolerantna, sve će biti u redu. Morat ćemo probleme potisnuti u stranu, morat ću također potisnuti strah od neuspjeha, a nadam se da Mica nema glavobolja i financijskih problema, nadam se da ona nije previše frustrirana i iskompleksirana, jer to me jako opterećuje. Međutim, što ako ja ne zadovoljim Micu? Što ako mi se dogodi miltava čuna? Navodno postoji crnogorski vic u kojem Crnogorac kaže:

„Da mi je oružje duže 10 centimetara bio bi kao Vuk Karadžić, da sam 10 centimetara viši, bio bi kao Vladika Njegoš.“

Crnogorka mu odgovara:

„Da ti je oružje manje 10 centimetara, bio bi kao Carica Milica.“

Možda je i Mica ista takva kao ta Crnogorka. Možda je i ona zlopamtilo. Možda ona neće zapamtiti pozu jedan, pozu dva ili tri, promjenu tempa, nego će zapamtiti kako je sve završilo, a to nikad ne znaš kako će biti. Može biti opća radost, a može biti i sramota. Jer nikad ne znaš hoće li mi se ona svidjeti ili neće. Tko zna kako se ona ponaša tijekom seksa. Možda je komplicirana da glava boli.

Možda je glasna ili preglasna. Bojim se da neće otići liječniku i reći mu:

„Ja doktore patim od impotencije.“

„Ne možete vi patiti od impotencije.“

„Moj dečko boluje, a ja patim.“

Mogu stoga reći da ženska patnja može ženama omogućiti prosvjetljenje, ali ga ne omogućuje, nego omogućuje cinizam, inat i svađanje. U Euripidovim dramama gotovo sve žene pate, valjda mi se te njegove drame zato nisu nikad sviđale. Stoga ja imam strah od žena i od njihove patnje. Stoga ja imam strah od pogrešnog izbora. Stoga ja osjećam traumu od svega toga. Ako žena nije lijepa, nježna, samouvjerena, pametna i vesela, nego je cinična, ružna, neuredna, neraspoložena i zlopamtilo, ja odustajem od seksa s njom. Pa tko će voditi ljubav s ciničnom ženom, ružnom, zlopamtilom i neraspoloženom ženom. Tko će slušati prigovaranja, vrijeđanja i uvrede. Tko će slušati nečije napade i nečije zlosilje. Uostalom, to sam imao sa svojom bivšom ženom. To mi ne treba i to ne želim. Ne želim ni dolje suhu ženu. Žena je za to sama kriva, pa valjda postoje lubrikanti ili ne postoje?

POGLAVLJE 8

Što još mogu reći, nego da sam sjeo na Zdravkovu ili Micinu masažnu stolicu. Ta stolica mi se učinila i ugodnom i udobnom. Inače, bio sam sam i nisam se bojao orgija, ili svingerskih zabava, nego onog što će slijediti. Jer Mica mi je pružala svoje masažne usluge i zabavu. A ja sam prošao neki ubrzani video tečaj za pravilnu masažu, ali ne znam je li to što će Mica primijeniti tajlandska ili tantrička masaža. Stoga ju pitam:

„Radi li se to o tantričkoj ili tajlandskoj masaži?“

„O tantričkoj masaži. U tajlandskoj masaži se koristi palac, pa zglobovi prstiju i na kraju lakat. Tajlandska masaža otklanja stres i preopterećenost poslom, opušta tijelo od glave do pete, osvježava umorno lice i daje refleksologiju stopala. Dotle, tantrična masaža privlači životnu energiju, kontrolira ju i koristi u pozitivne svrhe.“

Mica se malo zamisli, pa nastavlja:

„Što još mogu reći nego da je s tantričnom masažom sladostrašće moguće, ali ono nije cilj. Cilj je uključiti elemente daha i meditacije, trebate aktivirati pranu, životnu silu i životnu energiju. Zatim treba primijeniti tehniku Pranayame, ili kontrole te životne energije. Treba se fokusirati na osjećaje i duhovno stanje. Treba se usredotočiti na drevne tantričke rituale i duhovnu vezu sa Suncem, Mjesecom i cijelim svemirom.“

Ja sam u sebi rekao:

„Dobro, sve ću ja to učiniti, u granicama svojih mogućnosti, ali valjda mogu malo i zabušavati.“

Dok sam ja to izgovarao, Mica mi je rekla da se skinem, da se raskomotim i opustim, pa sam se ja skinuo i zavalio u tantrički

masažer. Nekako sam se već tada osjetio relaksiran, pun i ispunjen i ništa mi više nije trebalo. Ali nedugo zatim, mi je Mica lagano pritiskala donji dio moje kralježnice, utrljavala je mirisna ulja i tražila je moju unutrašnju snagu i energiju. Ili je tražila, ono što je tražila. Pričala je o tome da se trebam usredotočiti na disanje, vizualizaciju i meditaciju. Da se trebamo usredotočiti na tantričku energiju, tantričku filozofiju, životne procese, našu anatomiju i našu fiziologiju. Da tantra nije jednosmjerna ulica, nego da i ona postoji kao živo biće i da se moramo izmjenjivati u masaži. Ako ona meni donese tantričku energiju, onda bi morao to učiniti i ja njoj. Stoga joj kažem:

„Ja vam baš ne znam puno o tantričkoj masaži, a i vi se niste skinuli.“

„Skinut ću se ja, kad dođe vrijeme za to.“

A ja ne znam što se sa mnom dogodilo, pa sam se sjetio moje bivše žene, da mi je jednom došla i rekla:

„Idem na swingersku zabavu, ali nemam muškarca za to. Hoćeš li ići sa mnom?“ „Neću.“

„Nećeš imati ništa sa mnom. Dođeš tamo i biraš si koga hoćeš. Otvoreno flertuješ s bilo kim i otvoreno vodiš ljubav s bilo kim. Netko me treba dopratiti. Orgije su danas posve normalna stvar.“

„Neću. Nisam ja tvoja igračka. Ne želim se družiti s takvima kakva si ti.“

„Omogućit ću ti da se družiš s onima kod kojih nema svatko pristup.“

„Baš me briga za to. Neću to i ne želim to.“

„Nemoj biti nervozan, razmisli i odgovori želiš li sa mnom ići na swingersku zabavu? To se održava na tajnoj lokaciji i nećeš ništa imati sa mnom.“

„Ne želim ništa imati s tobom.“

„Kako hoćeš, ja sam mislila da ti to hoćeš.“

Možda bih ja i išao da nije u pitanju moja bivša žena. Ona ti učini uslugu, a onda kao protuuslugu traži deset stvari. U biti traži novac ili financijska sredstva i ne bi me začudilo da pita:

„Možeš li mi posuditi novaca?“

„Koliko?“

„20 tisuća.“

„Kuna?“

„Ne, eura.“

„Ti nisi normalna. Vodila bi me na swingersku zabavu, a to moram platiti 20 tisuća eura.“

„Onda idem sama. Nikakve koristi od tebe. Solo djevojkama je ulaz dozvoljen, a solo muškarcima nije.“

„Samo ti idi. Zabavi se, a meni više ne dolazi.“

Kažem da bih i ja išao na tu svingersku zabavu, ali ne sa mojom bivšom ženom. Već znam što bi se dogodilo, ona tamo ne bi našla nikoga, pa bi došla k meni i tražila novce, 20.000 eura. Zbog toga se meni ne ide s njom. Ne volim kada me netko gnjavi i maltretira. Kažu da se ulaznica plaća 100 eura, a za mene je i to skupo. A i tamo ti

može neka žena reći: „Ne,“ druge žene je pogledaju, pa i one kažu: ne. A ti se moraš pridržavati pravila, da žena mora reći: da i da je suglasna da svoje trenutke provede s tobom. Ne možeš ti toj ženi reći:

„Napusti svoje stigme vezane za seks, bit će ti lijepo sa mnom.“

„Neće.“

„Kako znaš?“

„Znam. Star si i ofucan si.“

„Nisi li ti prirodno radoznala?“

„Nisam.“

Ja se toga bojim. Iako za svingere kažu da su tolerantni, da ne varaju svoje partnere i da se ne kurvaju, nego da slobodno vode ljubav. Ali problem je taj što mene neće nitko izabrati za svog partnera. Za jedne sam prestar, za druge sam prebolestan, nikome ne odgovaram. A oni kažu da vode ljubav sa ili bez emocija, da se zabavljaju bez tabua i grižnje savjesti i neobavezno se seksaju. Zato sam se valjda i ja odlučio za ta tantrička predavanja, za Micu i njene tantričke vježbe i masaže.

To je u skladu s izjavama i preporukama mog liječnika koji kaže:

„Izgledaš jako loše. Ti si hodajući mrtvac. Ne pomaže ti inzulin za šećer, iruzid za krvni tlak, valium za ublažavanje boli i ibuprofen. Moraš popraviti stanje da ne poklekneš. Moraš popraviti svoj hipokampus, svoju amigdalnu i svoj frontalni, okcipitalni i parijetookcipitalni korteks i pojam o sebi.

Moraš se zdravo hraniti i zdravo živjeti.“

Nakon toga, moj liječnik kaže da nešto trebam promijeniti u životu, da trebam ojačati sve slabija pluća, uznemireni um i duh i proširiti vidike. Jer ja sam upao u životnu kolotečinu, stalno sam bio napet, u stresu i u raznim bolestinama. A morao bih pokrenuti svoj mozak, svoje neurone, i dovesti se do više razine svijesti. Pa sam se ja odlučio za Micu, tantričke vježbe, tantričku masažu i tantrički seks.

Jer želim i ja poništiti učinke starenja. Jer ja želim poništiti učinke svoje paranoje, svog PTSP- ija i svoje klaustrofobije. I želim si naći partnericu za seks. Kažu da to odavno čine na Tibetu, da tamo poništavaju učinke starenja. I tko mi u tome pomogne, neću ga kamenovati i neću ga paliti na lomači. Nego ću se s njime kulturno ophoditi. Nemam ništa protiv onoga tko će mi poboljšati tjelesnu kondiciju, produljiti život, poboljšati kardiovaskularne funkcije i duševno zdravlje. Stoga mi je Zdravko poslao na mail nekoliko prezentacija tantr e i tantričkog seksa u Powerpointu i nekoliko znanstvenih studija. Sve sam to proučio i Zdravko me je uvjerio da će mi to pomoći. Stoga sam se začudio kada je Mica u sobu donijela stari i prašnjavi kasetofon i stisnula tipku za reprodukciju iz koje se je čulo:

„Svakog dana legni, umiri um, odagnaj misli i zaustavi dah. Stisni šake, udahni na nos i izdahni na usta. Pazi da disanje bude nečujno. Pazi da disanje bude suptilno i lagano. Kad je dah pun, zaustavi ga. Stotinu puta broji jedan i dva. Ako možeš disati i brojiti do tisuću, neće ti biti potrebno ni žito, ni lijek.“

Navodno je to iz „Knjige o dahu“ učitelja Veliko Ništa Sung- Shana. Ja sam poželio otići, jer me to nije zanimalo, ali nisam htio biti neugodan i nepristojan. Jer ipak su se ti ljudi trudili sa mnom. Jer ipak je to bilo besplatno i ništa se nije plaćalo. Ali brinulo me to što razni stručnjaci kažu da je tantra pseudo znanost, da nije znanost. Nisam htio otići jer mi je Mica obećala tantričku masažu, jer mi je obećala opuštanje mišića i fizičko zdravlje. Jer mi je obećala harmoniju sa Suncem, Mjesecom i cijelim svemirom. Jer je rekla da

ću i ja nju masirati, a onda što bude, bit će. Nadam se da će to biti seks i vođenje ljubavi.

Nadam se da će ta tantrička i senzualna masaža omogućiti veću razinu intimnosti i čvršću emocionalnu i duhovnu vezu između nas dvoje. Nadam se da Mici neće biti neugodno to obavljati sa mnom. Nadam se da će ona tu tantričku masažu prihvatiti kao predigru za seks. Jer ona je zapalila svijeće i tamjan, jer ona je prigušila svjetla, jer ona je pustila glazbu, jer ona je pripremila svoje tijelo, depilirala se i odstranila je dlačice. A ja bih sada trebao stimulirati je i trljati joj tijelo i erogene zone. Jer joj treba procirkulirati krv, čvorovi u mišićima. Jer joj treba senzualno stimulirati grudi, masirati stražnjicu, dražicu, g – točku i genitalije. Milovao sam je, trljao sam se s njom i grlio sam je. I ja sam to činio, bez obzira što je Mica rekla da sladostrašće nije potrebno, ali je lijepo ako se dogodi. Pa se ona uvijala, glasno disala i vrištala od zadovoljstva. I ona kaže da dugo nije bila s muškarcem, da je sa suprugom živjela kao brat i sestra i da je doživjela najjače sladostrašće do sada.

„Ali ja nisam baš nešto radio?“

„Primijenili ste Yoni masažu.“

„Uopće ne znam što je to Yoni masaža.“

„To je masaža moje vagine, Indijci za vaginu ili vulvu kažu Yoni ili posvećeni hram. To je najuzbudljivija erotska masaža. Vi ste mi stimulirali stidne usne, dražicu, g – točku i vaginalni kanal i mora da sam doživjela sladostrašće. Međutim, cilj masaže nije sladostrašće, ali ja sam sve to doživjela intenzivno, jer dugo nisam bila s muškarcem. Jer ritmički sam pokretala svoja bedra i stražnjicu, stezala sam i opuštala sam mišiće vagine i karlice, a vi ste mi masirali dražicu. Osjećala sam žmarce po cijelom tijelu i doživjela sam kontrakcije u svojoj rodnicu. Kad se sve završilo, osjetila sam se puna energije.“

„Recite: Bogu hvala. Jer vrištali ste, stenjali ste, jaukali ste, zavijali ste, dahtali ste i bili ste dosta glasni. Ja sam se uplašio da vam srce neće otkazati.“

„Takva sam, kakva sam. Imala sam seksualne blokade, a vi ste to otklonili. Moram primijeniti i tantru: udisaj do kraja, izdisaj do kraja.“

„I to bi bilo sve?“

„Što bi vi htjeli?“

„Vidim da ste umorni, da ste nervozni i da ste frustrirani, vama treba seks, jer ste se prekomjerno ovlažili, jer ste napaljeni i uzbuđeni, a ja vam nudim seks. Prema tjelesnim mirisima uočavam da ste raspoloženi i napaljeni. Nervni sustav vam je nadražen, zjenice su vam se proširile, pojačana vam je cirkulacija i povećano lučite adrenalin. Uz to, povećala vam se i vulva i dražica.“

„Hoćete reći da mirišem na seks?“

„Vidi se to i osjeti se to na kilometar i iz zrakoplova. Osjećam to u zraku, šaljete mi niz poruka. Bradavice su vam ukružene, a vulva vlažna. Oksitocin vam se aktivirao, srce vam kuca ubrzanije i osjećam vaše feromone.“

„Ali mi se ne poznajemo. Danas smo se prvi puta upoznali. I vi izgleda ispuštati nekakav miris, to mi slično na mošus.“

Kažu da je mošus afrodizijak za žene, da ga muškarci koriste kao ljubavni napitak. I kao što svaka žena drugačije miriši, tako i muškarci, svaki ima svoju nijansu mošusa i testosterona. Pa tako jednoj ženi odgovara jedan miris, a drugoj drugi.

Mene je brinulo to što Mica ima neke moralne pregrade i prepreke, a za moral kažu da je skup nepisanih pravila, narodnih običaja, navika i normi koji su prihvaćeni u životu jedne zajednice. No mi smo imali jedna pravila u socijalizmu, a sada imamo ili nemamo nikakva pravila u tom neliberalnom kapitalizmu, jer svako se drži onog što se drži. Kod nas nema sankcija za krađu, lopovluk, laganje, licemjerje i razne utaje. Za jedne nešto važi, a za druge to ne važi. Kod naših ljudi se stoga ne javlja grižnja savjesti, prijekor ili bojkot okoline. Pa bi se prije za nas moglo reći da naš moral ovisi o odgoju u obitelji, religiji ili tradiciji. Ne znam je li Mica čitala Kantovu etiku, ali ako jeste, ne bi trebala biti tako stroga prema meni. Što ona misli da se mi ne poznajemo dovoljno i što nam treba vremena za upoznavanje. Ni ne izjašnjava se oko mog mirisa mošusa, je li to nešto slatkasto, kremasto ili puderasto? Je li to nešto senzualno, jako, bogato ili muževno? A kaže se da se za jedan kilogram mošusa treba ubiti 140 jelena i odrezati im žlijezde ili muda. Ali može u tu svrhu poslužiti i bikova, magareća i ovnova muda.

Mica ne smije biti nadrdana, mrgud i neiživljena. Ne može njoj ne odgovarati kad je sunce i vrućina ili kad je zima i hladnoća. Jer kako ću onda ja biti uspješan s bilo kime? Kako ću ja onda kod neke žene prepoznati vaginalni grcaj i klitoralni jecaj? Ja sam od sebe otklonio vjerski problem ili peccatom, pa ja želim da to ona otkloni od sebe. Inače ću ja biti ranjiv, inače ću se ja bojati žena. A ona se sada bavi moralom i nemoralom ili se time ne bavi, nego se ne odlučuje na seks sa mnom. A zašto se ne odlučuje, ne zna se. Ja samo znam da je nešto nemoralno, ako nije u skladu i ako je u suprotnosti s našim bajnim moralom. Ne možeš se ti nemoralno ponašati, ne možeš ti narušavati vrijednosti i uvjerenja društva. Ne možeš ti prakticirati nemoralna djela. Ne možeš ti biti nepristojan, opscen i pokvaren. A Mica bi glumila nekakvu ljutu djevicu i mislim da bi se ona podvrgnula testu djevičanstva ili bi si ugradila djevičanstvo.

Ja bih joj rekao da mi nije potrebno tradicionalno pucanje himena i djevičanstva, to je patrijarhalna tradicija i konzervativna vrijednost.

Ne želim ja djevicu kupiti od njenog oca. Radije bih prihvatio mit o 70 djeвица koje me čekaju u raju, a što podržavaju islamski fundamentalisti i zapadni sekularisti. A i ja znam prepoznati djevicu, jer ona je skromna i sramežljiva, a njen urin je čist. To bih prihvatio i kod Mice, skromnost i sramežljivost i čisti urin. Ne želim ja nikakve boleštine, želim samo normalne seksualne odnose. Stoga Mici kažem:

„Zdravko mi je, pored tantričke masaže i tantričke stolice, obećao i tantrički seks. Kod nas na Balkanu kažu da je tantrički seks seks bez kontakta, seks na daljinu. Pa ima nekoliko viceva na tu temu kao:

„Zašto si lagao da si kresnuo Mirtu?“

„Nisam lagao, kresnuo sam je tantrički.“

Ili:

„Seksaš li se ti?“

„Samo tantrički, svakog dana.“

„Po tim kriterijima Balkancima je tantra seksanje u zdrav mozak i to nam svakog dana rade naši političari. Nemojte sada i vi.“

„Nije to tantra, tantra je oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije. Uz tantru se postiže blaženstvo.“

„Pustite priče na miru. Vidim da ste pripremili prostor za vođenje ljubavi, vidim da ste sebe pripremili za vođenje ljubavi, stalno zauzimate pozu Yab Yum, sinkronizirano dišete sa mnom, obavili smo tantričku masažu i valjda bi sada bio red i valjda bi sada trebali voditi ljubav i tantrički seks. Kažu da su uz tantru postižu najbolja sladostrašća.“

„Vidjet ćemo. Možda drugi puta.“

Ja ne bih htio da se Mica tako ponaša. Htio bih da se ona otvori prema meni i da se konačno poseksa sa mnom. Jer to mi je i Zdravko obećao. A ja držim do nečijih obećanja. Ne bih htio da to bude obećanje ludom radovanju. Ne bih htio da to bude kao s našom vladom, ali i sa Alanom Fordom koji kaže:

„Ništa ne obećavamo i to ispunjavamo.“

Pa smo svi mi postali takvi, ništa ne obećavamo i to ispunjavamo ili ne ispunjavamo. A ja sam prema njoj primijenio Yoni masažu, bar ona kaže da se tako zove. Stimulirao sam joj stidne usne, dražicu, g – točku i vaginalni kanal i mora da je ona doživjela sladostrašće. Jer osjećala je žmarce po cijelom tijelu i doživjela je kontrakcije duboko u svojoj rodnici.

Sada joj nije ni do čega, nije za seks. Jer ona je svoje sladostrašće doživjela. A ja se osjećam neispunjen, jer ona je do malo prije vrištala, stenjala, jaukala, zavijala i dahtala. Ja bih je htio dirati po vratu, grudima, bradavicama, po dražici, po g – točki, po njenoj stražnjici, po bedrima i po genitalijama. Samo kako to reći nepoznatoj ženi. Kako reći nepoznatoj ženi da mi je Zdravko obećao zabavu i seks? Meni je to malo neugodno, ali ako je Mica stenjala, vrištala, jaukala, zavijala i dahtala kad sam joj davao Yoni masažu, onda smo se mi zbližili i valjda je red da vodimo ljubav. Uostalom, ona je mene očarala, meni se svidio taj njen glas dok je zavijala i jaukala. Istina je da ona nije mlada piletina, ali je stara koka, dobra juha. Ona je za mene boginja seksa.

Ne želim ja da se ona nezadovoljna nama muškarcima zadovoljava vibratorom, jer mislim da to ona čini. Ja želim biti prisan s njom, želim zadovoljiti njene seksualne potrebe i donijeti joj blaženstvo, smiraj duše i mir njenoj psihi. Povrh toga, ja nisam predator i

silovatelj, nego želim njen dobrovoljan pristanak na seks i želim da ona uživa u svemu. Stoga želim da ona kaže:

„Dobro, može, valjda, ok ili da.“

Stoga je ja neću ignorirati, ako nešto neće, onda to neće. Gledat ću u njene oči, pratit ću njene verbalne i neverbalne pokrete i ako se ona neće skinuti, to će mi biti jasan znak, da nema ništa od seksa. Jer valjda ona ne osjeća želju i ne doživljava uzbuđenje. A ja bih joj dao sladostrašće i razrješenje tih seksualnih frustracija.

Jer ja sam se na Micu uzbudio. Moje oružje se uzbudilo, nešto je u mom tijelu procirkuliralo, digao mi se krvni tlak i ubrzao mi se puls. A i Mica se uzbudila tijekom Yoni masaže, a i Mica se ovlažila, i njoj se povećao protok krvi kroz genitalne organe, povećale su joj se i grudi, samo što to ona odbija reći. A meni je to vidljivo iz zrakoplova, jer su joj se pojavile crvene mrlje po koži, jer se ona zacrvenjela. I jednostavno ju ne razumijem zašto mi ne dozvoljava ejakulaciju. Navodno po tim tantričkim pravilima bih trebao kontrolirati i odgađati ejakulaciju, ali još to nisam naučio i savladao. A ja bih samo htio razrješenje, htio bih se vratiti u ono prvobitno stanje, u ono stanje prije nego što sam ušao u sobu s tantričkom stolicom i tantričkim masažerom. Htio bih svoje fiziološke funkcije vratiti u prvobitno stanje, htio bih vrati otkucaje svog srca u prvobitno stanje i htio bih iz sebe isprazniti ono što se već ispražnjava. I baš me briga koliko će to trajati, neka traje, koliko traje.

POGLAVLJE 9

Pitam se koji je tip mog tijela? Jesam li ja ektomorf, mezomorf ili endomorf? Pitam se koje tijelo ima Mica? Je li ona po Kama Sutri: srna, kobilica ili slonica? Stoga, razmišljam da Mici uzmem mjeru. Jer ja se u posljednje vrijeme bojim i kobilica i slonica, jer se moj ponos smanjio, a ženski ponos se povećao. Stoga ja osjećam strah od žena i od dubine njene vagine. Kažu da je u redu ako žena ima dubinu vagine nešto manju od 10 centimetara, ali što ako je ta dubina značajno dublja? Pa je moj strah opravdan, pa me steže u grudima, pa se znojim, pa mi srce ubrzanije kuca, pa otežano dišem. Stoga sam zaključio da sam ja ginofob. Nisam mizogen, jer ne mrzim žene, nego sam ginofob jer ih se bojim. Briga mene što žene traže ravnopravnost, što traže od muškarca da radi u kuhinji, da čisti i sprema, mene muče sasvim drugi problemi, bojim se žena u svojoj blizini, jer one mogu tražiti seks, a ja nisam za svaku ženu spreman i imam loša iskustva s ženama kobilicama i slonicama.

Ustvari i nemam loša iskustva, ali znam kada žena nije zadovoljna s mojom seksualnom izvedbom. Stoga kažem: ako ću već s nekom ženom općiti onda preferiram srne, ili normalno građene žene. A ja i dalje ne znam zašto žene uživaju kada je muškarac jak i debeo? Ne mora baš on biti pastuh, ne mora on imati tehniku i vještine, ne mora on imati veliko spolovilo, ali muškarac kod žene može proizvesti pravu seksualnu ekstazu ako ima višak kilograma. Jer kada on pritišće ženu sa svojih 120 ili 140 kilograma, a one ako imaju 50 ili 60 kilograma, tada one mogu iskreno ili lažno stenjati, mogu strastveno uzdisati, mogu vrištati, mogu se neartikulirano glasati, mogu dahtati, mogu bogohuliti, psovati, jecati, glumatati i grcati koliko ih je volja i koliko to nije opasno po okolinu i okolni moral. Mogu se boriti sa sobom, sa zrakom, sa cirkulacijom, sa životom, ali i sa muškarcem s kojim se seksaju.

Uz to žene sa tim muškarcem redovito dožive vaginalna, klitoralna, kombinirana ili višestruka sladostrašća. I ako je to moja bivša žena

doživljavala sa mnom, pitam se što je onda odlazila od mene, što se razvodila i razdruživala. Ali sada me više nije briga za to. Pitam se kakvo tijelo ima Mica: ektomorfno, mezomorfno ili endomorfno? Je li ima mršavu fizičku figuru, ima li ona uske zglobove, uže bokove i ramena? Ili ima ramena šira od kukova, jake ruke i noge. Ili ima prekomjerni postotak masti u tijelu, široke bokove i uska ramena. To me samo malo brine, više me brine dužina mog oružja. Pitam se imam li ja dovoljno dugo oružje za Micu. Pitam se hoću li imati dovoljno dugu erekciju? Jer ona mi izgleda normalno građena, a ja kako sam naglo smršavio, više ne spadam u obdarene muškarce. Izgubila se korelacija između veličine stopala, veličine kažiprsta i duljine spolovila. Kažu da u nas kruži mit o veličini spolovila. Što muškarac ima veće spolovilo, to je bolji ljubavnik. A to ne mora biti tako, muškarac može biti japanski majstor.

To znaju i Japanci. Oni su majstori u svemu, pa i u seksu. Oni nemaju ni visinu, ni veliko stopalo, ni velik kažiprst, ali ni veliko spolovilo. Nisu baš neki ljubavnici. Ali zato imaju jutarnje erekcije i prosječnu duljinu spolovila. Njihove žene su zadovoljne s malim ili sa srednjim užitkom, a oni im to priskrbljuju ili ne priskrbljuju. I uopće se ne primjećuje da su one lude i nezadovoljne. Tko je još čuo za ludu i nezadovoljnu Japanku. Ali Japanci ne znaju što će sa sobom, naime dobili su 10 dana praznika, a oni su radoholičari. Kažem im:

„Zabavite se sa svojim ženama. Nemojte biti nesretni. Pružite užitak vašim ženama. Biološki sat im otkucava. Neka i one jadnice uživaju. Ako je vruće, ako pada kiša, pa je hladno, ako nema ništa na televiziji, vaše vas žene čekaju i spremne su i raspoložene za seks.“

Valjda zato što razmišljam o nekoj nesretnoj Japanki, ja se radujem tantričkoj masaži i susretu s Micom, mojom tantričkom učiteljicom. Ona će mi otkriti mističnu energiju tantre i donijet će mi harmoniju sa Suncem, Mjesecom i cijelim svemirom. Sada je retrogradni Merkur, najomraženija astrološka pojava, moje frustracije i neuroze bi mogle doći do izražaja, ali ona će mi to već riješiti. Stoga sam si ja

dao izraditi astralnu kartu, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. A onaj koji je to izrađivao pitao me je za: moj osobni život, moju obitelj, moj duhovni život, moje partnere, moje neprijatelje, svrhu mog života i moje mogućnosti. Stoga se ja radujem masaži pa bila ona japanska, korejska, tajlandska, indijska, tantrička ili erotska. Sviđa mi se i to što tantristi kažu da je sladostrašće moguće, ali nije uvjet i cilj. Sviđa mi se to što se tantrička masaža bavi bioenergijom tijela i terapijskim promjenama, što se bavi orgazmičkom energijom i našim užitkom, što ona tonizira genitalne mišiće i omogućava trajniju erekciju, a kod žena omogućava dulja sladostrašća.

Pa će tako Mica stimulirati moja osjetljiva intimna mjesta i moj ligam, a ja ću njoj stimulirati bedra, leđa, stopala, prepone i stražnjicu. Uz put ću joj davati bez pritiska i zaigrano senzualnu yoni masažu, ma što to bilo i ma što to značilo. Ima da Mica izađe ispod mojih ruku crvena kao rak. I što je čudno, čudno mi je bilo da me nije pitala: jesam li Zmijonosac ili nisam? Mora da je to zaboravila, jer je previše uživala. Jer ne bih joj to znao odgovoriti. Ali me je zato pitala: „Mislite li često na seks? Kažu da muškarci misle na seks svakih 7 sekundi. Za mene je to nevjerojatno i uopće ne vjerujem u to.“

„Mislim često na seks, mislim na neku zgodnu ženu, ali ne svakih 7 sekundi.“

„Koliko puta na dan mislite na seks? Kažu da muškarci misle 20 puta na dan, a žene 10 puta na dan.“

„Jednostavno ne znam koliko puta na dan mislim na seks.“

„Pustila sam glazbu iz našeg vremena, ona popravlja atmosferu, ugođaj i raspoloženje. Sviđa li vam se takva glazba?“

„Sviđa.“

Nisam toj Mici rekao da je ona u redu, da je sve u redu s njenim željama i sa libidom, da je ona žena na svom mjestu, a ona kaže:

„Nije moje ime Mica, tako me zove Zdravko. Moje je ime Mirjana.“

Ja sam odmah odahnuo, jer kako ću Peri reći i drugima da se zabavljam s Micom Troftraljkom. Oni bi mi se smijali kada bih im rekao da sam se duboko povezao s jednom takvom ženom. Da je moja srodna duša Mica Troftraljka.

A ja sam toj ženi dozvolio da bude ono što jeste, da bude svoja. Jesam li to učinio što sam doživio ljubav na prvi pogled, ja ne znam. Ali da mi se ta Mirjana svidjela, svidjela mi se. Pitam je:

„Čuo sam ili čitao sam da i heteroseksualne žene vole i gledaju lezbijsku pornografiju? Da tada zadovoljavaju svoje seksualne fantazije. Nije da te žene privlače druge žene, ali to one gledaju i uživaju u tome. Jeste li i vi takvi?“

„Ne, to me ne privlači.“

„Mog prijatelja je napustila supruga i otišla je sa drugom ženom. Meni je to grozno.“ „Ja više preferiram muškarce.“

„Ja više preferiram žene.“

„Možda se onda nešto i dogovorimo. Nego da mi nastavimo tantričku masažu.“

Pa smo mi nastavili tantričku masažu. Ja sam se skinuo i bio sam u gaćicama. Mica mi je trljala leđa. Onda se i ona skinula u donje rublje i kaže:

„Jeste li spremni za tantričku kupku? To vam mogu biti neslućeni užitci.“

Ja ne znam zašto Mica voli da je nešto komplicirano, kad može biti jednostavno? Zar ona stvarno vjeruje da će tuširanjem isprati svu negativnu energiju iz svog tijela i dozvati pozitivnu energiju? Misli li ona ako mrda sa svojom guzom da je to meni dovoljno? Misli li ona da će mene zadovoljiti vježbanje, a ne seks? I do kada će ovo sve trajati? Do kada ćemo se igrati mačke i miša. Do kada ćemo odgađati ono bitno, do kada ćemo odgađati seks. Ja mogu dugo izdržati, ali mislim da ona to ne može, da će puknuti i što ćemo onda?

Sve me je to podsjetilo na nekadašnju igru doktora i pacijenta. Mica je bila doktorica, a ja sam se morao skinuti. No meni je to bilo dosadno, pa predložim joj igru tunela i vlakića. Mica kaže: „Što ti je to?“

„Želim biti vlakić, a ti da si moj tunel.“

„Kako se to igra?“

„Vidjet ćeš.“

I već sam gurnuo svoju glavu između njenih nogu, do njenih gaćica i ispod njene suknjice. Pa zar nisam vlakić koji traži svoj tunel? I osjetio sam svoj adrenalin i da mi srce luđački lupa. I mojoj partnerici je bilo ugodno, ali mi kaže da mora nastaviti tantričku ili antistres masažu.

„Moram vas opustiti. Ne smijete biti umorni.“

I ona je tako radila sigurno 30 minuta, a onda kaže:

„Promijenit ćemo uloge, sada ćete vi mene masirati.“

Pa sam ja nju masirao, došao sam i do njenih grudi i genitalija i mora da sam čuo njen vaginalni jecaj, klitoralni grcaj i njeno ubrzano disanje. Ona mi kaže:

„Vaša masaža mi puno pomaže. Jako sam njome zadovoljna.“

„Meni se čini da ste doživjeli sladostrašće, da ste doživjeli ljubavni vrhunac.“

„Bilo mi je neobično ugodno, dugo se nisam tako osjećala, ali mislim da to nije sladostrašće.“

„Stimulirao sam vam stidne usne, dražicu, g – točku i vaginu. Uvijali ste se od zadovoljstva, stenjali ste i vrištali ste.“

„Ali nisam doživjela višestruko, tantricko sladostrašće.“

„Morate se odlučiti ili jeste ili niste. Neki stručnjaci kažu da je svako uživanje sladostrašće. A da vam se lice zacrvenjelo, to jeste. Da su vam se bradavice ukrutile i to jeste. Da su se vaši vaginalni mišići stegnuli i to jeste. Da vam se anus stisnuo i to jeste.“ „To ništa ne znači.“

„Počeli ste ubrzano disati, grudi su vam se zacrvenjele i osjećate se opuštenije, življe i sretnije. Uz to ste stenjali, vrištali i uvijali ste se od zadovoljstva.“

„Mogu reći da ste otklonili seksualne blokade iz mene.“

„Eto nečeg pozitivnog, ali mi muški imamo druge potrebe.“

„Kakve potrebe?“

„Nakon što se uzбудimo, mi bi se seksali.“

„Zaključajte sobu!“

Bila je to ljubav na prvi pogled ili ljubav na prvi krevet. Osjetili smo međusobnu, tjelesnu privlačnost i htjeli smo to iskoristiti. Pa sam ja s Micom eksperimentirao s različitim brzinama i pritiscima, i odgađao sam ejakulaciju. Upražnjavali smo razne poze i pozicije, to je trajalo najmanje pola sata i doveo sam ja Micu do vrhunca. Rekao sam sebi:

„Došla Maca ili Mica, na vratanča.“

Nakon svega ona kaže:

„Mislila sam da neću nikoga upoznati, da se neću seksati i da će mi to učenje o tantri biti uzaludno.“

„Bitno je da ste vi zadovoljni sa seksom, da ne maštate gluposti.“

„Kakve gluposti?“

„Grupni seks, perverzije, svinganje, sado – mazo, seks sa ženama.“

„Ako se malo strpite, mogli bi to ponoviti.“

Pa nastavlja:

„Mogli bi raditi na mom višestrukom ili lančanom sladostrašću.“

„Nemojte biti nezahvalni i nezadovoljni, zar vam nije drago ako doživite jednostavno vaginalno ili klitoralno sladostrašće?“

„Želim doživjeti više različitih sladostrašća.“

„Ja ću se truditi, ali ništa ne obećavam.“

„Trebate me dodirivati jezikom, trebate mi lizati vrat i uši, trebate mi sisati bradavice, trebamo se suho trljati i možemo probati pozu 69. Ne želim ništa izvan norme.“

„Što ti je to izvan norme?“

„Grupni seks, svinganje, perverzije, sado – mazo i seks sa ženama.“

Mica mi kaže da voli kad se njena vagina otvara i zatvara kao cvijet, a ja ne znam kako mogu nekome obećati višestruko, prošireno, sekvencijalno ili lančano sladostrašće, mogu obećati obično sladostrašće, ali ni za njega, ja ne garantiram. Sve je to od žene do žene. Neku ženu jedno uzbuđuje, a drugu posve nešto drugo. Jedna ima jedne seksualne blokade, a druga druge. Sve je to u zavisnosti o našim balkanskim tradicijama i običajima, o našem odnosu prema socijalizmu i o našem vjerskom svjetonazoru. Ja sam čitao seksualno – moralni – praktični priručnik Ksawerija Knotza i doznao sam kako se seksati u skladu Božjim zapovijedima. U toj knjizi sam doznao da se katolici ne moraju seksati samo u misionarskom položaju, da su i drugi položaji dozvoljeni, da nisu grješni i da zbog njih ne treba imati grižnju savjesti. To ću otkriti Mici. Ali ona sada inzistira na tim višestrukim sladostrašćima i ja od toga ne mogu pobjeći.

Drugi puta, ako i bude drugi puta, ću donijeti taj seksualno – moralni i praktični priručnik, pa neka Mica vidi da u njemu ništa ne piše o višestrukim sladostrašćima. Pa ja ne znam jesu li ta višestruka sladostrašća mit ili su istina. Za mene je bitno da imam žudnju ili požudu prema Mici i to je sve. Da osjećam radost života i radost seksa. To je bit svega. Ali to me i opterećuje i ne znam hoću li joj ženi moći pružiti užitak ili niz užitaka. Jer ona si je umislila da joj jedno sladostrašće nije dovoljno. I iako je ona mene usporavala, iako sam ja radio predigru kakvu je ona željela, iako sam ja usmjeravao svoju seksualnu energiju na nju, iako sam joj otklanjao blokade i čakre, iako smo imali nevjerojatan seks, iako sam joj osigurao uživanje, iako sam joj omogućio intenzivnu povezanost s mojim

tijelom, ona nije doživjela svoje višestruko sladostrašće. Ja se nisam osjećao krivim, jer primijenio sam ja gotovo sve tantričke poze. Primijenio sam ja pozu mačke, Yab Yum, Treći mjesec, Linearnu pozu i Dodir cvijeta.

Pozu mačke sam primijenio kao uvod, a za Yab Yum sam obavio pripremu, sjeo sam u pozu lotosova cvijeta, uspravio sam leđa i prekrizio sam noge. I mogu reći da sam osjetio prisnost na duhovnoj i energetske razini s Micom. Zatim smo krenuli u pozu Treći mjesec, okrenuli smo se na bok i radili smo to što smo radili. Onda je Mica ustala i ostala gore. Znao sam da je spremna za Linearnu pozu. Za kraj ili za nagradu smo ostavili pozu: Dodir cvijeta jer se njome dodiruje g – točka i jer se njome postižu višestruka sladostrašća. Zatim sam ja davao Mici vaginalnu masažu, a ona je stiskala svoje mišiće. Ja sam mislio da je Mica doživjela višestruka sladostrašće, ali on je izostao ili ga Mica nije prepoznala. Pa je bila razočarana, pa nije htjela štošta predbaciti. Ja se nisam dao, pa su se naši odnosi zahladili.

Mica je bila neprijatno raspoložena prema meni. Nije imala prijateljski glas i nije mi bila privlačna. Jer ja nisam imao želju za treći seks s njom. Pitao sam se:

„Moram li ja to trpjeti? Ne moram. Moram li ja to treći puta odrađivati? Ne moram. Dva puta je bilo dosta i u redu. Neće mi Micini afrodizijaci pomoći.“

A ja u svoju obranu mogu reći da nemam negativan stav prema Mici, da sam se dovoljno naspavao, da sam raspoložen, ali da ne mogu tri puta, ne mogu. Međutim, Mica je i dalje bila nezadovoljna i ljuta. Stalno je nešto morogala i prigovarala. Te joj ne odgovara ovo, te joj ne odgovara ono. Te nije zadovoljna s ovim, te nije zadovoljna s onim. Stoga mi Mica kaže:

„Otključaj vrata, nesrećo jedna. Ti si kontinuirano razočaranje u krevetu.“

„Zašto sam nesreća i zašto sam razočarenje u krevetu?“

„Nesretnik si od rođenja.“

„Pusti sada to.

Jesi li ti osjetila bilo kakav užitak, jesi li ti osjetila ritmičko stiskanje mišića vagine? Jesi li išta doživjela tamo dolje?“

„Doživjela sam obično, vaginalno sladostrašće, ali ja nisam s time zadovoljna, ja želim višestruko, tantricko sladostrašće.“ I ja štošta želim: želim raspoloženu ženu, ženu koja koristi lubrikant, ženu koja nema celulit, ženu koja ne zvrnda i prigovara, ženu koja nije bezrazložno ljuta i želim napaljenu ženu, a dobio sam sve suprotno. Naime, dolaze nam nekakvi blagdani, pa su onda ljudi opušteniji i žele se poseksati.

A ja ni ne znam što želim, samo znam da ne želim takvu nezadovoljnu Micu. Ja sam mislio da sam kod nje probudio hormon sreće ili endorfin, a probudio sam hormon nesreće i stresa, kortizol. Jer ona stalno govori o višestrukim, tantrickim sladostrašćima, ona govori da bi joj morao priuštiti više sladostrašća tijekom istog spolnog odnosa. Kažem joj da to nije moguće, a ona kaže da je to ženska povlastica, da se ona ne želi osjećati zakinutom. Stoga joj kažem:

„Moraš pročitati knjigu Julie Heiman: „Kako postići višestruko sladostrašće“. Autorica se pita: jesu li ženski višestruki orgazmi mit ili stvarnost i ona uopće ne daje nikakve odgovore na ta pitanja. Možeš biti frustrirana i nezadovoljna koliko hoćeš, ali nećeš doznati postoje li višestruka sladostrašća ili ne postoje.“

„Neke ga žene ipak doživljavaju. Ne bi one lagale.“

„Prakticirali smo dugu predigru, dugo sam stimulirao ti dražicu, bedra i stražnjicu, a ti si doživjela svoj vrhunac i svoj klimaks jer si doživjela podrhtavanje mišića, bradavice su ti stvrdnule, osušilo ti se grlo, proširile su ti se zjenice i imala si blagu vrtoglavicu. No, za žene kažu da mogu zatomiti i prikriti svoje sladostrašće, jer u pitanju je naša balkanska kultura, naša tradicija i naši običaji. Pa ako žena osjeća užitak s muškarcem kao svoj poraz ili rasipanje svoje snage i energije, onda ona nije u stanju doživjeti višestruko sladostrašće.“

„Znala sam da ćete krivnju za moj nedostatak višestrukog sladostrašća prebaciti na mene.“

„Ja sam se trudio koliko sam znao i umio. Možda doživiš to svoje višestruko sladostrašće tijekom svog sna?“

„Ali to nema veze s tobom.“

„Izgleda da se kod tebe nije aktivirao hormon sreće, da ti nisi uživala duže od 30 sekundi. Ja seks doživljam kao veselu igru, u kojoj oba partnera uživaju jedno u drugom.“

„Ja nisam uživala. Ja nisam višestruko svršila.“

„Briga mene za tebe. U početku sam se radovao poznanstvu s tobom, ali sada žalim što se on dogodio. Zbogom i neka ti je sa srećom.“

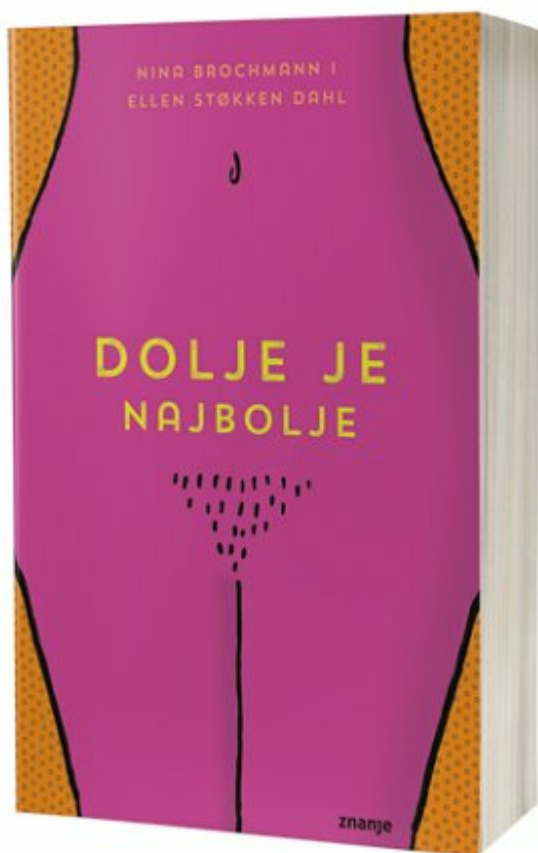
To sam rekao jer više nisam mogao slušati da ja Micu nisam seksualno zadovoljio. Po meni, stvorili smo opuštenu i intimnu atmosferu, prakticirali smo dugu predigru, stimulirao sam joj erogene zone i hormone, dugo sam stimulirao njenu dražicu, bedra i stražnjicu, a onda je ona doživjela svoj vrhunac i svoj klimaks jer je doživjela podrhtavanje mišića, bradavice su joj se stvrdnule, osušilo

joj se grlo, proširile su joj se zjenice i imala je blagu vrtoglavicu. Ne mogu ja ništa protiv te naše balkanske kulture, tradicije i običaja da naše žene ne žele priznati da su uživale. Valjda ih je nešto stid, valjda se nešto srame, pa valjda glume i lažiraju svoja sladostrašća ili ne glume? Meni je to tajnovito i neshvatljivo i pitam se: zašto naše žene ne žele priznati da su doživjele vrhunac, da je kod njih došlo do eksplozivnog pražnjenja njihove nervne i mišićne napetosti? Stoga se ja više neću baviti Micom, jednostavno mi je dosta svega i sasvim dovoljna mi je ova večer.

Ne znam zašto mi Mica predbacuje nešto za što nisam kriv, ali briga me za to. Pa nije ni ona pokazala neko seksualno umijeće i neke seksualne vještine. Nije se ona igrala s mojim testisima i mojim miloklizom. Sve je to bilo suho, a ona je ili nije koristila lubrikant. I dobro da sam pronašao njenu dražicu i njenu g – točku i dobro da sam ih stimulirao i nadraživao. I naravno da sam mislio da sam Mici omogućio tantričko sladostrašće, ali izgleda da nisam. Više o tome neću razmišljati. Toga mi je dosta. Mica mi je rekla da joj je vagina duboka 10 centimetara, ali mora da se proširila i postala je abnormalna. A ja se toga bojim i strahujem. Zbog toga smo doživjeli neuspjeh i seksualnu disfunkciju. Ja sam se trudio biti dobar ljubavnik, ali kad nešto ne ide, onda ne ide. I ako je to bio neuspjeh, planiranje sljedećeg snošaja, podsvjesno poziva na novi neuspjeh. Paradoksalno je da bih ja možda podsvjesno htio spasiti svoju čast, ali strah me sputava. Bojim se novog snošaja i novog neuspjeha.

Jer Mica ne želi jedan seksualni klimaks ili vrhunac, nego ih ona želi više. A sve je to uvjetovano kralježničkom moždinom, hormonima nadbubrežne žlijezde, testosteronom i estrogenom, njenom dražicom, g - točkom i spolnim organom. Od svega tog uzbuđenja se ubrzava bilo, produbljuje i suši grlo, pojačano rade znojnice, šire se zjenice, povećava adrenalin u krvi, pojavljuje se blaga vrtoglavica, pojavljuje se vaginalna kontrakcija i mišići se trzaju. Ali što ja mogu ako Mica nema dovoljno testosterona i ako nema ovulaciju, a izgleda da to ona nema. I nisam joj ja kriv što ona ne doživljava

valove zadovoljstva, što ona ne osjeća da jaše na valu, što ona ne može zadržati veliku napetost. Nažalost, ona doživljava vaginalni ili klitoralni orgazam ili oba. Ali što ja mogu pomoći Mici, kad sam ja čovjek 21. stoljeća i pola sam homo economicus i pola sam homo hedonicus. Pa tako mislim o našem gospodarstvu i svojoj egzistenciji zaboravljajući na ženska zadovoljstva i ženske užitke.

POGLAVLJE 10

Došao sam kući i bavio sam se ženskim tijelom, ženskom anatomijom, ženskim spolovilom, ženskom seksualnošću, ženskim anomalijama i uobičajenim, normalnim seksom. Jer ja ne volim i ne prakticiram ništa abnormalno. Jer sam se pitao što nije u redu sa mnom ili sa Micom? Je li višestruko sladostrašće mit ili je realnost? O tome su pisali seksualni istraživači Alfred Kinsley, Virginia Johnsons i William Masters. Pa oni smatraju da su višestruka sladostrašća nekad bila anatomske nemoguća, ali u posljednje vrijeme da su moguća, ali se moraju zadovoljiti razni uvjeti: dobar položaj, razina uzbuđenja, ometanje okoline, kontinuirana stimulacija dražice i g – točke, muškarac mora biti raspoložen, žena mora biti raspoložena i moraju se postići još razni uvjeti i razne formule. Uz to, to može biti vatromet, a može biti i treperenje. Problem je i u tome što ako žena nije do sada doživljavala obična sladostrašća, a takvih je dvije trećine žena, neće ona doživljavati ni sada višestruka, tantrička sladostrašća.

Ja ne znam kakva je bila Mica u svemu tome, ne znam što joj je napričao Zdravko, ne znam koliko je ona iz tih tantričkih vježbi naučila, jedno vrijeme je sa svojim suprugom živjela kao brat i sestra, to jest bez seksa, pa ne znam zašto od mene očekuje čuda ili to višestruko sladostrašće. Možda bih se ja mogao raspitati kako to drugi rade, ali prijatelja koji je pao s bicikla, to ne mogu pitati, jer se on boji da ne padne sa svoje žene, pa on i ne prakticira seks. Drugi moj prijatelj pije, pa ima problema s erektilnom disfunkcijom. Dakle, ni nemam koga pitati, jer muškarci mojih godina, to više i ne rade. No, ja se i dalje zanimam seksom. Meni je bitno da mojoj ženi prorade feromoni, da se našminkala, da se dolje ovlažila i da mi izvede striptiz. I ja odmah krećem u akciju. Naravno da ću prihvatiti erotsku, tantričku masažu. Naravno da ću joj nakon toga tražiti i dražiti dražicu i g – točku.

Hoće li ona doživjeti obično sladostrašće ili ono višestruko, tantričko, baš me brige. Ja za to ne znam taj čarobni recept. Kažu da je Nietzsche govorio:

„Kad ideš k ženi, ponesi bič!“

Dugo sam o tome razmišljao i zaključio, mogao bih neku ženu ili Micu izbičevati korbačem, bičem ili šibom, možda bi ju to uzбудilo. Navodno je to uzbuđivalo De Sadovu Justinu i „Veneru u krznu“ Leopolda von Zaher Mazocha. Možda je Mica flagelantkinja, pa bih trebao glumiti Atilu, Biča Božjeg, pa bi ju trebao izbičevati. Ili bih trebao jačati svoj ljubavni mišić, da on ne ejakulira prerano. Jer ja sam sa Micom zbog njenih zabluda i pretjeranih očekivanja doživio svoj neuspjeh i svoje poniženje. Njoj se nakon tih tantričkih predavanja i seminara otvorila nekakva dizna u glavi ili u njevoj vagini, pa stalno traži višestruka sladostrašća. Pitam se zašto me Bog iskušava i kažnjava, pa nikako ne mogu naići na neku normalnu ženu, sa normalnim seksualnim potrebama.

Pitam se: zašto sam ja nesreća, zašto sam ja nesretnik od rođenja i elementarna nepogoda za ženski rod. Zašto žene u mom društvu ili nakon tih tantričkih vježbi bivaju napaljene i ta napaljenost im se otme kontroli, pa bi im najradije pozvao egzorcista ili nekog psihijatra. Jer ako ja ne mogu ženi priuštiti višestruko, tantričko sladostrašće, onda to ne mogu. Pored mene žene nisu sretnice, nego nesretnice i ne doživljavaju svoje lančane orgazme. Kažem Mici da je možda problem u njoj da ona prerano doživi svoje sladostrašće, a ona me ne želi slušati. Ona želi eksploziju svog zadovoljstva i od toga ne odustaje. A ja se ne mogu seksati duže od 12 sati. Mogu ja štošta nuditi, ali ne znam hoću li to ispuniti. A nisam ja kao naša vlada, oni štošta nude, a na kraju ne bude ništa od toga, a onda se hvale da su ispunili ono što su obećali. Možda bih ja još i mogao voditi ljubav 12 sati, ako bih popio viagru. Stručnjaci kažu da viagra pomaže kod Alzheimerera, ali da pomaže kod srčanih – kardiovaskularnih bolesti, u to ne vjerujem. Jer sam zadnji puta s

Micom osjetio da mi srce ubrzanije kuca, pa sam se uplašio da sam doživio infarkt, a nakon korištenja viagre zvane raketa, ili lacosta ili matrix ili kobra. A nije to zadovoljstvo ni jeftino, ono najmanje košta 200 kuna po kutiji. Ali što je, tu je, mi muškarci ćemo sve dati da nam protok krvi bude u redu, da nam cirkulacija bude u redu i da nam oružje bude u redu.

Sve mi to činimo da bi zadovoljili naše žene, da bi one sredile svoje hormone, svoje raspoloženje i svoje valunge. Pa pijemo te viagra tablete, bez obzira što nam one prave više štete nego koristi. Jer bojimo se da nam žene ne bi rekle:

„Opet sam pukla. Opet sam neraspoložena i frustrirana. Opet sam luda i ne znam što hoću. Opet živim u toksičnoj atmosferi, u svojim napetostima, u svom kaosu i pod raznim pritiscima. Nije mi do braka, ne volim se ja vezati, ali morat ću nekoga naći da mi u svemu tome pomogne. Taj što mi ga je Zdravko preporučio, je dobar, ali seks s njim mi nije nevjerovatan, s njim ne doživljavam višekratna sladostrašća.“

A ja se Mice bojim da mi ne priredi nekakav užas, jer ona je rastrojena, jer njoj puno ne fali da potpuno pukne.

Inače, na internetu sam tražio nekakvu knjigu o seksu, o ženskim anomalijama i o višestrukim sladostrašćima. Pa sam našao knjigu Nine Brochmann i Ellen Stokken Dahl: „Dolje je najbolje.“ Iz te knjige sam htio doznati nešto o svom tijelu, o Micinom tijelu, o tome zašto ja ne mogu Mici omogućiti višestruka sladostrašća. Našao sam joj dražicu, našao sam joj g – točku, dirao sam je po grudima i spolovilu, aktivirao sam joj gotovo sve hormone, ali ništa od njenih višestrukih sladostrašća. Pa sam valjda i ja razočaran, koliko i ona. A možda i ne trebam biti razočaran, možda je to nešto uobičajeno? Možda je to nešto svakodnevno? Možda je ona meni usputna, a ne trajna stanica? Možda ona meni nije prvotna, a ni drugotna? Možda joj to nije bilo dovoljno, a ja sam htio ostati u vezi s njom ili nisam?

Upravo zato sam ja kod Mice govorio i tvrdio jedno, a Mica je govorila drugo. Mislio sam da smo se mi povezali mentalno, duhovno, energetski i tjelesno, pa ne znam što sad ona hoće? Jer počeli smo se igrati vlakića i tunela, a onda smo došli do igre gluhih telefona, a ja sam rekao sam u sebi:

„Baba šumom, a djeda drumom.“ Ili „Muškarci su pali s Marsa, a žene s Venere.“

Barem bih ja to nekad tako govorio. Ja znam da više nisam pastuh, ali nisam ni ja za baciti, ako sam to obavio dva puta, Mica bi to trebala cijeliti, ali ona to ne cijeni i morala bi to ona uzeti u obzir. Mislio sam da smo se svidjeli jedno drugom, ali nismo. Ne možemo ostati ni prijatelji, jer nismo ni ljubavnici. Ne mogu ja Micu više ni pogledati, i tražim si novu prijateljicu i ljubavnicu. Ne mogu ja biti s ženom koja mi stalno zvrnda o višestrukim sladostrašćima, ja s njom ne želim razgovarati i slušati ju. Briga mene za razne položaje, za njeno raspoloženje i za okruženje. S njom bi mi seks rijetko bio na meniju, a ja sam seksualno biće i seks mi treba.

Možda sam ja kod Mice izazvao nekakav proces ili poremećaj, ne znam. Kažu da uglavnom muškarci pate od seksualnih poremećaja, ali što je s Micom, ona stalno govori o svojim višestrukim sladostrašćima, već je i Bogu dosadila. Trebala bi ona otići kod nekog seksualnog specijalista, a ovaj bi morao donijeti svoju dijagnozu i pomoći joj. A mene briga za te stručne dijagnoze, mene briga za Micu i njena višestruka sladostrašća. Ja se bavim svojim poremećajima: erektilnim poremećajem i smanjenjem seksualne želje. Jer žene su mi postale komplicirane i pustio sam pjesmu: „My woman complicated“. Mogu reći da mi je dosta milf žena, kažu da taj milf izraz znači: Mom I'd like to fuck, da je to iz filma: „Američka pita“ i odnosi se na Stifflerovu majku. Za mene Mica više nije stara koka, dobra juha. Daleko je ona od dobre juhe, daleko je ona od zavodljive, privlačne, starije žene, a ja moram naći neku mlađu, neopterećenu i tolerantniju ženu.

Ne želim ja ni puma ženu, cougar woman, jer ne mogu ja pratiti ritam i nagon tih žena. Ne želim ja žene koje pretjeruju u seksualnim aktivnostima. Ne želim ja doživjeti srčani udar ili da mi se ugrađuju stent. Ne želim ni da ta žena doživi srčani udar. Ako je žena starija, ne mora biti luda i nerazumna. Jer otkrilo se da je za žene sladostrašće užitak, a nije kao nekad poticaj za ovulaciju. Zato, želim neku ženu koja je zgodna, razumna, inteligentna i žena u najboljim godinama. A Mica nije daleko od Mice Trofitaljke, jedne vulgarne i kavanske žene. Nije ona kao Demi Moore, Mariah Carey ili Jennifer Aniston za koje su smislili pojam WHIP ili da su zgodne, inteligentne i žene u najboljim godinama. Ja sam ipak netko tko preferira miran i staložen seks. Nisam ja ni seksualni ovisnik, ne volim ja ni sado – mazo, a ne volim ni zapovijedati. Ja sam ipak senzualan i erotski tip muškarca i ne želim se od žena otuđivati.

Stoga, ja više ne želim Micu ni pogledati. Stoga, ja više ne želim s Micom ništa imati, a kamoli dijeliti s njom tantričku stolicu i tantrički masažer. Nisam Zdravka ni pitao koliko košta ta tantrička stolica i taj tantrički masažer. Otišao sam iz Zdravkove kuće glavom bez obzira i sada tražim novu prijateljicu i ljubavnicu. Ili će mi ju Zdravko naći ili ću je sam naći. Želim ja s nekom drugom ženom dijeliti tantru i tantrički seks. Želim s nekom drugom ženom dijeliti Sunce, Mjesec, snagu i ljepotu prirode i seks. Za njih mogu odvojiti svoju energiju i za njih se mogu sudržavati od ejakulacije. Jer ne želim se ja osjećati iscrpljen, ne želim biti mrzovoljan i bez snage. Nisam ja nekakav tradicionalni hrvatski muškarac, želim i ja participirati nešto novo. I dok sam ja o tome svemu razmišljao, netko mi zvoni na kućno zvono. Ja prvo pogledam tko je, a onda mu otvaram. Pa tako otvaram vrata i ugledam Zdravka. On mi kaže:

„Pa gdje si ti? Gdje si nestao?“

„Evo tu sam.“

„Nestao si bez traga i glasa.“

„Pusti sada to. Što je to, pobogu, tantrički seks? Jeli to seks do iznemoglosti ili je to nešto gdje možeš zabušavati? Ta tvoja Mica je luda, ja sam još uvijek od nje iscrpljen. Ona je leptirica – vampirica.“

„Što ti je to?“

„To ti je nekakva naša balkanska priča, a bazira se na našem strahu od leptira.“

„Ne osjećam strah od leptira.“

„Ne osjećam ni ja, ali valjda postoje ljudi koji ih se plaše.“

„Što ne valja s tobom i Micom?“

„Pričala mi je o tantričkom seksu i onda je pokušala te savjete primijeniti sa mnom.“

„I što u tome ne valja? Nisi li i ti tražio ženu za seks?“

„Tražio sam normanu ženu, a ne ludu i poremećenu. Ona je sa mnom htjela poboljšati vođenje ljubavi, isprobala je tantričke metode, postigla je više stanje svijesti uma i tijela, ali nije mogla postići višestruka sladostrašća.“

„Jeste li bili nagi, jeste li sinkronizirali disanje, jeste li dotakli sva svoja čula i čakre, jeste li zapalili mirisne svijeće, jeste li pustili senzualnu glazbu, jeste li se ljubili i milovali, jeste li opustili svoj um i uživali u dodirima?“

„Jesmo.“

„Jeste li došli do nježne i senzualne predigre? Jeste li probudili svoju dušu i energiju kundalini?“

„I to smo učinili.“

„Koliko je to trajalo?“

„Nešto malo više od sat vremena.“

„I ništa.“

„Ništa.“

„Otišao si, pasulj nisi probao.“

„Mislim da se kaže:

*„Ja sam seljak veseljak, a u duši tugu skrivam,
Kraj Morave odrst'o sam, al' ne znam da plivam.
Kuće laje, a ja mislim ti si, otiš'o si sarmu probao nisi!
Na kući se odžak puši, na tavanu meso suši, ja sam seljak u srcu i
duši.“*

„Nije bitno je li pasulj ili je sarma, valjda je tako bilo i onima koji su išli u zbjeg u Vojno – redarstvenoj akciji „Oluja“. Njima nije bilo ni do pasulja, a ni do sarme. Znam samo da mali Knindža i dalje pjeva:

*„Ubi me tuga za Krajinom;
što će mi zlato, što će mi pare, kad nema Knina, nema Dinare,
što će mi nebo, što će mi Sunce, tamo je ostalo moje srce.“*

„Vojislav Šešelj je onda govorio:

*„Nikada Srpska Krajina, nikada Glina neće biti Hrvatska!
Nikada Banija neće nazad u Hrvatsku!“*

Ali putimo sada to na miru, ti si vjerojatno došao pitati za tantričku stolicu i tantrički masažer?“

„Zanima me hoćeš li što od toga kupiti?“

„Može li mi to prezentirati neka druga žena?“

„Što je bilo s Micom? Ni ona mi nije ništa htjela reći, a ja se i dalje pitam: otišao si, nisi probao Micu i nisi rekao hoćeš li kupiti tantričku stolicu ili tantrički masažer.“

„Probao sam ja Micu, ali ona je sa mnom nezadovoljna. Nisam joj omogućio višestruka sladostrašća.“

„Pa nije svrha tantričkog seksa višestruko sladostrašće, reći ću to Mici.“

„Ne želim više Micu, želim neku mlađu žensku.“

„Mi smo konzervativna, katolička zemlja, nije to lako.“

„Mica je žderačica muškaraca. Ona je prezahtjevna, nakon što smo dvaput vodili ljubav, nudila mi je nekakav zambijski afrodizijak. Ona bi nešto na silu, ona me želi silovati.“

„Ne može se muškarac silovati od strane žene.“

„Kažu da prilikom tantričkog seksa sladostrašće nije izvor zadovoljstva, da je to seks bez sladostrašća ili se sladostrašće preskače. Ja sam Mici omogućavao obično sladostrašće, a ona je inzistirala na višestrukome.“

„Kažem ti da ću razgovarati s Micom.“

„Više ne moraš. Ne želim ništa s njom pokušavati. Ne želim se s njom masirati, ne želim s njom predigre i ne želim s njom

upražnjavati tantričke položaje. Od nje imam PTSP u krevetu. Ne želim s njom upražnjavati vruće sjedalo ili leptir položaj.“

„Reći ću joj da to ne čini.“

„Ali ja ju ne želim. Moja bivša žena je bila luda i zahtjevna, dosta mi je nje, ne treba mi druga, takva žena. Ne treba mi nimfomanka. Neka se ona solo seksa, neka masturbira ili neka si traži nekog drugoga. Ona je cinična, ružna, neuredna, neraspoložena i zlopamtilo.“

„Imat ću to na umu.“

„Kaži da sam nestao. Kaži da sam negdje oputovao.“

„Ali zašto?“

„Izgubio sam interes za nju. Zanimao me normalan seks s njom, a ona traži nešto abnormalno, odmah mi je to postalo neugodno, odmah se izgubila privlačnost prema njoj.“

„Ti mora da si zakazao s njom?“

„Rekao sam ti da sam joj pružio obično sladostrašće, a ona želi višestruko ili tantričko. Ja sam to radio dva puta, a kod trećeg, mi je srce počelo zakazivati. Uplašio sam se i otišao glavom bez obzira. Više to ne želim doživjeti.“

„To mora da je zbog toga što je imala sušno razdoblje.“

„Baš me briga za njeno sušno razdoblje. Ne mislim ja zbog toga zaglaviti. Ne volim ja njene igrice, ogovaranja i zabadanja nož u leđa.“

„Ima dana, više nego novaca. Ako nisi mogao prvi puta, možeš to probati drugi puta ili treći puta.“

„Mica i ja nismo kompatibilni. Ona je za mene i dalje Mica Trofrtaljka. Ne želim je i ne želim raditi na njenim višestrukim, tantričkim sladostrašćima.“

„Dakle, moram ti naći drugu ženu?“

„Ako ti nije teško?“

„Probat ću, ali ništa ne obećavam. Uskoro ću u Njemačku, pa kad se vratim, radit ću na tebi i na tvojoj novoj ženi.“

„Mogu ti nešto reći?“

„Reci!“

„Mlađe, mi je slađe.“

„Ti bi nekog kao što je moja žena?“

„Ako može?“

„Probat ću nekoga naći.“

„Molio bih te to.“

„Kažem ti: probat ću nekoga naći.“

Bez obzira na tantru i tantrički seks, i meni je mlađe puno slađe. Ne kaže li se da se mlada piletina lijepi za prste. Valjda je to tako zato što se mlađa ženska lakše može izmanipulirati. Valjda je to stoga što je mlađa osoba puna života i snage, a nema životnog iskustva i razočarenja. Ima životnu svježinu i drugačiji humor, a možeš tu

mlađu osobu oblikovati po želji. Ako imaš vidne, slušne i njušne potrebe, lakše ćeš to postići s mlađim komadom. Jer kud ćeš drugdje, nego kada te zavodi mlado i lijepo tijelo koje još uz to lijepo miriše i ugodno se glasa. Kud ćeš više ili kud ćeš manje. Još jednom ću reći da mi je mlađe slađe. Uz to sam čuo da su Micu uhitili policajci. Bila je pijana, rastrojena, luda i agresivna, pa su je zadržali dok se nije naspavala i osvijestila. Kažu da je bila u vrlo kratkoj, šljokičastoj haljini i da su joj se iz te haljine jasno vidjeli, bokovi, guza, gaćice i grudi. Ta haljina je više pokazivala, nego što je skrivala.

Dobro da je nitko nije zvao na snimanje pornića, jer ona je rastrojena. Jer bi se i ona ustrijelila u genitalije, kao ona Lauren Hunter Damon, zvijezda Chaturbatea. Jedino što bi iz toga dobrog slijedilo je to što bi se ona morala liječiti, pa ne bi nikoga maltretirala sa višestrukim sladostraščima. Pogotovo ne bi mene maltretirala, a ja nemam strpljenja za nju. Jer ja se bavim time što imam problema sa testosteronima, spermatozoidima i veličinom svog oružja. Jer neke žene imaju duboke vagine i moje oružje im je sićušno i ništa im ne znači. Mica je rekla da joj je dubina vagine negdje oko 10 centimetara, no ja ne znam da li da joj vjerujem ili da joj ne vjerujem. Jer ne znam koliko joj je duboka vagina kad se ona uzbudi. Mislim da smo u braku, da bi postojale trzavice i svađe oko toga.

Jer Mica zna biti rastrojena i luda. To dođe s godinama. Pa je tako u automatu kupila kavu i bacila je jednom čovjeku u lice. Samo namjerila se na krivog čovjeka jer ju je taj premlatio i udarao nogama i rukama. Ja sam zaključio:

„Takve su naše žene. Izazivaju i provociraju, a onda nekakve udruge nad njima plaću i govore da je ona premlaćena zato što je žena. Ne nije premlaćena zato što je žena i dama, nego što je bacila čovjeku vruću kavu u lice.“

Uz to, ta ili neka druga žena je zavela našeg svećenika, pa kad je muž došao kući zatekao ju je u seksu s njim. Naravno da je muž navalio i na svećenika i na ženu. Pa ih je pretukao. Onda su oni zvali policiju pa je muž priveden zbog obiteljskog nasilja. Nakon toga je dobio zabranu prilaska svećeniku i svojoj ženi i zabranu kontakta s njima. Dalje ne znam što se događalo s njima.

POGLAVLJE 11

Pitam se zašto nas svećenici žele vratiti u srednji vijek? Žele li oni naplaćivati svoju ondašnju desetinu ili žele naplaćivati manje od toga? Žele li oni svaku žensku osobu proglašavati vješticama, a nas muške hereticima? Žele li oni primjenjivati ondašnji zakonik „Malj za vještice“? Pitam se: da li se žene koje izgledaju kao vještice bave vještičarenjem? Jesu li te žene sljedbenice drevnih, poganskih vjerovanja, pa ih zato oni ne vole i imaju neprijateljski stav prema njima ti Crkveni ljudi ili je nešto drugo u pitanju? Žele li oni sve nas kontrolirati i kažnjavati? Je li zato Crkva izmislila inkviziciju ili zbog nekog drugog razloga? Jer i danas naša Crkva promiče vjersku nesnošljivost, fanatizam, konzervativizam i lomače. Najradije bi nas Crkva za nešto kaznila. Jer im se čini da šurujemo s đavolom, vragom ili sa nekim demonom, a oni bi to prekinuli.

Najradije bi oni formirali crkveno – državno istražni i kazneni sud, možda ga ne bi zvali inkvizicijski, ali bi mu dali slično ime i najradije bi nas sve kažnjavali po kratkom postupku. Govorili bi: „Prokažite vještice, čarobnjake i heretike! Prokažite sve one koji ne rade u skladu s kršćanskom vjerom i religioznom praksom.“

I ima ih koji se odmah u to upuštaju. A jesu li te navodne žene i vještice narušavale autoritet Crkve? Je li ti heretici i ateisti narušavali autoritet crkve? Ne zna se. Stoga treba utvrditi jesu li te žene vještice ili nisu? Kažu da se to utvrđuje Vještičjim znakovima: je li ta vještica žena, je li bogata ili je siromašna, je li stara, pomaže li ženama pri porodu, ima li mladež ili madeže, ima li vanbračnog partnera, je li preljubnica, je li opsjednuta seksom, ima li metlu, leti li na metli, je li tvrdoglava i voli li Harry Pottera? Ako nešto od toga ima, onda je ta žena sigurno vještica.

Gore je sa Djedom Božićnjakom, naime Katolička biskupija na Siciliji je rekla da Djed Božićnjak ne postoji, postoji vrag, vještice, demoni, Belzebub, Sotona ili đavo, ali Djed Božićnjak za njih ne postoji. Ja

mislim da je to vatikanska pokazna vježba, ako to prođe, ako to narod prihvati, onda će prihvatiti štošta. No, to je razljutilo roditelje, a razočarani su bili i oni najmlađi, pa se od toga odustalo, a Katolička biskupija se svima ispričala. Drugo je bilo s Halloweenom ili sa Noći vještica, praznikom koji se slavi noć uoči Svih svetih i promovirano je filmom Johna Carpentera. Naime, Crkva je priznala da su se vještice okupljale na crni sabat, ali to je proglasila poganskim i da je to suprotstavljeno katoličkoj tradiciji, pa je Vatikan to označio antikršćanskim i opasnim. A sve je počelo pričom o postolaru i vragu Augusta Šenoe:

„Eto vraga, skok na skok.“

„Iznenada kuc - kuc: Dobro večer!

Kakvo dobro od zanata?

„Nije dobro“, na to će postolar stari.

„Slab užitak, staro šilo, a u kući loše stvari.“

„Bi l' pomoći, vraže bilo?“

Vrag će na to: „Pomoć laka,

svega blaga preko mjere,

al to znaš da ruka svaka,

drugu ruku opet pere.

Zato poslije sedam ljeta

sa mnom ćeš put moga svijeta.“

Ili je za sve kriv Goethe i njegov Faust. Jer ljudi su zlobni, krvoločni i beščutni, mrze jedni drugoga i sve proglašavaju vragom ili vješticom koja opći s vragom. Stoga nam je valjda i Crkva takva. Narod zaslužuje vlast i Crkvu takvu kakvu ima. Ali oni nikako da promijene svoju priču, nikako da dožive obrat u svojoj retorici. Načelno se za nešto zalažu, ali samo načelno, ništa konkretno.

Nekad su naš gradić zvali Grad seksa, nemorala i bluda. S jedne strane smo imali našu Majku Omladinu, ženu za obuku naših omladinaca, ženu u službi nekakvih drevnih, poganskih Bogova. Nikad nisam znao je li ona imala nešto šamansko u sebi, je li ona bila

nekakav duhovni posrednik našeg puka i nečeg nadnaravnog ili je ona bila boginja lštar, naša boginja plodnosti, a možda je mislila da je ona sve to. I trebamo li mi koristiti u tu svrhu juhu od lastavičjih gnijezda? I trebamo li mi tražiti na moru morskog krastavca ili trpa i trebamo li ga mi koristiti u te svoje obredne svrhe? Ili trebamo li mi koristiti neku vrstu raži natopljenu sa biberom, pimentom i sljezom. I valjda smo zato išli ili nismo išli k Majci Omladini. S druge strane smo imali don ili fra Bernarda, svećenika koji se otvoreno nabacivao našim majkama, našim ženama, našim djevojkama i našim djevojčicama. Nisam baš čuo da se nabacivao našim mladićima, jer i za to kažu da je popularno u tim svećeničkim krugovima. Bio sam suviše mlad da bih zapamtio kako je to s njim završilo, je li pobjegao s nekom našom snašom, jer naše snaše ne vole samo tamburaše, nego i svećenike, ili je dobio premještaj, tko zna gdje.

No baš zato ili zbog nekog drugog razloga iz Crkve se ništa ne čuje o seksualnim skandalima i napastovanju redovnica i časnih sestara. Oni ne govore da su neki talijanski biskupi spolno zlostavljali redovnice i časne sestre. Dotle, postoje i bludni Franjevci u Čitluku koji zlostavljaju djevojčice u domu. Idu od kreveta do kreveta i zavlče ruke pod pokrivač. A samo se govori da su neke svećenike i neke redovnice udaljili s dužnosti i ne zna se na koje vrijeme. A te redovnice i časne sestre kažu:

„Silovao me moj duhovni otac, navalio je na mene kao sivonja usred ispovijedi. Pravila sam se da se to nije dogodilo, ali taj događaj je stvorio bolnu ranu u meni, a uz to taj biskup mi je napravio dijete i platio pobačaj. Nakon toga taj me biskup tjerao na prostituciju. Morala sam voditi ljubav i sa drugim svećenicima.“

Taj talijanski biskup je na to rekao:

„Ona je to htjela. Uostalom žene su i tako tu na svijetu da šute i da pate za Isusa.“ Valjda tako razmišljaju talijanski svećenici. Kažu da

nedaleko Perugije živi i djeluje svećenik don Riccardo Ceccobelli i on se iznenadno zaljubio, pa kaže:

„Ne mogu i dalje ostati dosljedan i transparentan u odnosu s Crkvom. Zaljubio sam se i želim živjeti s tom ženom.“

„Trebate se odreći samog sebe, ne smijete misliti samo na svoje nagone i požudu. Tradicija naše katoličke vjere je žrtvovati se za drugoga, unaprijediti opće dobro i brinuti se za drugoga. Ako ste prihvatili celibat, onda se toga trebate i držati.“

No, slično se dogodilo i u našem Nedelišću. Tamo se svećenik zaljubio u kuharicu s kojom čeka dijete. I on kaže:

„Zaljubio sam se, napuštam Crkvu i čekam dijete. Ne želim ja žrtvovati sebe da spasim druge.“

Isto je učinio i pariški nadbiskup Michel Aupetit, pa mu je Papa Franjo rekao: „Sagriješio si bludno.

Prekršio si šestu Božju zapovijed.“

„Malo sam je milovao i masirao, nije to neki preveliki grijeh, nisam bio intiman s tom ženom, časna mi svećenička riječ.“

„Ali zavjetovao si se na celibat. Najbolje da podneseš ostavku.“

Pa je taj pariški nadbiskup podnio ostavku. Isto je učinio i poljski biskup Zbigniew Kiernikowski. On je seksualno zlostavljao maloljetnike u svom kraju. Pa ga netko optužio, pa se on žalio, pa se to pokušalo sakriti, a onda je to on ipak priznao i rekao: „Dajem ostavku na sve svoje crkvene dužnosti.“

A da on to nije priznao, Europski sud bi odbacio slučaj i još bi rekli:

„Nismo za to nadležni, za to je nadležan Vatikan.“

Isti problem je Papa Franjo imao i sa španjolskim biskupom, Xavierom Novellom, jer se on zaljubio u autoricu erotsko – sotonističkih romana. Ona je intelektualka, a taj Xavier je sapioseksualac, uzbuđuju ga i privlače žene intelektualke. Uz to ga ona uči i tantri i tantričkim uzbuđenjima. Dugo je on u tajnosti ljubovao s njom, a onda se to otkrilo ili je to netko razotkrio. Papa Franjo je na to rekao:

„Obuzeo ga je Nečastivi! Čitaj ti erotsko – sotonističke romane, umjesto Biblije, u svoje slobodno vrijeme radi što hoćeš, ali tu ženu ostavi na miru.“

„Neću. Ona mi više znači od Crkve.“

„Onda se moraš povući sa svih Crkvenih funkcija.“

„Povlačim se sa svih Crkvenih dužnosti, odričem se celibata i čitat ću „Pakao Gabrijelove požude“, erotsku trilogiju „Amnezija“, savladao sam tantru i vodit ću tantričku ljubav s Silviom Caballol. Jer Silvijina privlačnost je jača od bilo kojeg etičkog i Crkvenog koda.“

„Od danas više nisi Isusov svećenik, nego Sotonin. Osjećam enormnu bol zbog toga i zbog svih svećenika pedofila.“

„Znate li da kardinalov tajnik predozirao na homoseksualnim orgijama? Netko je to pokušao zataškati, ali se to ipak otkrilo.“

„Nisam čuo za to.“

„Mene optužujete da sam perverz, a kardinalov tajnik konzumira drogu na homoseksualnim orgijama. Za mene ne znam što je gore; homoseksualnost ili pedofilstvo. Kažu da je 80 % svećenika u Vatikanu gay ili su pedofili.“

„Ne bih se s tim složio. Da niste i vi gay ili pedofil?“

„Nisam ni gay, a ni pedofil. Nisam nikakav zlotvor i patološki tip. Moja draga ima 37 godina i jako je volim.“

„Bez obzira na to, ja te suspendiram i zabranjujem ti dolazak u Crkvu. Zavjetovao si se na celibat, a sada ti tako.“

„Ali nikoga ja nisam povrijedio.“

„Bez obzira na to, ja osjećam enormnu bol. Umjesto da branim život od začeca do prirodne smrti, ja se bavim s tobom.“

„Više se ne moraš brinuti za mene, brini se za svećenike pedofile, ja ću se brinuti sam za sebe.“

„Istina, brinu me pedofilski skandali u Italiji. Kažu da je jedan svećenik kupovao pedofilsku pornografiju.“

„O tome vam ja pričam. Ako to ne možete riješiti, možda da se bavite pomirenjem s autohtonim narodima.“

„Na tome radim s onima iz Kanade.“

„Što kažete na moralno – praktični priručnik Ksawery Knotza?“

„Nisam ga još uspio pročitati.“

„Nije li Bog rekao: plodite se i množite se. Ksawer Knotz kaže da Crkvena pravila ne moraju biti dosadna i nazadna.“

„Ne moraju.“

„I što imate na to reći?“

„Ja sam prestar za to.“

„Što mislite o sladostrašću?“

„U viktorijansko vrijeme se nije smjelo reći ništa o sladostrašću, to je bila tabu tema, a danas ako muškarac ne omogući ženi sladostrašće, nije nikakav ljubavnik. Žene onda opravdano ili neopravdano zvrndaju, kukaju i prigovaraju. Vremena se mijenjaju, pa tako i to.“

„Što mislite o tantri i tantričkom seksu.“

„Ništa.“

„Ja se bavim tantrom i tantričkim seksom.“

„Bilo ti sa srećom.“

Ja ne znam da li Xavier Novell zna da je tantra milenijska filozofija i znanost koja pretvara obične ljubavnike u srodne duše. Nas preko meditacije, mantri i preko raznih rituala podiže na višu razinu kroz seksualnost i duhovni razvoj. Ali bez obzira na to, kažu da svaki šesti čovjek ima predispozicije za poremećaj ličnosti. Pa tako muškarci mogu biti predatori, seksisti, zlostavljači, silovatelji i pedofili. Pa tako žene znaju biti nimfomanke i histerične. Pa se ja zato ne čudim svećenicima, ako kod njih proradi priroda i seksualni nagon i ako je suprotna strana suglasna s tim, nemam ništa protiv. Više se čudim ako prorade perverzije, pa oni krenu na djecu i osobe istog spola, pa oni nekoga siluju, pa se kod njih uključi predatorstvo, seksizam i nasilništvo. To im je valjda otegotna okolnost, ako takvo što postoji kod svećenstva, jer za njih uvijek ima opravdanja, jer ih se premješta u drugo mjesto boravka.

Crkva ima jasne stavove o čistoći srca, tijela i vjere. Valjda zato postoje: „Deset zapovijedi prema Katekizmu Katoličke Crkve“. Valjda zato postoji šesta zapovijed i deveta zapovijed koje izričito kažu:

„Ne sagriješi bludno i „Ne poželi tuđeg ženidbenog druga“.

Te Božje zapovijedi izričito zabranjuje tjelesnu požudu, ma što to bilo i ma što to značilo. Jer požuda i spolni nagon su posljedica neposluha prvog grijeha. Stoga pitam svog svećenika:

„Ako vidim zgodnu ženu, ona mi je privlačna, mogu li s njom flertovati?“

„Ne smiješ je silovati, ne smiješ maštati o njoj na prljavi način, nego je moraš poštovati kao ženu.“

„I onda joj mogu prići?“

„Onda joj možeš prići.“

„I onda mogu nešto poduzeti?“

„Onda možeš nešto poduzeti.“

Iz toga sam shvatio da je sve slobodna procjena, nešto možeš, ali to moraš učiniti na lijep, kulturni način i u braku. Ako se to radi izvan braka, onda se to smatra teškim grijehom. Onda se moraš ispovjediti i moraš primiti svoju pokoru. Jer Sveti Pavao kaže:

„Neoženjenima pak i udovicama velim: dobro im je ako ostanu kao ja. Ako li se ne mogu uzdržati, neka se žene udaju. Jer bolje je ženiti se, nego li izgarati. Ne uskraćujte se jedno drugome, osim po dogovoru, povremeno, da se posvetite molitvi pa se opet združite da vas Sotona ne bi napastvovao zbog vaše neizdržljivosti.“

Ali zato ja čujem i za tantričku crkvu ljubavi i za kontroverznog Mostarca Franju Miličevića, tantra majstora i teologa seksualnosti. On propagira nepatvoreni i neiskvareni seks kao lijek koji mora trajati najmanje 60, a najviše 90 minuta i Komaja pokret, ma što to

bilo i ma što to značilo. A znači da su ljubav i eros najjače energije koje imaju rješenje za sve probleme. Kažu da je on otvorio tu crkvu u Ližnjanu, nedaleko Pule, on sebe smatra guruom erosa, i živi s pet žena i s njima ima šestoro djece. I on se bavi pitanjem tko je upropastio seks? Pa prst upire u katoličku Crkvu, koja se na sve načine trudi da osujeti njegovo djelovanje. A on im kontrira svojim meditacijama, buđenjem kundalini erotske energije i dugotrajnim vježbama i on kaže:

„Seks nije osnovni moto našeg okupljanja. Seks je za mene obožavanje života i slavljenje božanskog s našim ljubavnicima i ljubavnicama. Kod mene žene svršavaju kao rakete.“

To gospodin Franjo Miličević kaže jer je po njemu kod nas seks tabu, kolektivni grijeh, bludnost, uz to, naš svijet je licemjerman i malograđanski. I navodno on svima govori da je s jednom partnericom neprestano vodio ljubav 10 sati. Stoga, bih ga ja preporučio Mici Troftraljki, neka on Mici Troftraljki omogući tantričko, višekratno sladostrašće, neka je oslobodi od tih patrijarhalnih osjećaja i neka joj podari što Mici najviše treba. Ja uopće neću biti ljubomoran. Neću biti opsesivan, kompulzivan i kontrolirano ću se ponašati, primijenit ću savjete i trikove kako suzbiti ljubomoru. Ustvari, neću to morati učiniti, jer ću biti sretan, ako taj gospodin, tantra majstor i teolog seksualnosti, Franjo Miličević odabere Micu i riješi njene probleme. Valjda će tada mene ostaviti na miru. Ja ću za to vrijeme, gledati zvijezde, čitat ću nešto, slušat ću glazbi, gledat ću televiziju, čekat ću Zdravka, čekat ću njegovu mladu instruktoricu Tantre, proučavat ću tantru i tražit ću Boga.

I raskrinkat će on priču o Crvenkapici, baki i vuku. Jer dosta je bilo priče o susretu naivne i nevine djevojčice i proždrljivog vuka. Dosta je priča o nevinoj djevojčici i o vučjem predatoru. Vuk će po tantri postati tantrički muškarac, a Crvenkapica više neće biti naivna djevojčica, nego tantrička žena. Ta je preobrazba gotovo kao

preobrazba nekadašnjeg, rigidnog komunista u hrvatskog nacionalistu i HDZ- ovog prvoborca. Jer nekad je netko mogao biti optužen za protunarodnu i antidržavnu djelatnost, a taj je sada postao hrvatski nacionalist, Hrvatina, domoljub ili ustaša po srpski ili rigidni desničar s ustaškim naslijeđem ili kršćanski demokrat. Postao je netko tko sluša laži ponovljene tisuću puta, a koje postaju istina. Koji ne razdražuje opasnog psa, tko ne stavlja prste u vatru, tko ide ravnom linijom. Jer cilj opravdava sredstvo, jer mi nismo ili jesmo zainteresirani za norme demokratskog svijeta, jer mi smo križari za nečije ideje, je mi nismo za pravedno, slobodno i humano društvo.

POGLAVLJE 12

Ne znam što je sa mnom pa sanjam Micu Troftraljku. Ne znam zašto sam s njom opsjednut i opterećen. Ne volim ja narodnu glazbu i cajke, jer nisam odrastao na takvoj glazbi. Ja ipak volim rock, blues ili blues rock. Stoga pokušavam otkriti simboliku onog svjesnog, ali i onog podsvjesnog u mom životu. Moram otkriti značenje mojih snova, jer ja nikud ne kasnim, jer se ja ne pojavljujem gol, jer ja ni sa kime stranim ne vodim ljubav, jer ja nikoga nisam prevario, jer mi nije nitko umro, jer ja nikome ne dugujem, pa ne trebam novac. Ali da me proganjaju Mica i Mica Troftraljka, proganjaju me. Da se budim uplašen, budim se. Jer me netko lovi, jer sam ja u konstantnom bijegu i nikako se ne mogu riješiti tih snova. Kažu da je sve to u mozgu, pa gdje bi drugdje bilo, pitam ja te stručnjake? Naravno da je sve to u mozgu, ali zašto se moj mozak od toga svega ne odmori, zašto nekome nešto ne oprost i sve zaboravi? I iz svega toga sam zaključio da se moram s tim suočiti, da se moram s tim boriti ili da moram i dalje bježati.

Ipak kažem da ne volim cajke, da sam pobjegao od Majke Omladine zato što je ona slušala cajke. Pa tako nekad kažem da su cajke smeće i sramota za onoga koji to sluša, a opet nekad kada se naroljam, pokušavam to bezuspješno pjevati, ali ne znam zavijati. Zato radije kažem da se o ukusima ne raspravlja, jer mi smo slobodna zemlja, pa neka sluša što god tko hoće. Mene muči to što sanjam i što mi je na pameti Mica Troftraljka. Ako je dragovoljno ne sanjam, ona me onda progoni. Navodno, iz tko zna kojeg razloga me ona obožava, pa me zbog toga progoni. A ja znam da je ona umrla i da nas je napustila u 77 godini, da je na kraju bila dementna i da je umrla u staračkom domu. No meni nema pomoći, pa je ja sanjam i ne znam što ću. Umjesto da sanjam Reese Whitterspoon ili Shakiru, ja sanjam Micu Troftraljku. I pitam se jesam li ja poremećena ličnost ili osoba? Je li moja osobnost poremećena? Pitam se jeli sve u redu sa mnom?

Jer u socijalizmu su nas pratili nekakvi likovi po nekakvoj i nečijoj zapovijedi. I mi se nismo osjećali slobodni. Sada smo navodno slobodni, a mene prati Mica po danu i Mica Troftaljka po noći. I žele započet vezu ili žele obnoviti staru vezu, žele da ih netko voli ili da im govori da će ih voljeti. Pa tako i Mica, ali i Mica Troftraljka znaju gdje živim ili su to saznale. Pa ću ja morati posjetiti neku gitaru, nekog tumača snova ili nekog vidovnjaka, pa neka mi oni to razjasne. Naime, ja ne volim mrzovoljne žene i prepirke i prepreke s njima. Ne volim sanjati ni ružne žene, jer one donose nesreću, katastrofe, financijske probleme i probleme s mentalnim zdravljem. Ja se još sjećam Troftraljkinih zlatnih i srebrnih ploča i njenog pjevanja u Domu sindikata. Pjevala je ona drugu Titu: „Davorike dajke“ i „Nišku banju“ i plesala je trbušni ples čoček, njišući kukovima, trbuhom i svime što uz tu igru ide. Znam da je pjevala:

*„Guram, guram, pa neće da uđe,
moja noga u cipele tuđe,
Hej mora ući, makar plaćući.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, daj, samo malo daj.
Svi mi kažu da je moja uska,
haj moja uska,
ova moja suknja, nije, nije,
jeste bila prije.
Ala mi je tijesna cipelica desna,
haj, jesam bijesna i lijeva je tijesna.
Davorike dajke, davorike dajke,
davorike daj, daj, daj, samo malo daj.“*

Odmah sam se sjetio moje Mice, ili moje Mice Troftraljke i njenih višestrukih, tantričkih sladostrašća. Seksala bi se ona do iznemoglosti, a ja sam bio iscrpljen i više nisam mogao. Bojao sam se da ne doživim srčani udar ili infarkt. Pa se ona nametljivo ponašala, pa mi je prijetila, pa me je izluđivala SMS porukama. Stalno mi je htjela nametnuti intimnu vezu. A ja ne želim provoditi vrijeme s

njom. Za mene to nije nikakav užitek. Pa sam tako saznao ili pročitao da je možda Micina dražica udaljenija više od dva centimetra od otvora uretre, a to je vrlo bitno kod tih višekratnih, tantrističkih sladostrašća. Stoga joj kažem:

„Možda je tvoja dražica udaljenija više od dva centimetra od otvora uretre?“

„Ne znam što kažeš?“

„Tvoj klitoris je udaljeniji više od dva centimetra od tvog otvora za urin.“

„Što to ima veze s bilo čime?“

„Zato ti ne doživljavaš višestruko, tantričko sladostrašće.“

„Ti bi sada krivnju za svoj neuspjeh prebacio na mene?“

„Mene baš brige za tebe, ja sam ti rekao mogući uzrok izostanka tvoj višekratnih ili tantričkih sladostrašća.“

„Ja ti u to ne vjerujem.“

„Onda vjeruj u to da si ostarjela i da su ti smanjile seksualne funkcije.“

„Ni to ti ne vjerujem.“

„Vjeruj u što god hoćeš ili ne vjeruj što nećeš. Tvoja ti anatomija ne dozvoljava višestruka ili tantrička sladostrašća.“

Ja sam se pokušavao braniti, ali uzalud, ona je bila psihički jača. A izgleda da je imala poznanstva i vezu u policiji, jer oni su uvijek odbacivali moje prijave i govorili su:

„Nemamo komentara. Postupak je u tijeku.“

„Ali ona je tu pred mojim vratima. Prijeti mi likvidacijom.“

„Ima li ona nešto čime vas može likvidirati?“

„Na što mislite?“

„Revolver, kalašnjikov, bazuku ili nešto opasnije?“

„Ne znam. Ne usudim se izaći van.“

„Izađite van, doznajte čime vam prijeti i izvijestite nas.“

Ja se nisam usudio izići van, a Mica mi je i dalje prijetila i maltretirala me. Jednom sam izašao van i pitam Micu:

„Što želiš od mene, znaš da ti ja to ne mogu ispuniti.“

„Ti ne želiš moju vaginu učiniti sretnom.“

„Ni ti baš ne brineš za svoju vaginu. Ne koristiš lubrikant, umjesto pamučnog, ti nosiš čipkasto donje rublje, ne obavljaš Papa test, ne mokriš nakon seksa i ne prakticiraš Keglove vježbe. Uz to si ostarjela, ne znaš kolika je dubina tvoje vagine i ne znaš je li tvoja dražica udaljenija od dva centimetra od tvoje uretre.“

„Ali zato se zdravo hranim, vježbam i bavim se jogom.“

„To nije dovoljno.“

„Dođi, pa ćemo to zajedno riješiti.“

„Nikuda ja ne idem. Dosta mi je svega.“

„Hoćeš li kupiti tantričku stolicu i tantrički masažer?“

„Neću.“

Moja Mica samo misli na svoje eksplozivno sladostrašće. Pa mi govori kako joj moram stimulirati bradavice, jer to je njoj erogena zona koja ju najviše uzbuđuje. Nju baš ne uzbuđuje stimuliranje dražice i g – točke. Jer navodno stimulacijom bradavica se odašilje signal hipotalamusu u mozgu i aktivira se hormon sreće oksitocin i hormon užitka. Ali Mici nije nikad dosta, njoj nije dovoljno jedno sladostrašće, nego više njih. Kažem joj:

„Obrati se psihijatru, on će ti već nešto dati za te tvoje hormone. Ili napiši nastavak knjige Mire Furlan: „Voli me više od svega na svijetu“. Možda ti to pomogne.“

„Ona je izgleda umrla?“

„Ugrizao ju je komarac i prenio joj virus Zapadnog Nila. Stoga, čuvaj se komaraca!“

„Nije li ona govorila da je Hrvatska zagađena vulgarnošću i primitivnim nacionalizmom i da ona nema što tražiti u Hrvatskoj.“

„Iz Mire, sto vragova vire. Bog da joj dušu prosti.“

„Izgubila je karijeru kod nas i to nam nikad nije oprostila.“

„Neki joj to nisu mogli oprostiti i zaboraviti te riječi protiv Hrvatske.“

„A bila je seks simbol, bila je fatalna žena.“

„Za mene nije. Meni se nikad nije sviđala. Za mene je ona bila neurotična, histerična i na granici pucanja.“

Za mene je i Mica takva: nekontrolirana, neurotična, histerična i na granici pucanja. I stalno, kao Švabo tralala govori o svojim tantričkim, višekratnim sladostrašćima. Već mi je uši probila s time. Pa mi ona kaže:

„Ako je žena s pravim muškarcem, onda je njena povlastica doživjeti višestruka, tantrička sladostrašća. Trebaš samo vjerovati u to i to se dogodi. Ti samo trebaš usporiti svoj ritam i ništa više.“

„Nisi li ti našla nekog svećenika?“

„Nije on baš od koristi. On je konzerva.“

„Zašto je on konzerva?“

„S njim ne doživljam višestruka sladostrašća.“

„Izgleda da je problem u tebi. Previše očekuješ od nas muških, pa ne doživljavaš svoje vrhunce i klimakse.“

„Jednom će se i meni posrećiti. Vrištati ću tada od sreće, obznaniću ja to već, a mozak i glava će mi eksplodirati.“

„Žena bira partnera koji joj može omogućiti sladostrašće, pa tako i ti, moraš odabrati partnera koji ti može omogućiti sladostrašće. Ja to nisam, pa me onda škartiraj. Kažu da za to treba puno vremena i prakse, ali se isplati. A kažu da si i žena sama može priuštiti višestruka sladostrašća. Međutim, ipak sve ovisi o ženskoj anatomiji, i o godinama.“

Stoga zaključujem da je moj život okrutan i tragičan. Poželio sam raj, a dogodio mi se pakao. Moram ubuduće paziti što želim, jer poželio sam ženu za seks, a dobio sam Micu. U snovima sam poželio Reese Whitterspoon, a u snovima me progoni Mica Troftraljka. Pokušavam sve to izbjeći, ali me te žene prate i progone cijelog dana i cijele

noći. Jednostavno su se na mene zalijepile kao čičak. Ja mislim što me ne ubije, to me ojača, pa saslušam te žene. Mica Trofrtaljka mi stoga kaže:

„Ja bih se snohaćila.“

„Što vam je to?“

„Jeste li čitali Boru Stankovića i njegovu „Nečistu krv“?

„Jesam, ali davno i ničega se ne sjećam.“

„Tamo imate seksualni odnos između svekra i snahe, jer za mene su svi muški nezreli i nedorasli.“

„Nisu li ti običaji iskorijenjeni? Nisam čuo da se danas prakticira običaj snohaćenja. Uostalom, ja vam nisam ni svekar, a ni snaha.“

„Ali ste jedan iskusan muškarac. To je naš srpski običaj koji se prenosi s koljena na koljeno. To se kod nas uvažava, nije grijeh i nije nešto mimo zakona. To je naš običaj i tradicija iz Vranja.“

A ja odmah kažem:

„Bolje se roditi bez one stvari, nego bez sreće.“

Jer me progone Mica Trofrtaljka u snovima i Mica Trofrtaljka na javi. Pa kažem Mici Trofrtaljki:

„Vi želite obavljati svoj narodni običaj snohaćenja sa mnom?“

„Želim.“

„Ali ja nisam za to. Najbolje si nađite nekog drugog.“

Mogu reći da za razliku od Zlatka Mateše ja izgledam pristojno i sasvim u redu. Ali on je iako ima preko 70 godina prvo pronašao jednu ženu mlađu 34 godine od njega, a sada je našao ženu mlađu 20 godina. Mene i u snovima pronađu žene stare 80 godina, pa se ja Bogu žalim i govorim mu:

„Bolje se roditi bez one stvari, nego bez sreće. Nikad se ne zna što život nosi, a meni nosi tugu i nesreću. Ja nikako da pronađem srodnu dušu i pitam se zašto me ti Bože kažnjavaš? Imaš li ti nešto protiv mene? Onog Joba si stalno kažnjavao, dok su drugi prolazili lešo.“

No, pored tih problema s Bogom i sa mojom srećom, imam ja problema i sa policijom. Naime, Mica je došla pred moju kuću i nešto je neartikulirano vikala i nešto mi je pokazivala. Pokazivala mi je video kazetu. Mislio sam:

„Pa nisi valjda toliko luda da si snimala naš seks? Što će ti to? Ne misliš li me time ucjenjivati, javno blatiti i javno sramotiti? Pa i sebe ćeš osramotiti. Nisi valjda toliko luda?“

A ona kaže:

„Ti si mene obeščastio, ponizio i uništio mi ljudskost. Ti si monsturni, seksualni manijak i predator. Ti si mene seksualno zlostavljao. Tražio si da obučem bijele gaćice i bijeli grudnjak. Nakon toga, ja sam postala drugotna ili drugog reda. Ti si vodio ljubav sa mnom bez mog pristanka. Ti si me silovao.“

„Daj ne pričaj gluposti. Zar ti nisam davao Yoni masažu, zar ti nisam davao dugotrajnu predigru, zar nisi poželjela dodirivanje jezikom, grickanje bradavica i lizanje vrata, zar nisi htjela da ti pričam prostote, zar nisam čuo tvoj vaginalni jecaj, klitoralni grcaj i ubrzano disanje i zar nisi rekla: „Zaključaj sobu!“ I tada si tražila snošaj.

Govorila si da seks može biti dobar i u visokoj životnoj dobi. Zar nisi rekla da ti seks poboljšava fizičko i psihičko stanje?“

„Do tada je sve bilo u redu, ali poslije toga si bio užasan i odvratan.“

„Više nisam mogao, a i srce mi je tuklo kao ludo.“

„Nisi se morao ponašati kao odvratna svinja.“

„Kažem ti da više nisam mogao, a ti si tražila treći put.“

„Ti si slabić, bijednik i alkoholičar.“

„Zbog tebe sam počeo ponovo piti. Zbog tebe sam bio ljut, frustriran i loše raspoložen. Zbog tebe sam bio neugodan i agresivan. Što ti je sve to trebalo? Zašto nisi obavila tantrčku masazu i gotovo?“

„Vidjela sam da si doživio erekciju. Morala sam nešto poduzeti.“

„Ali ti si to dragovoljno učinila.“

„Sve je to kako kažeš, ali s tobom nisam doživjela višestruka sladostrašća.“

„Ti si kao neki Švabo tralala, ako ćeš o čemu, onda ćeš o višestrukim sladostrašćima. Valjda ih nisi doživjela, zato što ih nisi doživjela. Neke žene to dožive, a neke ne dožive. Sve to ovisi o mnogo dugih čimbenika.“

„Nisi mi omogućio višestruka sladostrašća i to je to.“

„Nisam mogao voditi ljubav po treći puta, rekao sam ti za moje kardiovaskularne bolesti, visoki tlak i šećernu bolest. Bojao sam se za srčani udar ili infarkt.“

„Briga mene za tvoj infarkt.“

„Evo vidiš. Mi smo različiti. Valjda se zato ljuto svađamo i valjda se zato ne razumijemo.“

„Ali meni mlađi partneri ne odgovaraju. Za njih sam baba ili vremešna starica.“

„Ja opet tražim nešto mlađe, ni meni ne odgovaraju mlade djevojke.“

„I nećeš više sa mnom?“

„Neću.“

Pitao sam se je li mi to s njom trebalo kad je ona toliko luda, naporna i nepristojna. Kad bi barem to mogla zaboraviti i krenuti dalje. Ona ne uzima u obzir da sam mogao doživjeti infarkt. Neke žene odglume pristojnost i lagano se povuku. I mi ih zovemo ili ne zovemo. Neke žene stoga odglume sladostrašće i šute. Neke nisu zadovoljne s izvedbom, pa opet šute. Kad ih pitaš jesu li što doživjele, one šute i one ne znaju. Pitao sam se zašto sam ja tražio seks od Zdravka? To mi nije trebalo. Ako je to Zdravko organizirao, onda je to dno dna. Pa ja ću se od svega toga razboljeti. Bit će mi gore, nego prije. Kažu da je i Bob Dylan optužen da je seksualno zlostavljao jednu 12 – godišnju djevojčicu, jednu maloljetnicu, da joj je dao drogu i alkohol i da ju je onda silovao. Ali on je bogat, platit će toj ženi i sve će se smiriti.

A ja nisam bogat, neće joj valjda sud i naša pravda povjerovati Mici. Ne može mene nikakva snimka seksa kompromitirati. Sve je to lažno i nije dostojno i dostojanstveno. Nisam ja emocionalno povrijedio Micu i psihološki je oštetio. Ona je takva, kakva jest. Morat ću potražiti njenog bivšeg supruga i tražit ću da bude moj glavni svjedok. Stoga ja, dok Mica vani viče, proklinje, preklinje i bogohuli,

čitam o nekakvim mitovima i predrasudama kod silovanja. I doznajem da je kod nas seksualno nasilje vrlo često, da žrtva nikad nije kriva, bez obzira na način ponašanja i svoje odijevanje. Da se većina silovanja događa noću u mračnim i napuštenim ulicama. A kod nas se uvriježilo mišljenje da se muškarca ne može silovati. No u Zimbabveu je to nacionalni sport, obred i ritual. Tamo žene siluju muškarce i nikom ništa. Tamo ženama ništa ne znači da muškarac može imati 120 ili 150 kilograma, one ga omame nekakvim drogama i onda ga siluju. A on neka se žali kome hoće, jer je to po ondašnjim zakonima dozvoljeno.

Po našim zakonima je dozvoljeno da žena ima seksualne fantazije i da mašta da ju netko siluje. Netko kaže da takve fantazije ima polovina naših žena, pa one o tome govore:

„Želim da me netko napadne, strga mi odjeću, pretuče me, prijeti nožem i siluje. Mmm, maštam da me netko siluje, maštam da me prisili na seks.“

Pa je takva i Mica, ona bi sve dozvolila muškarcu da doživi višestruko sladostrašće, pa valjda mašta da ju netko siluje. Da ju siluje poštar, električar ili neki vodoinstalater. Da se ona ovlaži, i da konačno doživi višestruko sladostrašće. No, to bi za nju bilo po dogovoru i ne bi bilo stvarno silovanje ili bi? Naša policija kaže da na jedno prijavljeno silovanje dolazi 20 neprijavljenih. Da kod nas ima puno seksa bez pristanka. Da je to kod nas ozbiljan problem.

Kažu da je po novom Kaznenom zakonu, svaki seks bez pristanka, silovanje. Pa tako vi u svoj toj strasti, morate svoju partnericu pitati:

„Želiš li se ti seksati?“

Ako ona ništa ne odgovori, ako je ona neodlučna i ako nije dala izričiti odgovor, nema seksa bez obzira što si ti dao Yoni masažu, što si vodio dugotrajnu predigru, što si svojoj dami grickao bradavice,

što si joj našao dražicu i g – točku, što si čuo vaginalni jecaj, klitoralni grcaj i što ona ubrzano diše, što je rekla da zaključaš sobu i što je rekla da je seks dobar i u visokoj životnoj dobi. Po novom Kaznenom zakonu to je seks bez pristanka, to je mizogonija, to je seksualni napad, to je nasilje i silovanje. Stoga ja kažem Mici:

„Ako se nisi htjela seksati, mogla si noge jače stisnuti i skupiti, a ne da si ih raširila. Ja ne priznajem taj novi zakon.“

„Baš me briga priznaješ li ti taj zakon ili ne priznaješ, ne možeš ti pisati seksistički i šovinistički, ne možeš se prema meni tako odnositi. Meni je važno da taj novi zakon priznaju naši suci i pravosudni organi.“

„U vrijeme moje mladosti to je bilo dopušteno i tolerirano. Već sada ljudi manje vode ljubav, a od sada će još manje. Više ne možeš ženi sugerirati da je to ona željela, da je ona htjela biti nevaljala.“

Moraš je pitati želi li ona seks, a ona onako zbunjena, pod udarom hormona tko zna što će reći.“

Stoga je dobro što sam ostario, što gubim volju za seksom.

Mica to ne razumije, pa donosi svoj CD plejer, skida se u svoj provokativan body i tange, pa polugola zavodljivo pleše pred mojom kućom. Uz to sve izaziva i provocira. Ljudi prolaze, pa govore da im je to neukusno i nemoralno. Ona pušta Beyoncein hit „Dance for You“, zatim Shakiru i njene pjesme „Whenever, Wherever“ i „ Waka, Waka. Ona na tu glazbu izvodi svoj performans, svoj guzotres i ona twerka. Kažem joj:

„Babo jedna, te ti tange stoje kao žabi bradavica.“

„Nisam za to čula. Je li to dobro ili loše?“

„Te ti tange stoje kao majmunici crveno dupe.“

A ona ne zna što će dalje, nema ni komentar na tu moju izjavu, pa trlja stražnjicu o obližnji stup. Ljudi prolaze i komentiraju:

„Ovo je neprikladno, sramotno i degutantno.“

Mica im izvede jednu špagu i tri guzotresa u inat. Jedan joj muškarac dobaci:

„Rasturaš kraljice, samo nastavi dalje tako.“

A ja kažem:

„Dragi Bože zašto me kažnjavaš, nisam li dovoljno kažnjen što živim u ovoj devastiranoj i opljačkanoj zemlji, što imamo političare koji nas ne slušaju i ne rade u našu korist. Što sam svakim danom, u svakom pogledu, sve bjedniji, siromašniji i bolesniji. Što imam toliko koliko trebam ili nemam koliko trebam. Što imam dovoljno ili nedovoljno za režije i život.“

A Bog mi odgovara:

„Sam si kriv za svoju sudbinu. Ničega se ne pridržavaš i čitaš knjigu Richarda Dawkinsa: „Iluzija o Bogu.“

„Pa zar se to ne smije ni čitati?“

„Ne smije.“

„Zašto se to ne smije čitat?“

„Zato što ne smije. U Turskoj su to zabranili.“

„Što onda da čitam?“

„Ako već hoćeš čitati Richarda Dawkinsa, onda čitaj: „Sebični gen.“

„Dobro, čitat ću „Sebični gen“, ali hoćeš li mi pomoći?“

„Razmisli ću.“

Tako da ja imam nekolicinu onih koji će razmisliti o meni i mojoj sudbini. To je gotovo kao u socijalizmu, tamo se uvijek čekalo na mišljenje partije i lokalnog komesara. Takav je naš pravosudni sustav, takav je Zdravko i takav je Bog, a ja čekam na njihovo mišljenje. Nije se ništa promijenilo, sustav je isti, možda još i gori samo ga mi zovemo neoliberalnim.

POGLAVLJE 13

Telefonski su me obavijestili da se hitno trebam javiti u policiju. Pitao sam se može li policija tako postupati sa mnom u današnje vrijeme, jer došla nam je demokracija i neoliberalizam, pa pitam policiju da li to oni mogu tako, a oni kažu da mogu. A ja se pitam: ako je netko zvao policiju zbog Micine galame i plesa, onda su valjda trebali zvati Micu, a ne mene. Ali što je, tu je, policija zove i ja se moram odazvati. Ne znam moram li brinuti zbog toga jer nekad se govorilo:

„Ne po glavi, družo plavi!“

Pa ne znam hoću li dobiti pendrekom po glavi ili neću? Hoće li me pritvoriti ili neće? Jesam li trebao ponijeti rezervne gaće ili nisam? I ne znam jesu li prvo zvali Micu, ili sada mene prvog zovu. Ne znam jesam li za nešto osumnjičen i trebam li zvati odvjetnika, to mi nisu rekli. Sigurno me zovu zbog Micine galame, vikanja, pravljenja nereda, njenog narušavanja javnog mira i reda, njenog uznemiravanja susjedstva i njenog plesa. Nije mi jasno zašto oni nisu došli k meni, nego ja moram ići k njima?

Pitam se zašto me nisu zvali ujutro ili u podne, nego kasno popodne. Valjda oni biraju vrijeme saslušanja, a ja valjda neću prespavati u njihovoj policijskoj stanici ili hoću? No takva je naša policija, kad ih trebaš i zoveš, nema ih ni za lijek, a kad ih ne trebaš i ne zoveš, onda su tu ili oni traže da im se ti javiš u postaju. Ne daju ti mira i nešto bi te znatiželjno ispitivali, naravno, u svojim prostorijama. Tako im je valjda lakše. Dolazim do postaje, jedan policajac me pita što sam trebao, kažem mu da sam dobio poziv da se hitno javim. Pita me gdje mi je poziv, a ja mu govorim da sam dobio poruku putem telefona. On mi kaže da produžim dalje i da se javim u prvu kancelariju desno. Ja nastavim hodati, a jedan drugi policajac na ulazu u kancelariju me pita: tko sam, što sam i zašto sam došao. Ja

mu lijepo i ljubazno odgovorim, on malo razmisli i nestrpljivo i grubo kaže:

„Dojavili su nam da neka žena viče i pravi nered pred vašom kućom. Dojavili su nam da neka žena doživljava živčane lomove i nervne slomove. Dojavili su nam da neka žena narušava javni mir i red.“

„To je bilo ujutro, odavno je ona otišla, pa sada je kasno popodne.“

„Mi se sada javljamo zbog osjetljivosti slučaja. Mi moramo raditi u tajnosti. Što kaže na to njen suprug? Slaže li se on sa tim vikanjem ispred vaše kuće?“

„Ne znam što on kaže. Ona je razvedena, ona je neudana i ona je slobodna da radi što je volja.“

„Ali ona vas uznemirava?“

„Naravno da me uznemirava.“

„Vi biste htjeli da to ona prekine?“

„Naravno da bi htio da to ona prekine.“ A zašto vas ona uznemirava? Hoće seks. Opsjednuta je da spava sa mnom.“

„Niste li vi prestari za to?“

„Nisam. Ja još mogu tri puta to obaviti.“

„Svaka vam čast. Ja sam puno mlađi od vas, pa ne mogu tri puta. Vi to radite tri puta u jednom danu?“

„Da.“

„U čemu je onda problem?“

„Imam alergije na seks s Micom.“

„Kakve alergije? Nisam čuo za to.“

„Jeste li čuli za vaginitis, gljivičnu infekciju ili spolno prenosivu bolest?“

„To sve ima ta Mica?“

„Ne znam. Ja doživljavam žarenje, svrbež, otekline i crvenilo.“

„Prije seksa ili poslije seksa?“

„Poslije seksa, pa sam joj rekao da se više neću seksati s njom.“

Policijac je nešto zapisivao u svoju bilježnicu. Onda mi je rekao da će sve provjeriti i da će mi se javiti. Što mi se imaš javljati, smiri Micu i gotovo, jer ja se bojim išta imati s njom. Bojim se infarkta, jer ona je ženski, seksualni monstrum i manijak. Ona bi se seksala do iznemoglosti, a onda neka se liječnici bore za moj život.

Neće to ići. Jer ja sam od svega toga odustao. I ne znam jesam li Micu iznevjerio. Jesam li iznevjerio njena očekivanja? A ja sam shvatio da je ona bezdušna, sebična i užasna osoba, briga nju što ja mogu stradati. Nju je briga kakav je moj erotski otisak, je li on energičan, senzualan, seksualan, nastran ili promjenjiv? Pitam je što ti je to? A ona mi odgovara:

„Svatko ima nekakav erotski otisak, imaš ga i ti. Pa mi zato reci: koji je tvoj erotski otisak? Jesi li lovac, jesi li istraživač ili si nastran?“

„Što će ti to?“

„Želim ti se prilagoditi.“

„Ali ja ne želim ništa s tobom.“

„Nema veze. Ja ti se želim prilagoditi.“

„Ja se bavim uspomenama nekadašnjeg urednika erotskog magazina Erotike, Pere Kvesića.“

„Pusti sada Peru Kvesića, meni vrag ne da mira, bavi se sa mnom! To je i tako pregazilo vrijeme.“

„Nikad nije kasno da se baviš nečim drugim. Sada imam dosta beskorisnog i slobodnog vremena.“

„Ja se isto bavim seksom, ali iz ženske perspektive.“

„Čime se ti baviš osim višestrukim sladostrašćem?“

„Naravno da se bavim višestrukim sladostrašćem. To mi je glavna preokupacija. Želim doznati zašto ga ja ne doživljavam.“

Već sam rekao nekoliko puta da je Mica kao Švabo tralala, samo govori o višestrukim sladostrašćima, kao da je to jedino zbog čega se živi. Ona nije zadovoljna običnim sladostrašćima, nego traži višestruka. Zašto ona traži kruha preko pogače? Zašto ničim nije zadovoljna? Ne znam zašto ona nije kao naše ostale žene, zašto ona nije skromna i zadovoljna s malim. Zašto su joj potrebna ta višestruka sladostrašća? Zašto se ona ne stidi i srami svoje seksualnosti? Zašto ona ne skriva ono što misli? Zašto za nju nije sramotno reći: želim višestruka sladostrašća? I dok sam ja razmišljao tome, netko mi zvoni na moje kućno zvono. Otvaram mu vrata, a on mi pokaže svoju iskaznicu i kaže:

„Ja sam policijski dužnosnik. Imam neka neodgodiva pitanja, koja traže hitan odgovor.“

Kažem mu:

„Sigurno se radi o Mici. Meni je neugodno razgovarati o tome na ulici. Vi niste običan policajac, vi ste policijski dužnosnik. Uđite, pa ću vam sve objasniti.“

Policijski dužnosnik ulazi k meni unutra, nudim ga s kavom, pivom ili rakijom, on prihvaća kavu, pa mu je ja kuham. Uz put, mu govorim o Mici. Da smo sudjelovali na tantričkim predavanjima i da smo se poseksali. Međutim ona nije zadovoljna običnim sladostrašćem, nego želi višestruka sladostrašća.

Kažem mu da sam joj omogućio dva obična sladostrašća, a ona želi treći i to višestruki. Ja sam se uplašio za moje srce, pa sam ja to prekinuo. Taj policijski dužnosnik me pita:

„Je li ona feministica?“

„To ne znam.“

„Živi li ona u skladu s društvenim moralom?“

„Valjda živi.“

„Ali vas progoni? Zna li da su Tarika Filipovića proganjale dvije profesorice?“

„I što je Tarik Filipović poduzeo?“

„Prijavio je to policiji.“

„I što je policija poduzela?“

„Otišla je kod tih žena, zaprijetila im i one su se smirile.“

„Ova Mica nije takva žena, možeš joj prijetiti koliko hoćeš, ona se neće smiriti.“

Policijski dužnosnik je nešto zapisivao i na kraju je pitao:

„Vi se bavite tantrom?“

„Više ne.“

„Ali bavili ste se tantrom? Što je to tantra? Možete li mi to u kratkim crtama pojasniti i razjasniti?“

„Kod nas na Balkanu imate dva oprečna mišljenja o tome. Za jedne je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade političari. Dok je za druge tantra oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije.“

„A što vi mislite o tome?“

„Mislim da je tantra ovo drugo, ali u mom životu je sve krenulo po zlu, pa tako i to.“

Policijski dužnosnik je dobio kavu, srknuo ju je u par gutljaja i onda mi je rekao: „Vidjet ćemo što ćemo s tim. Nadređenima ću prenijeti o čemu se tu radi, pa neka oni odluče po svom ili neka kontaktiraju višu instancu.“

„Recite Mici da više koristi vibrator, da se s njime zadovolji, to je dobar nadomjestak za manjak seksa u vezi.“

„Vidjet ćemo što možemo.“

„Pomognite mi, proganja me žena seksualni manijak.“

„Ona će reći da vas samo obožava.“

„Ona od mene želi tantrički seks i tantrička višestruka sladostrašća.“

„Pa dajte joj onda to.“

„Ne želim imati išta s osobom koja nije pri sebi. Ne znam je li ona žderačica muškaraca ili je nimfomanka ili je samo zaljubljena u mene? Ne znam je li ona po Kama Sutri kobila ili slonica, jer srna sigurno nije.“

„I što to ima s vama?“

„Izgleda da ja mogu zadovoljiti samo srne, ne mogu zadovoljiti kobile i slonice.“

Izgleda da je o tome malo razmislio taj policijski dužnosnik, nešto je zapisao, a onda on kaže:

„Znate li vi da je Mica podnijela kaznenu prijavu protiv vas?“

„Kakvu kaznenu prijavu?“

„Navodno ste je silovali, ona ima potisnuta sjećanja, spominje Marilyn Manson, mi to istražujemo, a za silovanje se kod nas dobiva 10 godina.“

„Ona je psihički bolesna. Ona nije pri sebi. Ona bi se morala liječiti. Ona mora liječiti svoju histeriju, šizofreniju, paranoju ili što već ima. Možda se tada i oporavi i profunkcionira kako treba. Možda tada odustane od proganjanja. Zar ćete vjerovati psihički bolesnim osobama? Ona je u stanju kazniti me i izrezati mi lice.“

„Zašto baš lice?“

„To je učinila Aretha Wilson Leonardu DiCapriu.“

„Niste vi Leonardo DiCaprio.“

„Ali tko zna nije li Mica Aretha Wilson?“

„Ništa mi ne možemo dok to ona ne učini.“

„Vi niste čuli za: bolje spriječiti, nego liječiti.“

„Znate li da je od nedavno seks bez pristanka kažnjiv po našim zakonima. Da je seks bez pristanka isto što i nasilje, isto što i silovanje.“

„Između mene i Mice nije bilo nasilja. Pružio sam joj Yoni, tantričku masažu i davao dugu predigru.“

„Što vam je to Yoni, tantrička masaža?“

„Hindusi za vaginu kažu Yoni. Ja sam Mici davao masažu vagine.“
„Nastavite!“

„Dodirivao sam je jezikom i grickao joj bradavice, onda sam čuo vaginalni jecaj, klitoralni grcaj i njeno ubrzano disanje. Onda je ona rekla. „Zaključaj sobu!“ Pa sam je ja zaključao.“

„Što se nakon toga dogodilo?“

„Onda smo imali snošaj, a ona je govorila da seks može biti dobar i u visokoj životnoj dobi i da seks poboljšava njeno fizičko i psihičko stanje. Govorila je o svojoj probuđenoj cirkulaciji i o svom zdravlju.“

„Meni nije jasno, ako ste sve obavili po p.s. ili pravilima struke, što ona onda traži od vas. Meni nije jasno u čemu je problem i zašto ona vas tuži?“

„Ja joj nisam pružio višekratna sladostrašća.“

„Naše žene su skromne i manje zahtjevne. Ne traže one puno. One se još uvijek stide i srame, imaju taj naš poznati osjećaj krivnje.“

„Mislite na peccatum?“

„Mislim na peccatum, ali se nisam mogao sjetiti kako se to zove.“

„Mica nije takva, ona ne osjeća peccatum, ne osjeća stid i sram i traži svoja višekratna, tantička sladostrašća.“

„Jesu li ta višekratna sladostrašća stvarnost ili nisu?“

„10 do 15 % žena ih navodno doživljava, a nakon tih tantričkih predavanja kod Zdravka i Mice, u njenom mozgu ili vagini se otvorila neka dizna i sada ona traži višekratna sladostrašća.“

„I zašto joj vi niste to dali?“

„Dva puta sam probao, treći puta nisam mogao i s time je sve počelo.“

„Što je počelo?“

„Njeno proganjanje i galama pred mojom kućom.“

„Imate li vi svjedoke za ovo što tvrdite?“

„Svjedok mi je Zdravko, moj izgubljeni, pa nađeni prijatelj i učitelj tantre, a probat ću naći i Micinog bivšeg supruga.“

„Neka vam je sa srećom.“

Oprostio sam se od policijskog dužnosnika. Razmišljao sam o ženama Zimbabvea. Navodno tamo žene ritualno siluju muškarce. U piće im istresu neku opojnu drogu, pa mogu raditi s tim muškarcem

što žele. Pa tako mogu silovati i muškarca od 120 kilograma. Po njihovim zakonima, muškarac tehnički može silovati ženu, ali žena ne može silovati muškarca. Tako je tamo, kako je. Po našim zakonima žena može maltretirati muškarca koliko hoće, a ovaj mora šutjeti i trpjeti. Kada taj muškarac pukne i učini nasilje ili ubije ženu, onda o tome pišu sve novine. Onda se aktiviraju i ženske udruge, da smo mi patrijarhalno društvo, da kod nas vladaju balkanski, pretkršćanski zakoni i mentalitet. A sve počne s time što žene više nisu tihe, pokorne i skromne, što više ne osjećaju sram i peccatum, nego su sklone liberalizmu, kurvanju, feminizmu i nasilju

A za mene je Mica psihički bolesna osoba. Ne želim ja njene uvrnute seksualne igre. Ne volim kad se ona skine pa pokazuje grudi i guzicu. Više me to ne uzbuđuje. Inače, ja sam shvatio da smo mi patrijarhalna sredina, sve spremamo pod tepih, pa tako i to. Dosta je meni i njenih anatomskih problema. Ne želim ja znati je li njena vagina preduboka ili je njena dražica udaljenija od dva centimetra od uretre. Briga mene i za njene druge psihičke, fizičke ili emocionalne probleme. Ne želim ja voditi brigu o njoj i njenim višekratnim ili tantričkim sladostrašćima. Briga mene za njenu anorgazmiju i za njen neurološki i krvožilni sustav. Briga mene uzima li ona kakve lijekove hormone ili antidepresive. Briga mene za njen stres, njen estrogen i njene traume. Briga mene za njena kulturna i vjerska uvjerenja, njen sram ili njenu grižnju savjesti.

A možda ona ima sindrom mrtve vagine? Da joj se smanjila osjetljivost njene dražice i vagine. Naime, i o tome sam nedavno doznao ili pročitao. Međutim, kod nas su se dogodile promjene u vezi naše seksualnosti, pa smo mi seks bez pristanka proglasili nasiljem i silovanjem. Mi ne želimo ništa poduzeti, eventualno će taj policijski dužnosnik obići Micu, možda će joj zaprijeti i to je to. Ipak smo mi konzervativna i tradicionalna sredina i nitko ne voli kada netko talasa. Taj policijski dužnosnik je nešto naučio iz ratnih vremena: dva sata spavanja, dva sata pripreme i dva sata straže. Izvan toga, nema ničega drugoga. To je ta naša policijska

učinkovitost ili neučinkovitost. A ja se moram bojati sudskog pravorijeka, moram se bojati nevjerojatnih presuda i nevjerojatnih kazni. Stoga moram izbjegavati poštara koji nosi prekršajnu prijavu ili poziv na sud.

POGLAVLJE 14

I dalje me uhode i proganjaju Mica i Mica Trofrtaljka. Valjda misle da sam ja bogat, pa bi se ogrebale od mene. Valjda misle da sam ja nekakav bankomat, pa će me opelješiti i prevariti, pa će mi uzeti novce i od života mi učiniti pakao. Stoga se ja bojim i spavati i sanjati, jer se bojim da će me one opljačkati dok spavam i sanjam. Stoga ih ne puštam u svoj dom. Ne znam zašto me pitaju bi li im pozajmio novac, kad ga nemaju namjeru vratiti. One su kao moja bivša žena i ona bi nešto pozajmila, ali to ne bi vratila. Imam ja negativna iskustva s njom, pa mi Mica i Mica Trofrtaljka ne mogu nauditi. Jer briga mene za intimnu vezu s njima, briga mene za njih i njihove potrebe. One od mene traže 100.000 kuna za silovanje, 100.000 kuna za povredu ugleda i časti i 100.000 kuna za duševne boli, a ja i da imam tolike novce, ne mogu ih im dati. Ne želim ja ostati bez svega, pa i ja trebam jesti, trebam plaćati režije i živjeti. Ne svojom krivnjom sam dužan komunalnom poduzeću, pa mi oni šalju posljednju opomenu, pa mi prijete ovrhama, a ja sam im dužan samo 25 kuna. Što da sam im dužan 100.000 kuna? Ne znam i ne želim to doživjeti. A da su te žene opasne kao pauci crne udovice, jesu, opasne su.

Stoga ja prihvaćam policijska upozorenja i ne nasjedam na prijevare i trikove tih žena i nikako im ne dajem te novce. Jer kažu da prilika čini lopova, a ja im tu priliku neću omogućiti. Briga mene što Mica traži nekoga s većim oružjem, briga mene što ona traži obdarenog muškarca. Briga mene što je dubina njene vagine veća od 10 centimetara u mirnom stanju i što joj ja ne mogu pružiti užitak, ni u kojoj pozi. I neću ja s njom prakticirati ni pseću pozu, a ni kaubojku. Ne želim joj ja više stimulirati dražicu, a ni g – točku. Ne želim više obavljati s njom seksualnu, ali ni reproduktivnu funkciju. Stoga. namjeravam ići do poznate bistrinačke gatara ili do nekog vidovnjaka, ali prije nego što odem k njima moram obaviti razgovor s Perom. On dosta zna o svemu tome, jer njega je stalno pratila i progonila UDBA, pa će mi on valjda dati nekakav koristan savjet.

Inače, naša policija je neučinkovita, oni se bave kažnjavanjem vozača koji brzo voze, oni tako pune naš proračun i to je sve. Za ostalo oni nemaju vremena. Pitaju:

„Gdje gori?“

„Nigdje ne gori, imamo drugih problema.“

„Ako gori, zovite vatrogasce.“

„Nigdje ne gori, ovdje je jedna žena koja viče i prijeti, koja nas terorizira.“

„I što hoćete od nas?“

„Da je obuzdate.“

„Ne zovite nas zbog takvih stvari, mi se bavimo ozbiljnim slučajevima.“

A ja ne znam kojim se to ozbiljnijim slučajevima bavi naša policija. Pa ih pitam:

„Kojim se to vi ozbiljnijim slučajevima bavite?“

„Bolje nemojte me to pitati. Najbolje ništa ne pitajte. Jer ako vam to na uho kažem, završit ćete kao naš slučaj.“

Znam da se u Vukovaru policija bavi međunacionalnim svađama, a ovdje kod nas Srba nema, pa se ni ne sukobimo s njima. Znam da kod nas nema problema ni sa izbjeglicama, ni sa drogom, ponekad se dogodi neka pljačka i to je sve. Stoga ja ne znam koje su to ozbiljniji slučajevi kojima se bavi naša policija. Navodno kažu da žele u našem gradu uvesti da bude mjesto nulte tolerancije na nasilje. Koje nasilje, pitam ja. Ako Mica ne obavlja svoje nasilje na meni,

onda nema nasilja. Stani joj ti na put, ako smiješ. Zato se mi žalimo Europskom sudu za ljudska prava u Strasbourgu, oni to razmotre i donesu sud o tome. Pa sam ja to sve proslijedio Europskom sudu za ljudska prava u Strasbourgu, jer oni po nekom svom automatizmu donose presude u korist hrvatskih podnosioca. Jer naše policijske istrage ne valjaju, a sudski postupci su nam još gori, traju dugo i nema razrješenja. Pa slučajevi stoje u nečijim ladicama i ne rješavaju se. I moj slučaj negdje stoji i ne rješava se, a meni je svega dosta. Meni je dosta što me Mica nemilice progoni po danu, a Mica Trofirtaljka po noći.

Najradije bih izazvao talačku krizu. Jer i ja sam bijesan na način kako policija vodi moj slučaj i nezadovoljan sam s radom naše policije. Pa bih ušao naoružan pištoljem ili bombom u našu policijsku postaju, zatočio bih nekoliko policajaca i policajki i tražio bih razgovor s njihovim zapovjednikom. Nakon čekanja od gotovo 2 sata, došao je zapovjednik. Kad je ovaj došao, odmah je rekao: „Formirali smo stručni tim iz Ravnateljstva policije i Službe za unutarnju kontrolu i oni sada rade na tome da utvrde povredu dužnosti, ako ju je bilo. Po meni vaš proces je u tijeku i radi se na njemu.“

„Možda se radi, ali ništa se ne rješava.“

„Obećavam da će i rješenje uskoro stići.“

Nakon toga bih se ja morao predati, dobio bih ekspresnih mjesec dana kazne zatvora, 1.000 kuna kazne za policijske i sudske troškove i rok kušnje od godinu dana. U ovom mom slučaju su policija i sudstvo bili efikasni i učinkoviti. I dok bih to služio, nisu me proganjali ni Mica, a ni Mica Trofirtaljka. No, čim sam izašao iz zatvora proganjanje se nastavilo. Pa sam zvao Peru na kavu, pa sam mu rekao:

„Progoni me Mica po danu i Mica Trofrtaljka po noći. Teroriziraju me svakodnevno.“

„Zar nije Mica Trofrtaljka umrla?“

„Je, umrla je, ali mene progoni neka Mica po danu, a ja je zovem Mica Trofrtaljka. Po noći me progoni prava Mica Trofrtaljka.“

„Zar te nije progonila Reese Witherspoon?“

„Je, ali ona mi više ne progoni.“

„Mene su progonili UDBA i KGB.“

„To su bila naša zlatna vremena.“

„Bila i ne vratila se.“

„Nas muške još i kažnjavaju za uhođenje i proganjanje, ali žene ne. Žene mogu uhoditi, progoniti i pratiti koga žele. A ti ne možeš nikoga tužiti i tražiti obeštećenje zbog neučinkovite istrage kaznenog djela. Kažu da u Meksiku nekažnjivost kaznenih djela iznosi 99 %. Kod nas nije tako visoka, ali sigurno iznosi 89 %. Tek 10 % kaznenih djela se procesuiraju, a 1 % završi sa osuđujućom presudom.“

„I što te onda muči?“

„Ili ću to sam morati riješiti ili ne znam što ću. Nas stoku sitnog zuba naš sud rješava ekspresno i po kratkom postupku, dok kompliciraniji slučajevi stoje ili se ne rješavaju. Kažu da Jelena Rozga od straha od opsesivnog poštara nije napuštala svoj stan i svoju zgradu. Sada je ona podigla optužnicu protiv tog lika.“

„Pa i ti podigni optužnicu.“

„Žao mi je Mice, s njom mi se dogodio nesporazum.“

„Onda se nemoj žaliti, šuti i trpi. Ti bi ženu, a onda je ne bi trpio. Sa ženama se ne uživa, nego se muči. Zato ja nemam nikoga, zato ja nemam nikakvu ženu da me muči.“

„Ja želim ženu, da s njom uživam.“

„To ne ide jedno s drugim. Za mene su žene previše komplicirane. Nisu li one pale s Marsa, a mi sa Venere?“

„Misliš da je u tome problem?“

„Nego što. Ja sam ostario, obavio sam reprodukciju s ženama i sada želim svoj mir. Znam kuhati, znam uključiti veš – mašinu i znam spremati, meni žena više ne treba.“ „Ali i dalje si nesretan?“

„Sretan bez žene ili nesretan sa ženom, pitanje je sad? To je Hamletovska dilema. Najbolje da o tome napišeš knjigu.“

„To je po tebi gotovo isto kao baviti se smislom života.“

„Prvo bi morao riješiti svoje strahove i demone.“

„Prvo ću otići k onoj gatari u Bistrince.“

„Onda idi gatari u Bistrince.“

„Ne želim intimne odnose s Micom.“

„Kažem ti onda idi gatari u Bistrince.“

Pa sam ja tako krenuo u Bistrince k gatari i vidovnjakinji Leonidi. Ona me se sjetila, pa pita:

„Nije valjda da želite da vam se vrati vaša bivša žena?“

„Ne bih to poželio ni pijan, a ni u ludilu.“

„Želite da neka druga žena poludi za vama?“

„Ni to ne želim.“

„Želite da otklonim neko prokletstvo i neki urok s vas?“

„Ni to ne želim.“

„Želite da vam prorekнем sudbinu?“

„Ni to ne želim.“

„Želite da vam otkrijem nešto iz prošlosti?“

„Ni to ne želim.“

„Nego što želite od mene?“

„Želim da me oslobodite od Mice, ona me progoni i ne da mi mira.“

„Što vam može jedna žena?“

„Znate li da u Zimbabveu žene ritualno siluju muškarce. U piće im istresu neku opojnu drogu, pa mogu raditi s tim muškarcem što žele. Pa tako mogu silovati i muškarca od 120 kilograma. Po njihovim zakonima, muškarac tehnički može silovati ženu, ali žena ne može silovati muškarca.“

„Nisam čula za to.“

„Svašta ima u bijelom svijetu.“

„No, pustimo to na miru. Ispričajte mi svoje probleme s Micom!“

I tako sam joj ja pričao da sam sreo mog prijatelja Zdravka, da on prodaje tantričku stolicu i tantrički masažer i da me je on upoznao sa tantrom i sa Micom. Mica je trebala biti moja instruktorka tantre, ali da je ona na kraju bila nezadovoljna jer joj nisam omogućio višekratno sladostrašće. Od tada ja imam problem, jer me Mica zlostavlja i progoni. A ja želim da se to riješi, samo naš sustav je tu zakazao, pa nema nikakve vajde, ni od naše policije, a ni od našeg sudstva, a Mica je dosadna i traži svoja višekratna i tantrička sladostrašća. Pa traži poze: jednonožna roga, ljuljajuća žlica i harmonika. Gatara Leonida me je pažljivo slušala i onda pita:

„Recite mi što je to tantra?“

Pa sam Leonidi pokušao objasniti što je to tantra i rekao sam isto što sam rekao onom policijskom dužnosniku:

„Kod nas na Balkanu imate dva oprečna mišljenja o tome. Za jedne je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade političari. Dok je za druge tantra oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije.“

„A što vi mislite o tome?“

„Mislim da je tantra ovo drugo, ali u mom životu je sve krenulo po zlu, pa tako i to. Mica je takva kakva jeste, izgleda da cijelog života nije doživjela sladostrašće, a kad ga je doživjela sa mnom, onda je postala zahtjevnja, pa sada traži lančana ili višestruka sladostrašća.“

„A da joj pružite to višestruko, tantričko sladostrašće i onda joj objasnite da zbog srca i vaskularnog sustava više niste u mogućnosti to joj pružiti.“

„Mislite da bi joj to pomoglo.“

„Naravno da bi. Ona bi se oslobodila svog problema što ju tišti i krenula bi slobodno u život.“

„A da vi meni pomognete kad sam već tu? Platit ću koliko treba.“

„Život bi bio mnogo lakši kada bi i mi imali rješenje za sve. Najčešće se ljudi žale na svoje fiziološke potrebe, a izgleda da ste i vi takvi. Ne znate bi li piškili ili bi kakili. Ne znate bi li se seksali s Micom ili se ne bi seksali.“

„Mica od mene traži da se tri puta seksamo u jednoj noći, pa nisam ja mladić. Jedva sam to izveo dva puta.“

„I sada želite da vas ja izvučem iz tog začaranog kruga nezdravih seksualnih odnosa?“

„Želim.“

„Hoćete li slušati moje ljubavne tarot savjete, hoćete li da raširim svoje natalne tarot karte?“

„Naravno da hoću.“

„Svojim dugogodišnjim radom i iskustvom sam pomogla mnogim ljudima, pa ću pomoći i vama. Jeste li ponijeli grudnjak i gaćice te vaše Mice i te vaše Mice Trofrtaljke?“

„Naravno da sam ponio Micin grudnjak i gaćice, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ali nisam ponio grudnjak i gaćice Mice Trofrtaljke. Naime ona je umrla.“

„Umrkla je Mica Trofrtaljka?“

„Je, je, umrla je, Bog da joj dušu prosti.“

„Nisam to čula.“

„Svi mi živimo dok možemo, a onda iznenada i nenadano umremo.“

„Dajte mi taj Micin grudnjak i gaćice!“

Gataru Leonida je govorila nad tim grudnjakom i tim gaćicama neke grozne riječi na nekom čudnom jeziku. Navodno je bacala prokletstvo i uroke. Kad je s tim završila, ona kaže:

„Odnijet ćete grudnjak i gaćice na ono brdo na groblju. Tamo ćete to zakopati.“

Nisam više mogao slušati gitaru ili vidovnjakinju Leonidu. Sve mi je to bilo šuč, muč, pa prolj. Sve mi je to bilo mambo, džambo. Pa sam je se riješio i riješio sam se Micinog grudnjaka i gaćica. Zakopao sam ih gdje je ona rekla. Ali ja sam i dalje osjećao strah prema Mici, A jesam li trebao ići k toj gataru Leonidi? Možda i jesam. Ima nešto u svemu tome, nije sve to opsjena i opsjenarstvo. U svakom čovjeku se krije sreća i nesreća, dobro i zlo, zdravlje i bolest. Jer ne kaže se uzalud:

„Vrag dao, vrag uzeo.“

Ma što to značilo, ma što to bilo. A ovu vidovnjakinju baš brige što nam je poljoprivredna proizvodnja upola manja, nju baš briga što nam se industrijska proizvodnja prepolovila, ona vodi svoju brigu i svoje poslove. Jer mi nismo sposobni odgovorno proizvoditi, mi se nismo u stanju odgovorno ponašati. Mi smo neorganizirani, ili nema nas tko organizirati.

A baba gataru ili baba vračara je svoje novce užurbano pospremila u grudnjak. Gledala je u onu svoju kristalnu kuglu, dala mi je kavu, pa je gataru iz kave, gledala mi je u dlan, gledala je u zvijezde i nije mi baš nešto prorekla, nije mi prorekla neko pozitivno razrješenje ili

krah s Micom. Bacila je svoje prokletstvo i svoje uroke na Micine gaćice i grudnjak, a ja sam to odnio na brdo kod groblja. I to se tako riješilo. Vidjet će se što će s tim biti. Ne smatram to baš nešto nazadnim, ali ni naprednim, ali kad nemam izbora, onda se na to odlučujem. Netko kaže da je vraćanje ili gatanje laž, grijeh, prijevara i sotonsko zlo, da to nije u skladu s Božjim zakonima. Ja ne znam što da o tome mislim. Nemam svoj nekakav stav. Ali ja baš ne vjerujem u Sotonu, u vraga, u prokletstva i uroke, ali ni u Boga. No, očekujem da će se nešto pozitivno ipak dogoditi, da to ne vjerujem, ne znam što bih radio.

POGLAVLJE 15

Sad kad smo ostarjeli, kopamo po nekakvoj svojoj prošlosti u nadi da ćemo nešto naći pozitivno ili negativno. Želimo nešto pronaći što će nam dati nekakav smiraj i nekakvu utjehu. Ponekad se sjetimo svoje, umrle ili neumrle majke, i da nas je ona nekad znala utješiti kada bi oderali ruku ili ogrebli koljeno. Nažalost, danas nemamo nikog takvog. Nestali su svi takvi autoriteti i dragi ljudi u našem životu i nema nas tko zagrliti i reći nam neku toplu riječ. Ako smo i vjernici, onda tražimo i očekujemo utjehu od Boga, ali netko je dobiva, a netko i ne dobiva. Kod nas je to ekskluzivno pravo nekolicine ljudi ili je takva utjeha samo za nekolicinu ljudi. Mi ostali se moramo snalaziti na nekakve druge načine. I koliko se mi trudili približiti Bogu, on se s nama grubo ponaša i uopće nam se ne približava, on se nama udaljava. I nikako da nam dođe Isus Krist i nikako da nam izliječi nekog našeg gubavca, šepavca, nekog nijemog ili slijepog. Ili da nam on barem uputi svoju milost.

Stoga sam ja uznemiren, a kada sam uznemiren idem na jutarnju kavu s Perom, pa ga pitam za Majku Omladinu, a on mi odgovara:

„Naravno da znam za Majku Omladinu. Ona je bila naš talent ili talentirana za jahanje sa našim omladincima. Najviše je voljela zajahati nekog našeg omladinca. I ja sam svojevremeno bio omladinac i išao sam kod nje. Išao i kod nje učio prve seksualne korake.“

„Majka Omladina mora da je ostarjela i umrla. Za nju se više ništa ne čuje, ali meni dolazi u pamet. Ja je viđam u snovima. Nedavno sam je sanjao i odmah sam to povezao s Micom Troftraljkom?“

„Kakve veze ima Majka Omladina i Mica Troftraljka?“

„Paralelno sanjam jednu i drugu. To su ružni snovi i htio bih da prestanu. Sjećam se da si Majki Omladini morao donijeti bocu alkohola, ali mene je smetalo to što je ona puštala cajke.“

„Jesi li ti išao k Majci Omladini ili nisi?“

„I jesam i nisam išao, ali to mi je ostalo u svijesti ili podsvijesti.“

„Želiš li to potisnuti iz podsvijesti?“

„Želim.“

„Pričaj mi o tome.“

Pa ja tako Peri pričam dogodovštine Majke Omladine i one znane, ali i one neznane. I Pero dosta toga zna, pa i on štošta priča.

A ja znam ili ne znam da je ta Majka Omladina u službi nekih drevnih, poganskih Bogova. Imala je ona nešto šamansko u sebi, bila je nekakav duhovni posrednik našeg puka i nečeg nadnaravnog ili je ona bila boginja lštar, naša boginja plodnosti, a možda je mislila da je ona sve to. Pa zar nije ovo Slavonija, naša žitnica i zar mi nismo zemlja seljaka, ratara i poljoprivrede? I ne kaže li se da je još uvijek važeći naš drevni običaj da će nekakav vanbračni snošaj sa strancem ili sa nekakvim, neiskusnim omladincem unaprijediti rast naših plodina? I trebamo li mi to činiti? Trebamo li mi to braniti i osuđivati? Mislim da ne trebamo. I trebamo li mi koristiti u tu svrhu juhu od lastavičjih gnijezda? I trebamo li mi tražiti na moru morskog krastavca ili trpa i trebamo li ga mi koristiti u te svoje obredne svrhe? Ili trebamo li mi koristiti neku vrstu raži natopljenu sa biberom, pimentom i sljezom. I valjda smo zato išli ili nismo išli k Majci Omladini. Pa sam se ja sjetio da je Majka Omladina slušala cajke i da me Mica Troftraljka podsjeća na nju.

Pa sam ja pokušavao Majku Omladinu otjerati od sebe jer ona je neugodna trauma iz moje prošlosti. Pa sam ja proučavao svoje snove. Neće mene nitko progoniti, ni u snovima, a ni na javi. Neću se ja buditi preplašen i neću ja doživljavati horore. Probat ću ja utvrditi baš stvarno opasan događaj iz mog života. Probat ću ja utvrditi što se sa mnom dogodilo, jer kažu da je proganjanje u snu posljedica reakcije moga mozga na nekakav traumatični događaj iz prošlosti. Pa se ja pokušavam sjetiti tih traumatičnih događaja iz prošlosti, pa ih se u biti sjećam i ne sjećam, a traumatični događaji iz prošlosti se mogu dogoditi svima nama. Možda ja živim s nesvjenim posttraumatski stresnim poremećajem, možda sam ga potisnuo u podsvijest, pa ga nisam ni svjestan, pa mi se vraćaju nekakve crne misli i nekakve noćne more.

Kažem da to moram otkriti, ali da i sada imam svakodnevne stresore, imam. Ali problem je što nemam probleme s želudcem, što nemam kronične glavobolje i što nemam neke druge pokazatelje ili znakove da sam pretrpio nekakvu traumu u prošlosti. Ali da moram ostaviti prošlost iza sebe, moram. I pokušat ću i probat ću lucidno sanjati, pa ću tako otjerati Micu Trofrtaljku. I ništa traumatični nisam otkrio iz moje prošlosti, jer mene ne progone nikakve životinje, nikakav lav, krokodil ili tigar. A onda sam se sjetio Mice i njenog višekratnog sladostrašća. Pa sam zaključio da to moram riješiti i obaviti kako treba. Ne smijem to više odgađati. Da se trebam suočiti jednom za svagda i sa Micom i sa Micom Trofrtaljkom. Kad Mica bude došla pred moju kuću, kad bude vikala, pozvat ću je unutra i s njom ću ozbiljno popričati:

„Ako ti omogućim višekratno, tantričko sladostrašće, hoćeš li me poslije toga ostaviti na miru? Znaš ja ti imam kardiovaskularne smetnje i ne smijem se puno umarati.“

„Ti bi to obavio i onda bi to bio kraj našeg ljubavnog života?“

„Pa da.“

„Meni treba muškarac s kojim ću ja dugoročno živjeti, a kome ću ja biti dama. Ne treba meni tantričko višekratno sladostrašće zbog sladostrašća i uočila sam znakove da je između nas kraj. Ne želim ni ja probleme. Ti nisi osoba za mene, ti me ne razumiješ, često se svađamo i ne trudiš se oko mene. Nema ničeg zajedničkog između nas, nema ni ljubavi, a ni seks baš nije bio najbolji.“

„Dakle i ti misliš da je sve ovo, nemoguća situacija.“

„Nego što. Ostavit ću te na miru i neću te više proganjati.“

„Hvala ti za sve.“

„I tebi hvala za sve.“

„Ne želim ništa više pričati da ne bih pokvario prethodno.“

„Tko je komu otkazao ljubav?“

„Ti meni.“

„Neka tako bude.“

Valjda je s tim prestalo Micino proganjanje po danu i proganjanje Mice Trofritalke po noći. Jer kad ne znam što ću sa sobom, kada kod nikog ne nailazim na razumijevanje za svoje probleme, kada mi je dosadno, kada sam depresivan, kada sam na izmaku svojih snaga, kada ne vidim opravdanost daljnjeg postojanja, kada sam na rubu živčanog sloma, kada ne vidim izlaz iz moje gospodarske situacije i mog siromaštva, kada uzaludno jamram i kukam o sebi i svom propalom životu i svom domoljublju, kada se nađem na cjedilu, kada mi ništa ne ide od ruke, kada trebam nekakvu pomoć, kada osjetim beskonačnu prazninu, ja nikoga ne zovem, jer nemam više koga ni zvati, ja ne tražim nekakav unutarnji ili vanjski oslonac, ili bilo kakav rukohvat, ja se teleportiram u neko drugo vrijeme i na neko drugo

mjesto. I tražim izlaz iz te moje loše, jezive i zle sadašnje situacije, za koju ja ne osjećam nikakvu krivnju. A moji su motivi pobjeći iz te situacije. Dosta mi je ove zle, nepodnošljive i mučne društvene klime. Dosta mi je te moje nezaposlenosti, ne primanja nikakve financijske pomoći. Dosta mi je i Mice i Mice TrofRTLjke.

One su prevarantice i splotkarošice kojih se treba čuvati. One bi nekog opljačkale i one se s nekim druže iz koristi. One se znaju predstavljati kao lažne liječnice i medicinske sestre i nude soje usluge. One su asistentice pakla koje traže financijska sredstva i nikad im dosta novaca. Meni su jasni znakovi da je kraj. Nisam više pravi za Micu, a i dosta mi je razgovora o problemima. Uvijek se s njom svađam. Ne privlači me ideja o zajedničkom druženju. Seks nije onakav kakav je nekad bio. Nije mi privlačan i jednostavno mislim da je to kraj svemu, i onom dobrom i onom lošem. Jednostavno ne želim ništa s takvom osobom, ne želim ništa s Micom. Valjda imam i ja pravo na svoju ugodu.

Jer kako William Butler Yeats kaže:

„Ja jesam siromah i samo snove imam.

Pred noge tvoje polažem ih.

Nježno gazi, jer gaziš po snovima mojim.“

Nisam baš posljednji robijaš s Golog otoka, nisam bio informbirovac, nisam bio staljinist, nisam bio Proljećar, nisam bio protiv Tita, pa sam normalno živio. Ali problem sa mnom je taj što nema žene pred kojom bih ja obavljao svoje lucidne ili nelucidne snove. Naravno da to nisu ni Mica, a ni Mica TrofRTLjka. Nije to više ni Reese Whitterspoon, nije to ni Shakira. Toga sam ja svjestan i to ja bez problema kontroliram. Jer imam trikove s kojima to postižem. A ne može to svatko postizavati. Moraš kontrolirati sebe, moraš kontrolirati druge, moraš kontrolirati okolnosti i na kraju moraš kontrolirati svoje snove.

Ništa mene ne zastrašuje i ne frustrira jer se ja ne pridržavam zakona fizike i društvenih zakona. Takav je moj mentalni sklop i sustav vjerovanja. Ja tako odbacujem od sebe životne brige i probleme. Briga mene da li i drugi sanjaju lucidne snove, briga mene da li se oni teleportiraju u neko bolje vrijeme i u neko bolje mjesto, ja to činim i ne znam što bih sa sobom kad to ne bih činio. Stoga ja moram aktivirati i svoju svjesnost, ali i svoju podsvijest. Dobro da sam rekao da je Mica meni otkazala ljubav, jer više nisam imao snage da se svađam. Valjda su si one našle nekoga drugoga za proganjanje ili za ljubav. A meni to s njima je išlo na živce. Ne želim više slušati:

„Želim višekratno sladostrašće, želim višekratno sladostrašće. Želim uživati u seksu.“

A što je višekratno sladostrašće, nego naprezanje i istežanje genitalnih mišića, maternice i vagine. Kod nekih žena se to dogodi, a kod nekih ne dogodi. Kažu da se to dogodi kod 15 % žena, a nitko ni ne pita jesu li te žene histerične, šizofrene ili paranoične.

Ako su žene histerične, šizofrene ili paranoične, onda to ne važi. Onda si one mogu štošta umisliti, pa si mogu umisliti da su doživjele višekratna sladostrašća. Pa ja još uvijek ne vjerujem u višekratna sladostrašća. Vjerujem da se genitalni mišići, mišići maternice i vagine naprežu i istežu, da žene doživljavaju valove snažnog zadovoljstva, da žene doživljavaju ritmičke kontrakcije od 13 do 51 sekunde, tamo gdje to trebaju doživjeti, ali u višestruka sladostrašća, ja ne vjerujem. Previše je to toksično za mene. To je Mica čula u serijalu: „Seks i grad“. Tamo se svašta čuje, pa tako i to. A meni je seks s njom dosadan i predvidljiv. Inače, u Seksu i gradu se govori o modi, o bludu i razvratu, tko se s kim seksa i doživljava li ta osoba sladostrašća ili ne doživljava. Nisam čuo da te žene toliko inzistiraju na višekratnim sladostrašćima, meni je to praznoglavost, jer u viktorijsko vrijeme nisi smio ni spomenuti da doživljavaš sladostrašće, zato ja već dugo ne pratim „Seks i grad“. I što će mi

to? Pogotovo što čujem, da u slijedećim nastavcima, neće biti kompletni.

Ali ja sam se ponovo našao u neubranom grožđu i ponovo sam sam. Možda sam ipak seksualno neobrazovan i zaostao, možda moje normalno, nije normalno kod Mice, možda sam tradicionalan i konzervativan, možda sam pod utjecajem naše Crkve i udruge „U ime obitelji“? Možda sam ipak trebao raditi na Micinom višestrukom sladostrašću? Ali smetalo me je što je ona bila kao Švabo tralala i stalno je govorila o tom svom višestrukom sladostrašću, kao da u životu ništa drugo ne postoji. Smeta me i to što mene optužuje da sam ja kriv što ona ne doživljava svoja višestruka, tantricka sladostrašća. Što stalno govori:

„Kriv si, zauvijek si kriv.“

„Ne mogu biti kriv, kada više ništa ne želim s tobom.“

„Ali ja želim s tobom.“

„Idi onda na anatomsku operaciju svoje vagine.“

„S mojom vaginom je sve u redu.“

„To ti kažeš.“

„To kaže i moj ginekolog.“

„Bila si kod njega?“

„Nisam bila, već sam ga srela na ulici.“

„Moraš izmjeriti dubinu svoje vagine i razmak između dražice i uretre.“

„Kad me je stid.“

„Ništa bez toga.“

Kažu da seks unaprjeđuje kardiovaskularne aktivnosti, ali ne mogu se ja seksati do moje smrti. Ne mogu se ja toliko truditi, a onda netko moj trud proglasi uzaludnim i beskorisnim. Kažu da 70 % naših žena je zadovoljno s lošim seksom svojih muževa. Kažu da one ni za što drugo ni ne znaju, pa nisu zahtjevne. Daj, što daš. Pa se ja pitam: zašto Mica nije zadovoljna običnim sladostrašćem kad 70 % naših žena ni to obično sladostrašće ne doživljavaju? Kažu da čak 30 zona mozga sudjeluje u sladostrašću, a Micin mozak nije u funkciji ili je malo u funkciji. Možda je u tome problem? Možda ona zbog toga ne doživljava seksualni vrhunac, možda joj se zbog toga ne šire zjenice, možda joj zbog toga srce slabije kuca, možda joj se zbog toga ne ubrzava metabolizam, možda zbog toga ne doživljava vaginalno i zdjelično grčenje.

Seks stručnjakinje kažu da naše žene zadovoljavaju potrebe svog partnera i da su time zadovoljne. Muškarac pita kako popraviti stvar, a žena se pita što s njom ne valja? A izgleda da sve valja i sve štima, jer sladostrašća traju nekoliko sekundi, a ne nekoliko minuta ili nekoliko sati. A i sada što je, tu je, tako je, kako je. Stoga ja ne osjećam nikakvu grižnju savjesti, jer kod nas možeš biti kriminalac, možeš biti rasist i šovinist, možeš opljačkati pola države, možeš biti pedofil, možeš biti pervertit, zlostavljač, obiteljski nasilnik, tuči svoju ženu i djecu, ali ako masturbiraš ili ako braniš pravo žene na pobačaj, ako braniš izvanbračne seksualne odnose, činiš veliko zlo, činiš protuprirodnu blud, trebaš se zbog toga stidjeti i osjećati grižnju savjesti, jer mi smo istinski katolička zemlja i trebamo se držati i pridržavati te represivne, katoličke seksualnosti. Kažu da nam je to naša pravedna ili nepravedna borba za bolje sutra i pravednije društvo, donijela. Međutim, ne znam zašto smo svi mi iz toga izašli šizofreni, paranoični, depresivni i pesimistični? I zašto nas netko čini ludim i proizvodi nam ludilo? Zašto nam netko rastura

naše društvene vrijednosti, zašto nas netko raslojava i zašto nas netko sve više čini siromasima i sirotinjom?

Stoga ni ja ne osjećam grižnju savjesti prema Mici. Ona je prezahtjevna za mene, ne mogu se ja nositi s njom. Shvatio sam da mi ona ni po čemu ne odgovara. Ona mi samo donosi seksualne probleme i seksualne poremećaje. Izgubio sam seksualni interes za nju. pogotovo kad sam čuo da ona putem suda traži 100.000 kuna za silovanje, 100.000 kuna za povredu ugleda i časti i 100.000 kuna za duševne boli. Odmah sam izgubio libido, seksualnu želju i erekciju. Odmah sam se statistički priključio 25% muškaraca i 40 % žena sa seksualnim smetnjama. Odmah sam se razbolio, odmah mi je narastao šećer i tlak. Odmah sam osjetio kardiovaskularne smetnje i odmah mi je srce počelo ubrzanije raditi. I odmah sam rekao:

„Ja to neću platiti, idem u doživotni zatvor. Time ću pobjeći Mici, Mici Troftraljki i Majci Omladini. Nisam robijao za Hrvatsku u bivšoj Jugoslaviji, ali u ovom nepravednom sustavu ću robijati nevin i nedužan.“

Ništa me ne sprječava da to učinim i nitko mi to ne brani. Neka me netko uhapsi i vodi u zatvor. Jer udruga B.a.b.e. svuda govori da je Mica jadna, zapostavljena ženica, a ja da sam mužjak i monstrum, a ja jednostavno ne znam trebam li rušiti socijalizam ili kapitalizam? Kome ili čemu se trebam suprotstaviti ili suprotstavljati? Jer preda mnom nema budućnosti, kad mi je stvarnost tako crna. Jer sve je devastirano i izvan logike. Netko sluša ludu Micu i njenu ludu logiku. Nisam ja kriv za grijeha mojih otaca i praotaca ili jesam? Ne mogu ja ići na liniji vlastite propasti. Ne mogu ja trpjeti daljnja poniženja. Valjda ću opstati u tom našem zatvorskom sustavu. Valjda ću podnijeti i preživjeti jutarnje buđenje, zajedničko obavljanje nužde, valjda ću podnijeti ostale kriminalce. Valjda ću biti dovoljno pametan, snažan i hrabar. Valjda ću nekako i tamo opstati. Jer želim pobjeći što dalje od ovog očaja i pakla. Jer mi je nemoguć ovaj život s Micom, Micom Troftraljkom i Majkom Omladinom.

Inače, na internetu tražim dating aplikacije i online upoznavanje, ali mi ni to ne uspijeva. Naime pogriješio sam odmah u startu, jer nisam ništa lagao, rekao sam koliko imam godina i nitko me nakon toga nije uzimao za ozbiljno. Kažem da ja još nekako i izgledam u odnosu na Matešu, ali nikako nisam mogao privući nekog od 50 ili manje godina. Javljale su mi se žene od 70 i više godina, a one me ne zanimaju. Kažu da na tim aplikacijama i muški, ali i ženske lažu i traže seks, a ja sam prošao 60 godina i svi misle da ja više nisam za seks. Neke žene misle da ja nisam za upoznavanje, ali to je njihov problem, ne moj. Shvatio sam da je takvo upoznavanje za mlade, pa se više nisam javljao. Bavio sam se magijom. Jer samo putem magije mogu nekog očarati i začarati. Jer svatko osjeća strah od nepoznatog i onda traži nekakvo svoje pribježište i mirnu luku.

SAMJUEL BEKET - ČEKAJUĆI GODOA

POGLAVLJE 16

Svi mi čekamo nekoga i nešto ili čekamo na nekoga ili na nešto, ali uzalud, nema nam pomoći. Svi samo nešto obećavaju, na primjer optimističnu budućnost i to dok traju izbori, a onda na to zaborave i na nas zaborave. Pa nam je budućnost pesimistična, da ne može biti pesimisičnija. Naši političari nam obećavaju vanzemaljski raj, a dobivamo crni pakao ili sumorni pad svega i svih naših dosadašnjih vrijednosti. Obeščastili su nas, opljačkali su nas i učinili siromašnima i nesretnima. Pa svi bježimo iz te zemlje tuge i siromaštva. Kažu da ćemo do 2.100 godine izgubiti 62 % stanovništva i to nikoga ne brine i ne zabrinjava. A mi smo od nekadašnje srednje klase, dospjeli u onu najnižu klasu. Ali ti isti koji su nas upropastili obećavaju da će biti bolje, da se trebamo nadati. Ne kažu kada će biti bolje, ali valjda će se i to dogoditi. Naši političari nam govore o pokretanju gospodarstva, o nekakvim dobrim poslovnim rezultatima, o strukturnim problemima, o globalnoj ekonomiji, a paralelno s tim svaki dan se neka tvrtka zatvori, bankrotira ili ode u stečaj.

Kažu da su na rubu bankrota i pred stečajem 14 tvrtki i 1.000 radnika splitskog škvera, da su u blokadi tvrtke iz „Brodosplitova“ kombinata, vlasnika Tomislava Debeljaka. On je tražio kvalitetne, vrijedne i poštene radnike, pa su ih našli i dobili, a sada ih ne mogu platiti. Nema novaca za te djelatnike i tko je kriv, nitko. To je poslovna tajna ili nekakva enigma i nema krivaca. Slično je i u Brodotrogiru, vlasnika Danka Končara. Nema plaća i otpremnina za njegove škverane. Ljudi su ogorčeni, ali nema tu pomoći. Mi smo svakim danom, u svakom pogledu sve upropašteniji, sve zaduženiji, sve više opljačkani i sve više rasprodani. Nemamo više ni domaće banke koje bi nas kreditirale, koje bi trebale stimulirati izvoz, nemamo više ni značajnije tvrtke u našem vlasništvu, ne proizvodimo dovoljno hrane i energije za svoje potrebe, a vanjski dug nam je velik, da ne može biti veći. Sve nam je loše da ne može biti gore. A naš premijer nam govori da nam sjajno ide, da povećavamo izvoz, da nam raste zaposlenost, da raste BDP i naš

ukupni standard. Nakon 10 godina stagnacije, radujemo se nekakvom statističkom povećanju. A mi koji smo siromašni, nešto čekamo, a ne znamo što je to. Je li to Božja milost ili Božja pomoć?

Tako i ja čekam svog Godota, samo on se ne zove Godot, nego Zdravko. Zdravko je moj izgubljeni, pa nađeni prijatelj. On mi želi prodati tantričku stolicu i tantrički masažer. Briga njega za edukacije, briga njega za tantru i za tantrički seks. Kad mi to proda, više mu neću biti zanimljiv. A ja čekam Zdravka već duže vrijeme jer mi je obećao neku mladu instruktoricu tantričke masaže i tantričkog seksa, umjesto Mice. I dok njega čekam, i dok nju čekam, i dalje proučavam naše gospodarstvo i utvrdio sam da mi svaki dan, u svakom pogledu, kao društvo stagniramo. Naime svakim danom se neka tvrtka kod nas potihlo gasi i zatvori. Pa tako kod nas već duže vrijeme zatvaraju FINU, Privrednu banku i Poštu, ali nikako da ih zatvore, jer stvorili bi pustoš ili pustinju jer mi bi morali ići po te usluge u Valpovo, u Osijek ili Donji Miholjac. Nekad je kod nas, samo u jednoj tvrtci radilo 6.000 djelatnika, a sada ne vjerujem da ima sveukupno 3.000 djelatnika, a i oni bi većinom otišli u inozemstvo. Jer tamo su veće plaće, jer tamo se bolje zarađuje, jer tamo je stabilnija gospodarska situacija, a nitko te svakodnevno ne maltretira svojom ideologijom, svojim pričama o uspjehu i svojim domoljubljem.

Kažu da su na otoku Komiži zatvorili jedinu mesnicu na otoku, pa su mještani ogorčeni, pa su se građani pobunili i pitaju se:

„Zar smo mi građani drugog reda, moramo li mi jesti ili ne moramo? Misli li tko na nas, naše stomake i na naše guzice?“

Ali tko ih što pita. Briga koga za Komižu i Komižane. Zatvoreno do daljnjega, komplikacije u poslovanju. Tako je to s nama, nama se ništa ne isplati raditi. A mi i dalje šutimo i trpimo, ne zazivamo ni promjene, ni reforme, a ni revolucije. I ne pitamo se zašto se ta tvrtka zatvorila, nego govorimo:

„Tako je, kako je. Samo da ne bude gore. Da nas ne snađu vremenske neprilike i elementarne nepogode. Da nas ne snađe još gora bijeda i još gore siromaštvo. Valjda ćemo se izliječiti od tih naših bolesti koje nas okružuju, valjda ćemo se riješiti korona virusa.“

Naši političari nas za to vrijeme hrane iluzijama o ljepšoj budućnosti. Pitam ih kada će se dogoditi ta naša sretna budućnost, a oni kažu:

„Nekad hoće, treba u to vjerovati. U nadi je spas.“

No, nema tu ekonomskog razvoja i kolektivnog napretka, svugdje se samo vidi propuštene prilike, korupcija, lopovluk, pljačka i zlouporaba javnih dužnosti. I nikako da krenemo s reformama, a one su potrebne i u našem trulom gospodarstvu, i u sudstvu, u zdravstvu, školstvu, mirovinskom i socijalnom sustavu, te u državnoj upravi. A ja sam nekad u štošta vjerovao, ali sam od toga odustao. Možda nisam vjerovao u Bekettova: „U očekivanje Godota“, nego sam ipak vjerovao u Eugene O' Neallovog: „I leđar dođe“. Jer i tamo postoje nekakvi antijunaci, nekakvi pasivni marginalci koji se opijaju i čekaju svog ledara Hickeya koji ne zna želi li da mu supruga bude vjerna ili nevjerna. Ali on ipak dolazi, za razliku od Godota koji ne dolazi i za kojeg se ne zna da li postoji ili ne postoji. A ja sam da li zbog toga ili iz nekog drugog razloga odgađao čitanje: „U očekivanju Godota.“ Naime, u gimnaziji je ta knjiga bila na spisku obavezne literature, ali je nismo morali čitati, jer više nije bilo dana za njeno čitanje.

Mi smo to imali za čitanje u šestom mjesecu, a išli smo u školu do petog mjeseca. Tako je to kod nas, nešto ti propišu, a ti to nemaš kad čitati. A sigurno sto puta sam čuo „U očekivanju Godota“, i počinjao sam ja to čitati i onda bih odustajao. Jer mi se to činilo običnim i suhoparnim. Jer i moj život je običan i suhoparan, jer i moj život je uzaludan i apsurdan do krajnjih granica. Pa sam shvatio da je to djelo samo izvikano i ništa više. To je kao kod nas, kažu da je u

ratu sa Srbima poginulo 402 djece, a stalno se govori o Aleksandri Zec koja i nije poginula u ratu, nego u pljački. U onim mučnim devedesetim godinama kod nas su, što legalno, a što ilegalno, postojali nekakvi eskadroni smrti, nekakvi Merčepovci. Oni su otimali imućnije Srbe, tražili za njih otkupninu i najčešće bi ih ubijali. To je po našem kaznenom zakonu krivično djelo, Republika Hrvatska s tim ne bi trebala išta imati, osim to osuditi i kazniti. No, netko je nagovorio Sanadera, pa je on iz državne blagajne isplatio 1,5 milijun kuna. Čak je i Tomislav Merčep proglašen krivim za to djelo, pa je kažnjen sa sedam godina zatvora.

Tako i u drami „U očekivanju Godota“ imamo dva glavna lika: Vladimira zvanog Didi i Estragona zvanog Gogo i oni čekaju Godota koji ne dolazi. A oni ga čekaju i čekaju. Svašta im se u tom čekanju dogodi, pa jedan biva pretučen, a drugi ga tješi, a Godot ne dolazi. Godot bi im trebao donijeti svjetlo u život, bolji život, a on nikako da dođe i nikako da donese tu svjetlost ili tu nadu u spasenje. Tako smo i mi čekali Franju Tuđmana, a on nam je donio privatizacijsku pljačku, nesreću i siromaštvo. Tako je i sa ostalim našim političarima, oni dođu, obećaju štošta, uslikaju se, oni nas opljačkaju i onda zadovoljno odu. A mi smo im bili odskočna daska do njihovog bogatstva, do njihove dugoročne slave. I to tako traje već više od 30 godina. Samo puka obećanja, samo puke laži, licemjerje i onda nas ti političari napuštaju i dolaze drugi, jednako lažljivi, jednako licemjerni i kradljivci.

A mi očekujemo od naše vlade da nešto poduzme, u vezi bilo čega, ali oni ništa ne poduzimaju. Njima se fućka za sve, pa tako i za nas. Jedino što su nešto poduzeli u tom slučaju Aleksandre Zec. Osudili su počinitelja, kaznili ga, a preostalim članovima obitelji Aleksandre Zec, dodijelili odštetu. Pitamo se gdje odšteta za ostalih 402 djece, stradalih u ratu sa Srbima? Pitamo se: da su Didi i Gogo Hrvati bi li ih Srbi osudili po kratkom postupku za ugrožavanje socijalističkog poretka, kao što su osuđivali zarobljene Hrvate u Vukovaru i valjda su govorili:

„Vi ste narodni neprijatelji, vi rušite našu zajedničku i legitimnu državu Socijalističku Federativnu Republiku Jugoslaviju, a mi je od vas branimo. Mi vas branimo od vas samih. Vi ste Tuđmanovi ustaše i neprijatelji naroda. Vas treba po kratkom postupku likvidirati.“

Stoga, neovisno o svemu tome, ja čekam Zdravka i pitao bih ga: jesi li mi našao neku mladi instruktoricu? I ne znam što bi mi on odgovorio. Bojim se da će mi reći:

„Ne nisam. Bavim se prodajom tantričkih stolica i tantričkih masažera. Moram ispuniti plan prodaje. Izgleda da neću ispuniti šestomjesečni plan.“

Ja se odmah sjetim da gdje sam god došao, odmah bi dobivao nekakav plan prodaje. I morao sam raditi, prodavati tko zna što i ispunjavati ga. Nema odmora, dok traje obnova, govorili su to moji pretpostavljeni, a ja sam im vjerovao, ili nisam im vjerovao. Dobro je da to više ne trebam, ali ponekad u snovima, ja nešto prodam, nekoga nagovaram, na hrvatskom, na engleskom, na njemačkom, na mađarskom, na ruskom, na češkom ili na poljskom jeziku:

„Hčeš handlati ili handlovati?“

„Ne hčem.“

Dosta mi je toga. To nema nikakvog smisla, jer vrijeme ne radi za nas, nego protiv nas, jer nema se što ponuditi bijelom svijetu. Mi više ništa ne proizvodimo, pa nema posla za nekoga tko je radio izvoz 15 godina. Nema posla ni za onog tko radi domaću prodaju. Stoga kažem: dobro da sam u prijevremenoj mirovini, Dobro da sam se oslobodio posla prodaje. Ali kažem, samo da je mirovina nešto veća od 2.700 kuna. Dok platim lijekove i režije, ne ostane mi baš puno, ne mogu ni na kavu s prijateljima, a to nikoga ne brine. Do sada sam to mogao, ali i kava stalno poskupljuje. Stoga, mogu reći

da ne živim fenomenalno, možda netko živi, ali ne i ja. Čekam Zdravka, čekam tu mladu instruktoricu tantre i to je sve što radim.

I nisam dugo morao čekati. Nisam ja kao Didi i Gogo, koji čekaju, a nitko im ne dolazi. Ja sam nekakav antijunak Eugena O' Nealla, nekakav pasivni marginalac koji se opija i čeka svog ledara Hickeya koji ne zna želi li da mu supruga bude vjerna ili nevjerna. Jednom on to želi, a drugi puta on to ne želi. No jednog dana stiže mi Zdravko iz Njemačke i govori:

„Napustila me Valerijana.“

„Tko je Valerijana?“

„To je moja supruga.“

„Zašto te je napustila?“

Prevario sam je s jednom drugom ženom.“

„Zašto si je varao, kad si je volio.“

„Luda glava. Mislio sam da to ona neće otkriti.“

„Ali ipak je to ona nekako otkrila?“

„Nego što. I nije mi to oprostila.“

„Možda je tu razlog prevelika razlika u godinama.“

„Našla je nekog novog i s njim je trudna.“

„Mi imamo usporene spermatozoide.“

„To je jedan od razloga, a drugi je što joj nisam mogao podariti dijete.“

„Sad živiš s tom novom ženom?“

„I ta me je napustila kad je čula da ne mogu imati dijete.“

„Stvarno si nesretan?“

„I tko za inat, stala mi je prodaja tantričkih stolica i tantričkih masažera.“

„Zato si došao k meni?“

„Obećao si mi kupiti ili tantričku stolicu ili tantrički masažer.“

„Obećao sam ti to kupiti, ako mi to prezentira neka mlada instruktora.“

„Bit će i mlade instruktore.“

„Kada će biti?“

„Kada je nabavim.“

„Hoćeš li ići na sud i biti mi svjedokom protiv Mice?“

„Nije li te ona valjda tužila?“

„Jeste.“

„Zašto te je tužila?“

„Nisam joj omogućio višekratna sladostrašća.“

„Nisam znao da se zbog toga može nekoga tužiti?“

„Ona me tuži zbog seksa bez pristanka, nasilja i silovanja. Hoćeš li mi biti svjedok?“ „Vidjet ću što mogu.“

Od tog dana nema više Zdravka u mojoj kući. Više me ne kontaktira, više me ne posjećuje i ne obećava mi mladu instruktoricu tantre. Izgleda da je mlada instruktorica tantre moj nedosanjani san. A ja mu nisam uspio ni reći da me je njegova Mica tužila za silovanje i da traži odštetu od 100.000 kuna i da me je tužila za povredu časti i ugleda i da i za to traži još dodatnih 100.000 kuna. Uz to me mama pita:

„Gdje ti je žena?“

„Razveo sam se od nje. Ne živim više s njom.“

„Ne, ta žena. Znam da si se razveo. Bilo koja druga.“

„Nema više žena u mom životu. Žene žele seks bez prisila, a ja nisam za to.“

„Moraš se aktivirati na internetu.“

„Aktivan sam ja i na internetu, ali nisam htio lagati godine, pa sam napisao svoje stvarne godine.“

„Napiši novi oglas i slaži godine!“

„Dosta mi je žena.“

„Piši u Ukrajinu ili Moldaviju.“

„Možda i budem.“

„Piši još danas!“

„Kažem ti: možda i budem, ali me progoni neka Mica po danu i Mica Trofitaljka po noći.“

„Moraš se toga riješiti.“

„Probat ću.“

A ja sam valjda naivan i svakome vjerujem. Pa tako vjerujem i u pjesmu „Vjerujem“ ili „I'm a believer“ grupe Monkees:

*„Mislio sam da je prava ljubav samo u bajkama,
da je stvorena za druge, a ne za mene.
Ljubav me je htjela povrijediti, barem mi se tako činilo,
razočarenje me je progonilo u mojim snovima.
Onda sam joj ugledao lice i sada vjerujem, ni traga sumnje nema u mislima.
Ja sam zaljubljen, ja vjerujem ne bih je mogao ostaviti, ako bih i pokušao.
Mislio sam da je ljubav više ili manje od činjenice
kako što više dam to manje sam imao.
A zašto se onda truditi? Bolje sve što dobiješ
kada mi je trebalo sunce, dobio sam kišu.
Onda sam joj ugledao lice i sada vjerujem, ni traga sumnje nema u mislima.
Ja sam zaljubljen, ja vjerujem, ne bih je mogao ostaviti, ako bih i pokušao.“*

A te pjesme i te grupe sam se sjetio jer je umro u svojoj 78 godini pjevač The Monkeesa Michael Nesmith. Kažu da je on bio glazbena legenda, a ja ga pamtim po toj pjesmi: „I'm a believer“, drugih pjesama se ne sjećam ili mi nisu ulazile u uho. A on je znao govoriti:

„Bili smo djeca s vlastitim ukusom za glazbu i sretni smo bili izvođači pjesme koje smo voljeli.“

Što na to reći, nego da sam i ja bio sretan kad sam pjevao to što sam pjevao i što još nego na to dodati: pokoj tvojoj duši i počivaj u miru Michaela Nesmitha. Jer kažu da je on bio utemeljitelj rock'n'rolla, uz Jerry Lee Lewisa, Elvisa Presleya i Little Richarda. Naravno da tu ne uključujem grupu The Chantels jer mi se njihove pjesme nikad nisu sviđale.

A sada se vraćam mojim svakodnevnim problemima. Pa tako slušam i vjerujem i ne vjerujem da će Amerika doživjeti financijski slom i krah i da će stvoriti globalnu gospodarsku krizu i našu propast. Jer oni su se previše zadužili. Oni troše kao ludi i uz to se zadužuju kao ludi. Slični su nama, no, naš premijer nam iznosi smirujuće poruke i iznosi dobre ekonomske predznake i pozitivne pokazatelje. On nam govori da smo na putu oporavka, da smo konsolidirali gospodarstvo, da nam raste BDP, da smo fiskalno stabilni, da smanjujemo javni dug i sređujemo rashodnu stranu proračuna. A Rumunjska i Bugarska nam prijetu da nas preteknu. Ali ništa za to, naš premijer nam govori da smo svakim danom sve konkurentniji, da nam raste osobna potrošnja i izvoz roba i usluga, da smo usporili inflaciju i da imamo razloga za optimizam.

Za razliku od svega toga, izgleda da sam ja ipak pravi, nepatvoreni Balkanac koji nikoga i ništa ne sluša. Nekad se držim zlatnog pravila, a nekad se ne držim. Ali zato često čitam Evanđelje po Mateju:

„Ne činite drugima ono što ne želite da drugi čine vama. To je pravilo od kad je svijeta i vijeka.“

A ja sam nepripremljen za tuđe zapovijedi i ne primam nikakva naređenja i nečije odluke. Jer za Balkanca je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade naši političari. Oni nas seksaju u zdrav mozak. Jer mi nismo ni za kakav preobražaj. Ne

možeš iz nas izbaciti ondašnje socijalističke vrijednosti. Ne možeš od nas napraviti nekritičnog Hrvata, Hrvatinu ili HDZ – ovog nacionalistu. Ne možeš od nas stvoriti glasačku mašinu. Ne možeš od nas napraviti podanika, slugu i poslušnika. Naš mentalni sklop se lako ne mijenja. Ne možemo mi biti odani, ne možemo mi ne sumnjati u nečije naredbe i odluke. Ne moramo se mi dokazivati novim gospodarima. Ne prihvaćamo mi lažne ili nove autoritete i idole. Mi smo ipak za demokraciju, liberalizam i slobodu misli.

.Dok je za druge tantra milenijska filozofija i znanost koja pretvara obične ljubavnike u srodne duše i oslobađa uspavanu mušku i žensku seksualnu energiju, preko meditacije, mantri i preko raznih rituala podiže na višu razinu kroz seksualnost i duhovni razvoj. Za mene je tantra seksanje u zdrav mozak. U mom životu je sve krenulo po zlu, nakon što sam proučavao tantru, sam, s Zdravkom ili sa Micom. Zdravka je napustila žena jer ju je prevario, a Mica je takva kakva jeste, izgleda da cijelog života nije doživjela sladostrašće, a kad ga je doživjela sa mnom, onda je postala zahtjevna, pa sada traži lančana ili višestruka sladostrašća. Ja joj to ne mogu ispuniti, jer se bojim infarkta, pa nikakve koristi od mene. Još samo da me Mica prestane progoniti, da mi Zdravko dovede mladu instruktoricu tantre. Ako mi je ne dovede ja ću se dovesti u stanje prije tantre i zaboravit ću da sam išta doznao o toj filozofiji, načinu života i o tom seksualnom ritualu.

SRETAN BEZ ŽENA, ILI NESRETAN S NJIMA

POGLAVLJE 1

U novinama stalno čitam o nasilju nad ženama, ali nikako nema o nasilju žena nad nama muškarcima. Jer i toga ima i to postoji. Rijetko je, ali postoji. Žene to rade suptilno, stručno i istančano. Samo, sve je to nekome tako suhoparno i jednolično i ne bavi se time. Pitam se gdje su nestala stara, dobra vremena kada se smatralo da je žrtva kriva za silovanje, kada su žrtve bile žene i kada su muškarci bili isključivi zlostavljači? Gdje su nestala vremena kada je žena bila za sve kriva? Gdje su nestala vremena kad je žena bila slabije i nježnije biće? Sada ti žena može uništiti život javio se ti ili se ne javio na sud kad te ona stvarno ili lažno optuži za silovanje. Jer nekad su se poštivale premise zločina i kazne, a danas je sve nadrealno i narušeno. Nekad u socijalizmu je sve bilo jednostavno i relativno normalno, a danas je sve nadrealno i apsurdno i kao da svi prkose logici. Svi bježe u nekakve povijesne analogije, u prošlost koju poznaju ili ne poznaju i koja nije rasvijetljena. Svi kod nas bježe u prošlost koja se nikad neće otkriti i dokučiti.

Ako se oni time bave ili ne bave, onda se bave našim materijalizmom, našom potrošnjom, našom korupcijom, našim zataškavanjem korupcije, našom komercijalizacijom i našom opsjednutosti zaradom i profitom. A naša oporba traži sankcije, traže smjene i ostavke. Jer naši političari imaju problem s Bogom i moralom. Jer ako Bog postoji, onda je sve u redu s njima i njihovim moralom, ili nije. Ali ako Bog ne postoji, što je onda s njima i njihovim moralom? Možeš li onda krasti, lagati, otuđivati, otimati, ubijati i činiti ostala zlodjela? Ja s tim nemam problema, ali imam osjećaj da će doći drugi, a ti će biti jednako neučinkoviti, jednako korumpirani i jednaki kriminalci. Najbolje bi bilo zabraniti im rad i jednima i drugima. Ali tko smo mi da im sudimo, mi moramo brinuti da nas ne osude za bilo što. Jer prema nama je sustav drastičan i rigorozan, kažnjava nas za najmanju grešku. Jer mi se moramo držati

naših zakona, običaja i tradicija, a oni, iako nisu usklađeni sa zakonom, rade što hoće i na našu štetu, a u njihovu korist. S jedne strane su neučinkoviti i suvišni za nas, za državu i društvo, ali su učinkoviti za sebe i svoju korist. I kažem da bi im trebalo zabraniti djelovanje, ali tko mene sluša, nitko.

Dobro da sam čuo za Zimbabve, da njihove žene prvo drogiraju muškarca, a onda ga seksualno iskoriste. Tako je tamo jer njihov zakon ne poznaje i ne priznaje silovanje žene nad muškarcem, a žene muško sjeme ili spermu koriste u neakvim ritualnim obredima. Kojim i kakvim, to nigdje nisam pronašao, ali kažu da se taj običaj zove juju. Nikad ga nitko nije rasvijetlio i izgleda da neće, a da žene nekoga drogiraju i siluju, siluju. Inače, tamo postoji nesklad u muško - ženskim odnosima, tamo postoje muškarci koji imaju 15 žena i 150 djece i moraju voditi ljubav sa četiri i više žena tijekom večeri. Dobro je što neke naše lude žene ne znaju za to, inače bi one i to prakticirale. Barem bi to Mica prakticirala, jer ona je vampirica, leptirica ili vještica. Ili je ona sve to troje. Pa je se ja bojim, jer ja po novom mogu općiti sa srnama ili sa normalnim ženama koje nemaju dubinu vagine veću od 10 centimetara, a ja se bojim da je Micina vagina dublja od 10 centimetara.

Najgore od svega je to što ne znaš ni što je zločin, čiji je, a ne znaš ni kome treba udijeliti kaznu. Stoga kažem: nova vremena i novi običaji. Ili kako bi Ciceron rekao:

„Čudnih li vremena i čudnih li običaja.“

To nam je donio taj novi neoliberalni kapitalistički sustav, u kojem ne znaš ni tko pije, a ni tko plaća. Pa me tako Mica može tužiti za silovanje, iako silovanja nije bilo, sve je bilo na dragovoljnoj osnovi. Pa me tako Mica može tužiti za povredu ugleda i časti, iako ja nisam nikome povrijedio ni ugled, a ni čast. Pa me tako Mica može tužiti za duševne patnje. Možda je ona i doživjela duševne patnje, ali ne sa mnom. Ona je to doživjela s drugim muškarcima, jer joj ti nisu

omogućili ni obična sladostrašća, a od mene traži višestruka sladostrašća. Za mene je sporna ta financijska nadoknada, pa ne mogu ja platiti 100.000 kuna za nepostojeće silovanje, 100.000 kuna za nekakvu povredu ugleda i časti, ne mogu ja platiti 100.000 kuna za nečije nepostojeće duševne patnje.

Ali što je tu je, kad sam čuo da je Mica podnijela tužbu, podnio sam i ja kontratužbu. Ne želim ja živjeti u bespućima njene vagine. Nisam ja kriv što je njena vagina preširoka i preduboka, nisam ja kriv što ona ima velik razmak između njene dražice i njene uretre i što zbog toga ona ne doživljava višestruka i tantrička sladostrašća. Ne mogu ja imati sindrom izgubljenog penisa. Stoga ću ja Mici reći: „Trebaš pomladiti svoju vaginu.“

„Zašto bih ja pomlađivala svoju vaginu?“

„Moraš bilo što poduzeti, kad nisi zadovoljna svojim seksualnim životom.“

„Naći ću nekog drugog muškarca.“

„Čuo sam da si našla nekog svećenika.“

Mica nije na to ništa odgovorila, mudro je šutila. A ja sam je tako tužio za lažno silovanje, da mi je prezentirala balkanski tantrički seks, umjesto pravog tantričkog seksa. Pa me je dobro poseksala u glavu i mozak i obmanula me s time, pa je i ona meni narušila čast i ugled, pa od mene traži višestruko sladostrašće i da me time maltretira, da mi je nanijela duševnu bol i od nje tražim 500.000 kuna. Nisam ja za nasilje, ali priključit ću se ja prosvjedima udruge „Domine“ i „B.a.b.e.“ protiv nasilja nas muških, od naših vrljih ili štracastih žena. Jer nisu žene što su nekad bile, dobre, ponizne i pokorne. Nego su naše žene divlje, neukrotive i prkosne. Jer su one vampirice, leptirice i vještice. Više ne šute, svađaju se, zvrndaju,

izazivaju i provociraju. Više ne svijaju svoju kralježnicu prema dolje. Pa se ja zbog toga žalim i zazivam nekadašnja dobra, stara vremena.

Uopće naše žene ne slušaju ni mene, ali ni nikoga. Upravo takva je moja bivša žena, uopće je više ne prepoznajem. Dok sam bio zaposlen, dok sam radio svoja dva ili tri posla, sve je bilo u redu. Imalo se novaca i trošilo se. Ali kada su financijska sredstva presušila, nestala je i naša ljubav. I dobro da smo se razveli, jer moglo je to i brutalnije završiti. Moglo je završiti s nečijim krvoprolićem. Pa bi iz udruge Domine, rekli da se dogodio još jedan femicid. A ja bih im rekao da se sustav mijenja, ali na gore. Da žene više nisu ponizne i pokorne i da izazivaju svoju sudbinu. Da je mene Mica toliko izludila, da sam i ja postao opravdano ili neopravdano nasilnik. Odvjetnik mi kaže da se moram kontrolirati, ali kako ću se kontrolirati kad Mica kao Švabo tralala stalno govori o tome da joj nisam omogućio višestruka sladostrašća. Gdje su nestala ona viktorijska vremena, kada se nije smjelo reći da doživljavaš bilo kakva sladostrašća, a ne višestruka sladostrašća. Pa ja sam tek nedavno otkrio gdje se nalazi ženska g – točka, a sada meni Mica tako.

Zbog toga sam ja sklon nasilju ili ga u krajnjoj liniji toleriram. Briga mene što Mica nosi kratke mini suknje, što tverka pred mojom kućom i izvodi svoj guzotres. Netko kaže da nešto u našem sustavu ne štima u korijenu, ja se s time slažem, mi robujemo predrasudama, a ne činjenicama. Jer kako netko može tverkati i izvoditi guzotres, kako može proizvoditi neprimjerene i napete seksualne situacije, a nakon toga nekoga optužuje za silovanje. Nije li to u suprotnosti sa zdravom logikom? Nije li to u suprotnosti s ravnopravnošću spolova? Zašto ja ne idem pred njenu kuću, ne tverkam i ne izvodim guzotres? Ali za naše pravosudne organe, to ništa ne znači. Oni se drže starih mitova, povijesnih relikata i artefakata. Ja najradije ne bih išao na sud, ali što se može, kad je Mica uporna, kad je Mica histerična, pod utjecajem lijekova i psihički

nestabilna. A ja se opravdano bojim oštre kazne u skladu s zahtjevima tih naših bajnih, ali beskorisnih udruga.

Stoga se ja ne osjećam krivim. I neće mene nitko tamo na sudu ušutkati, cipelariti i poniziti. Reći ću ja svoje. Reći ću ja popu pop i bobu bob, ma što to bilo i ma što to značilo. Neće mene nitko lažno optuživati za silovanje, neće mene nitko pribijati na stup srama neopravdano i uzalud. Kažu da je Mica pronašla ženu koja joj je rekla da sam se i s njom igrao igru „Vlakić i tunel.“ Pa što da i jesam, jer ja na to odgovaram:

„Dosadilo mi se igrati liječnice i pacijenta. Imao sam 10 ili 12 godina i htio sam nešto novo.“

„Ali ti si zavlacio glavu pod moju suknju? Uz to si me neprimjereno pipao. Već tada si se ponašao kao grabežljivac i predator.“

„Nikoga nisam napadao, ti si to sporazumno i dragovoljno prihvatila, a kada ti je to dosadilo, prekinula si s tim.“

Naravno da, uz sve to i Mica ima svoju priču, Pa kaže:

„Bilo mi je s tobom neugodno i traumatično. Nikako se ne mogu oporaviti od tog užasa. Nisam očekivala da ćemo voditi ljubav već prvu večer. Ja sam tradicionalna žena i meni to smeta ili mi je to tada smetalo.“

„Davao sam ti Yoni masažu, a ti si uzdisala i vrištala.“

„Ali ti si star čovjek i odvratn.“

„Ni ti nisi u cvijetu mladosti i ti si baka i starica. Da nisi govorila:

„Ugrizi me za grudi i bradavice, aktiviraj mi hipotalamus i adrenalin, pljusni me po guzi, pričaj mi prostote, kaži da sam tvoja kurva, drolja i štraca i kreni u akciju,“ ja se ne bih odvažio na akciju.“

„Ne moraš to tako dramatično govoriti. Možda je i bilo tako, ali stekao si krivi dojam: ja nisam željela seks, ti si mene silovao.“

„I tako dva puta, a bilo bi i tri ili pet puta, da ja nisam rekao dosta.“

„Istina je ili nije, ali ja se toga sramim. To je za mene traumatično iskustvo. Svaki puta nakon seksa bi uzimala ručnik i pokrivala bih se s njim. Ne volim biti gola i da netko zuri u mene.“

„Daj ne seri i ne laži, ne glumataj ono što nisi, opameti se i odrasti. Grozno izmišljaš i lupetaš, a imam osjećaj da si se pokondirila.“

„Što ti je to pokondirila?“

„To ti je od Branislava Nušića i njegove „Pokondirane tikve“. Nekad smo to morali čitati, nekad nam je to bila obavezna lektira. Kad smo se sreli učinila si mi se normalno, a kad sam te upoznao postala si grozna.“

„Dobro, možda si ti potaknuo moju želju za seksom, ali nisi me morao iskoristiti.“ „Nisam ja tebe iskoristio.“

„Ja sam jedna sramežljiva žena i imam osjećaj katoličke krivnje.“

„Ja se s time ne bih složio. Ti si jedna nasilna žena i tražiš kruha preko motike. Ako doživljavaš obično sladostrašće, zašto ti je potrebno ono višestruko?“

„S tobom doživljavam loše sladostrašće, s tobom seks traje jako kratko.“

„Znaš li ti koliko u prosjeku traju seksualni odnosi kod nas?“

„Koliko?“

„7 minuta.“

„Nemoguće, ja za to vrijeme ne bih ništa doživjela.“

„Naše žene su se na to navikle i u to vrijeme dožive ili odglume ta svoja sladostrašća. Ustvari, tko ih pita kako im je. One šute i trpe. Zadovoljne su ili nisu, ali šute. Nisu kao ti. Nitko ne vodi ljubav na satove, mora se i nešto drugo raditi. Dobro je što si ušla u menopauzu, pa više ne možeš ostati trudna.“

„A ja bih tako htjela malu djevojčicu.“

„Neke žene bi htjele bezbolan seks, svatko ima razne želje.“

Mislim u sebi da je Mica luda k'o puška, da je ona pobenavila, da joj se otvorila reproduktivna fagna, no zna li ona uopće koliko ima godina, pa ona ima preko 60 godina i sada želi dijete. Nisam je ni pitao, ima li ona djece, ako ima neka joj ona rode i neka bude baka, pa neka čuva djecu.

No ona mi nakon svega kaže:

„Htjela sam valjda s tobom izvesti pozu mačke.“

„Ni ne znam što ti je to?“

„To je varijacija misionarskog položaja.“

„Onda mislim da smo i to isprobali.“

„Ali neuspješno.“

„Što bi ti od mene?“

„Dijete i višestruka sladostrašća. Jedno od toga dvoga.“

„Kažem ti: ako si anorgazmična, ako ti to tvoja priroda, tvoje tijelo, tvoji hormoni, tvoja psihologija ili tvoja kultura to ne dozvoljavaju, ako ne možeš doživjeti višekratno sladostrašće, onda ne možeš doživjeti višekratno sladostrašće. A za dijete si prestara. Moraš se s time pomiriti i krenuti dalje.“

„Navući ću čarape, neće mi noge biti hladne.“

Kažem u sebi:

„Bože, daj da ovo što prije završi. Otkaci se od mene, ružna babetino.“

Mica mi kaže:

„Otkait ću se od tebe kad mi platiš nadoknadu za silovanje, nadoknadu za gubitak časti i nadoknadu za duševne boli.“

S time sam valjda sve završilo, o nadoknadama će i tako odlučivati naši pravosudni organi. Ja se bojim da i naši pravosudni organi neće saznati zastrašujuće brojke u Južnoj Africi. Tamo ima najmanje 100 žrtava silovanja dnevno i nekoliko desetaka ubijenih žena. Za nekoga su to male brojke, za 40 i više milijuna građana Južne Afrike, ali za mene to nisu. Što rade naši pravosudni organi? Oni bi nekog osudili, da dokažu svoju poslovnost i da preveniraju nasilje. Ali moćnike i tajkune ne diraju, oni su nedodirljivi. Nitko ne dira Donalda Trumpa, a kažu da je i on zlostavljač i silovatelj. A ja pitam moju majku:

„Majko moja mila, hoću li se iz toga izvući čitav i cijeli? Zaboravit ću na žene, ići ću s Perom na kavu i to će mi biti cjelokupna aktivnost, a ako završim u zatvoru, nekome ću učiniti nešto nažao. Možda tada i

meni smanje tri godine zatvora na dva sata društveno korisnog rada.“

„Javila se ona tvoja žena s kojom si igrao igru vlakić i tunel.“

„I što sada ona hoće?“

„Traži nadoknadu za povredu ugleda i časti i traži nadoknadu za duševne patnje.“

„Ali mi smo se igrali pet ili deset minuta i tada smo imali 10 ili 12 godina?“

„Nema veze. Ona traži svoje nadoknade. Ugrozio si njenu slobodu i dostojanstvo.“

„Kad smo imali 10 godina nismo ni znali da to postoji.“

„Zato postoji naknadna pamet.“

„Valjda zato postoji naknadna pamet.“

A meni je stoga svega dosta. Stoga ja pozivam Zdravka i Micinog bivšeg muža kao svjedoke, zlu ne trebalo ili zlu trebalo. Zdravko mora reći činjenice i svoja saznanja o Mici. Zdravko bi morao reći da je Mica bila suglasna da me tantrički obuči tantričkom seksu i tantričkoj filozofiji, da tu nije bilo nasilja i silovanja. Da mi je Mica tantričkom masažom trebala privući životnu energiju, kontrolirati ju i koristi u pozitivne svrhe. Da mi je rekla da je s tantričnom masažom sladostrašće moguće, ali ono nije cilj. Cilj je uključiti elemente daha i meditacije, da trebamo aktivirati pranu, životnu silu i životnu energiju. Zatim treba primijeniti tehniku Pranayame, ili kontrole te životne energije. Treba se fokusirati na osjećaje i duhovno stanje. Treba se usredotočiti na drevne tantričke rituale i duhovnu vezu sa Suncem, Mjesecom i cijelim svemirom.“

Znam da sam ja u sebi rekao:

„Dobro, sve ću ja to učiniti, u granicama svojih mogućnosti, ali valjda mogu malo i zabušavati.“

I dok razmišljam što mi je govorila Mica, zamišljam i Micinog bivšeg muža, a on će sucima reći kakva je Mica ustvari ili to neće reći jer je često pijan. Naime, Mica je od njega stvorila pijanca i alkoholičara. Ustvari, Zdravko ne mora ništa lagati, dovoljno je da kaže istinu. Samo pravosudni organi ponekad ignoriraju svjedočenja, ona im nisu bitna, jer bitan je pravosudni postupak, jer treba se okrenuti žrtvama i počinitelju. Jer bitan je sudski postupak. Stoga se nadam da će Micin bivši muž reći da je bila i da jest luda 100 gradi. No, Zdravka nikako nema, on vodi brigu o tantričkim stolicama i tantričkim masažerima, a i Micin bivši muž mi je sumnjiv. On je ponekad neubrojav i bojim se da ni od njega neću baš imati nekakve koristi.

Opća deklaracija o ljudskim pravima UN-a izričito kaže:

„Sva ljudska bića rađaju se slobodna i jednaka u dostojanstvu i pravima.“

Ali tko se toga pridržava, kod nas je pravda slijepa i gluha i čuje ono što čuje, što može iskoristiti u nekom svom postupku. Pa je takva i naša pučka pravobraniteljica, još jedna babetina, u nizu tih babetina. Njoj su dodijelili posao zbog ženskih kvota koje od nas traže iz Europske unije. A ona se drži ili ne drži zakona kao pijan plota. Brige nju što Mica ima lažne svjedoke koji će iznijeti lažna svjedočenja. Briga nju što ću ja nevin završiti u zatvoru. Što ću morati Mici platiti te sulude nadoknade, što ću dobiti služenje kazne u trajanju 2 ili 3 godine i što ću snositi sudske i odvjetničke troškove. A taj moj odvjetnik će napraviti više štete nego koristi, a država i pravosudni organi će odigrati tu svoju prljavu igru. I jednostavno ne znam zašto je toliko žena u našem pravosudnom sustavu? Pa zar

nisu žene kao ondašnja Eva povodljive i lakomislene i zar one neće nanijeti zlo svom Adamu?

Tako je bilo oduvijek i tako će biti zauvijek. Stoga se ja toga svega bojim. Bojim se kazni i služenja zatvora jer ja nemam tih financijskih sredstava. Ali ići ću ja i na vrhovni sud ako treba, ići ću i na međunarodni sud u Strasbourgu, ići ću ja i do Boga ako treba. Ne mogu ja prihvatiti ovo nepravedno stanje. Jer ovdje kod nas vladaju nesposobni, nestručni i neodgovorni suci i sutkinje. A ja ako trebam prolaziti svoju kalvariju, onda ću prolaziti. Jer naši suci su površni, subjektivni, nedodirljivi i neprikosnoveni, a njihove prosudbe i kazne će me učiniti nesretnim. Njihova pravda je ustvari nepravda, ali što je tu je, Mica me je optužila i ja iz te kože nikako ne mogu izaći. Htio bih da taj cirkus već jednom završi, ali on ne završava, nego se on neprekidno nastavlja. Stalno traje ta moja životna kalvarija i agonija.

POGLAVLJE 2

Ne bih volio da se protiv mene vodi namješteni ili montirani sudski postupak. To se radilo u socijalizmu, ali i prije toga, za vrijeme Tita, Hitlera i Staljina koliko se ja sjećam ili koliko ja što imam u podsvijesti. Moj jedan prijatelj je znao govoriti:

„Sjećam se kako me je majka teškom mukom rodila.“

Pa ako se on toga sjeća ili prisjeća, onda se i ja sjećam ili prisjećam nekadašnjih lažiranih, namještenih i montiranih sudskih postupaka. Kod nas se to također radilo, po potrebi. Tada i tako pravosudni organi treniraju strogoću nad nama i dosuđuju nam krivnju za počinjeno ili nepočinjeno djelo i udjeljuju nam kazne po kratkom postupku, nekome dvije, a nekome tri godine zatvora. A ja bih htio ako se već vodi pravosudni postupak protiv mene, neka on bude pošten i pravedan, a ne da mi je kazna odlučena unaprijed i to od nekakve ženske udruge.

To je karakteristično za diktatorske sustave, a mi smo nekad imali diktaturu proletarijata. Jer diktatura proletarijata je bila nužna radi pobjede nad buržoazijom. Sada imamo to što imamo. Tražili smo zapad, a dobili smo divlji Zapad. No, u vrijeme diktature proletarijata je prividno sve štimalo, ako je proletarijat tako odlučio, onda je bilo tako. Ako je proletarijat ili nekakav komesar smatrao da ste nepoželjan, da se ne držite partijske doktrine, odmah su te proglašavali, bez suđenja ili sa namještenim suđenjem, narodnim neprijateljem. Slično je i sada, kažu da je to uobičajeno mišljenje koje vlada u narodu, da naše pravosuđe vodi mafija i nestručni, nekompetentni ili korumpirani suci. Slično je bilo i u Srednjem vijeku, ako si nešto govorio protiv Crkve, ako si žena, ako si grešnica, ako općiš ili ne općiš s vragom, ako imaš madeže po tijelu, ako pomažeš ženama pri porodu, ako imaš izvanbračnog partnera, onda ste ili heretik ili vještica. I u skladu s „Maljem za vještice“ ti se sudi, udjeljuje ti se smrtna kazna na lomači koja je odlučena unaprijed.

Sada kod nas diktaturu proletarijata ili nekakvo moralno suđenje provode žene iz udruge „Domine“, Bog da im dušu prosti i živjele nam one u miru, ali ja ih se bojim. Bez obzira što one organiziraju ženske sigurne kuće i skloništa, one čine i nepovratnu štetu nama muškarcima. Jer i ja sam žrtva Micinog nasilja i zlosilja, a meni nema tko pomoći takve udruge ne postoje, a policajci samo odmahuju glavom. Ono što je očito, oni ne uvažavaju i ne prikupljaju dokaze. Jer to nije njihova briga, oni se bave važnijim stvarima, ja ne znam kojim, ali se bave važnijim stvarima. Stoga se ja pitam: „Pa čija je to briga? Nemojte da se ja naljutim, tada ću svakakva zla počinuti. Maknite tu ženu što dalje od mene. Nisam nasilan, ali nešto će prokuhati u meni, pa ću nekoga premlatiti.“

Stoga, slušam ja i što Papa Franjo kaže, a on kaže:

„Tu je u pitanju Sotona. Gdje nema pravde, tu Sotona djeluje.“

S time je on sve riješio, ako počinim zlo, na to me je nagovorio Sotona. Stoga pitam one iz udruge „Domine“:

„Ima li sankcija ako počinim zlo ili nema? Jer za sve je kriv Sotona.“

„Naravno da postoje sankcije.“

„A Sotona?“

„Što je bilo s njim?“

„Papa Franjo kaže da je on za sve kriv.“

„Mi to ne priznajemo. Mi priznajemo našu legislativu i držimo se zakona.“

A ja ne znam što ću, jer Mica dolazi pred moju kuću, izaziva me, tverka i izvodi svoj guzotres.

Predstavlja se kao nekakva nezaštićena i slaba ženica, a ustvari je jaka da ne može biti jača. Na sudu će me sigurno pitati:

„Jeste li vodili ljubav s tom ženom?“

„Zaželio sam se seksa.“

„Odgovorite na pitanje: jeste li vodili ljubav s tom ženom? Da ili ne?“

„Valjda jesam.“

„Odgovorite sa da ili ne!“

„Da, jesam.“

„Znači njen zahtjev za odštetom je opravdan?“

„Nije.“

„Zašto nije opravdan?“

„To je bio suglasan, obostran, sporazuman i prihvaćen seksualni odnos. Nitko nikoga nije namamio na taj odnos. Mi smo sve radili po p.s.-u ili pravilima struke i nitko nije ni nad kim obavljao nasilje.“

„Jeste li čuli za novi zakon koji kaže da bez javnog i izričitog pristanka ženske strane na seks, sve ostalo je silovanje?“

„Nisam za to čuo.“

„Mica vas tuži po tom novom zakonu.“

„Zar me ne tuži da joj nisam priuštio višekratni, tantrički seks?“

„Ne, tuži vas da ste je silovali. Nema još kazne ako nekome niste priuštili višekratni, tantrički seks.“

Ja znam da je i kod nas usvojen zakon da je spolni odnos bez pristanka, silovanje, ali da ću biti prvi na kome će se to primijeniti to nisam znao. Valjda neću dobiti minimalnu kaznu od tri godine zatvora? Kažu da 90 % naših žena i djevojaka, nakon silovanja ne žele nikome ništa reći i ne prijavljuju počinitelje, jer kod nas još vladaju predrasude, stigmatizacija društva, osude i nevjerice. Ali Mica nije takva, ona je luda 100 gradi. Ona je čula za seksualnu revoluciju, feministički pokret i feminizam. Ona je umislila da će ona na svemu tome zaraditi, jer je čula da sam prodao djedovu i očevu kuću. Ali ja sam to prodao bud' zašto i za male novce, no njoj je to dovoljno, pa bi se ona time zaslادila. Jer ona je doživjela traumu, jer ja joj nisam pružio višekratno, tantričko sladostrašće. I ne znam zašto mi ju je Zdravko preporučio tako ludu? Nije mi je valjda on namjestio? I nije li to sve namješteno? Nije mi ni rekao da će se moj seks s Micom snimati i objaviti na pornhubu. Stoga slušam sutkinju Jagodu kad mi govori:

„Mica tako ne govori, ona govori da ste je silovali, da ste joj povrijedili ugled i čast i da ste joj nanijeli duševne boli.“

„Ona laže i ima lažne svjedoke. Cijeli taj sudski postupak je nevjerodostojan, nepravedan i lažan. Možete na pornhubu vidjeti da je sve bilo dragovoljno i obostrano prihvaćeno.“

„O kakvom pornhubu govorite?“

„Sve je to snimljeno na pornografskim stranicama pornhub.“

„Provjerit ćemoto. Molimo da se suzdržite i suzdržavate od takvih komentara, vi vrijeđate sud, pa ću vas morati i zbog toga kazniti. Ja ne volim negativne stavove o bilo čemu, ne volim vrijeđanje i klevetanje.“

„Možda da kaznite Micu. Ona ima poremećaj kontrole nagona, ovisnik je o adrenalinu i seksualno je nezadovoljna. Ona bi bila najzadovoljnija kad bih je ja odveo pred oltar.“

„Po meni se Mica ponaša profesionalno i korektno, po pravilima struke. Nikoga ne vrijeđa, ne komentira naša pitanja i ponaša se pristojno. Vi se ponašate paranoidno i šizofreno.“

„Ali, ona u mojoj blizini se ne može suzdržati, stalno bi htjela upražnjavati seksualne aktivnosti.“

„Ja nemam taj osjećaj.“

„Osjećaji nekad znaju varati.“

„Mene osjećaji nikad ne varaju. Sudim po pravilima naše struke i ništa izvan toga. Stoga od vas očekujem da pokažete dužno poštovanje prema meni i prema sudu.“

Mogu reći da mi je dosadilo to nadmetanje sa sutkinjom Jagodom, pa sam je iznenadno pitao:

„Koje sladostrašće vi najviše volite?“

„Kakvo vam je to pitanje?“

„Volite li vi više klitoralno ili vaginalno sladostrašće?“

„To je moje intimno pitanje.“

„Nećete mi odgovoriti? To je važno za ovaj slučaj.“

„Valjda volim obadva. Svejedno mi je koje doživim.“

„A što mislite o višekratnom sladostrašću?“

„Mislim da ga nikad nisam doživjela.“

„Eto vidite i Mica je sa mnom doživjela klitoralno i vaginalno sladostrašće, bio je to sjajan seks, ali ona hoće višestruko sladostrašće i od toga ne odustaje. Ona nije seksualno zadovoljna, ako ne doživi višestruko sladostrašće. U tome je cijeli problem. Sve je bilo spontano, ali nije bilo tantričkog i eksplozivnog užitka i višekratnog sladostrašća.“

„Nije li sve to subjektivna procjena? Meni nije važno je li to vaginalni ili klitoralni orgazam.“

„Vaš suprug mora da je sretan zbog toga?“

„Nemam ja supruga, ja sam razvedena. No, čula sam da Freud poznaje samo ta dva orgazma.“

„Neke žene kažu da seks nije seks ako nema penetracije, a ja sam kod Mice Yoni masažom zadovoljio sve njene seksualne potrebe.“

„Prvo mi recite što je Yoni masaža?“

„Yoni masaža je tantrička masaža vagine, Indijci za vaginu ili vulvu kažu Yoni ili posvećeni hram. To je najuzbudljivija erotska masaža. Stimulirao sam Mici stidne usne, dražicu, g – točku i vaginalni kanal i mora da je doživjela sladostrašće. Ritmički je ona pokretala svoja bedra i stražnjicu, stezala je i opuštala mišiće vagine i karlice, a ja sam joj masirao dražicu. Osjećala je ona žmarce po cijelom tijelu i doživjele je ona kontrakcije u svojoj rodnici. Kad se sve završilo, osjetila je ona puno energije. Ali njoj vrug ne da mira, pa traži još i još. Ona traži više vrhunaca u jednom intimnom odnosu.“

„Vi poznajete tantru? Što je to tantra?“

„Kod nas na Balkanu imate dva oprečna mišljenja o tome. Za jedne je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade političari. Dok je za druge tantra oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije.“

„Muškarac je vatra, a žena je voda. Muškarac mora zagrijati ženinu vodu i onda sve može početi. Sladostrašće je energetsko ritmično pulsiranje i traje 8 do 10 sekundi. Ali sve je to lijepo i uzbudljivo jer se razmjenjuje muška i ženska energija.“

„No, Mica je nakon svega zadovoljstva ili nezadovoljstva nesretna, pa zvoća, pa je mrzovoljna, pa prigovara i gundća. Ona bi silom doživjela tantričko sladostrašće i svoju dolinu sladostrašća.“
„Što je to tantričko sladostrašće?“

„To je stanje kada sladostrašća dolaze jedno za drugim. Međutim, ja se ne mogu toliko kontrolirati, ne mogu otkloniti sve te blokade, ne mogu se osloboditi, valjda nisam dovoljno shvatio sve te tehnike.“

„A Mica bi ipak htjela doživjeti tantričko sladostrašće?“

„I ja bih to htio, ali nešto ne funkcionira kako treba. Ona ne funkcionira kako treba, ona ne zna bi li kakila ili bi piškila. Ja sam se odmah sjetio moje bivše žene i odmah mi je svega bilo dosta. Tako da sam ja prekinuo s Micom.“

Ja sam mislio da smo s time završili sa seksualnim problemima. Ne znam je li sutkinja Jagoda išta od toga shvatila, ako i jeste gurnula je to pod tepih. Netko kaže da je svijet muškog roda, a Jagoda bi ga učinila ženskim ili bi ga prilagodila svojim ženskim potrebama. Pa se valjda stoga mi sukobljavamo ili se sukobljavamo što ona ne zadovoljava svoje spolne potrebe.

No, sutkinja Jagoda prekida suđenje, kaže da je dosta za danas, zove me u stranu i nestrpljivo kaže:

„Biste li vi nakon suđenja došli k meni?“

„Zašto?“

„Da mi pokažete što ste radili s Micom.“

„Nije li to u sukobu interesa?“

„Baš me briga, nisam se seksala 5 godina, uzbudila sam se kad ste pričali o seksu, a želim znati kako ste to radili s Micom. Želim Yoni masažu i tantrički seks.“

Ja sam se odmah sjetio filma: „Poštar uvijek zvoni dvaput“ sa Jackom Nickholsonom i Jessicom Lange i tamo postoji žena koja vene i koja je seksualno nezadovoljna i nezadovoljena. No, sutkinja Jagoda je nestrpljiva i pita:

„Čekam?“

„Što čekate?“

„Vaš odgovor.“

„Doći ću. Imam li izbora? No i vi se morate depilirati. Morate dlake svesti na normalno.“

„Sredit ću se ja, ne brinite. Kada možete doći? Možete li doći odmah?“

„Morate isključiti mobitel.“

„Isključit ću i mobitel. Javit ću se sutra.“

Tako da sam, ignorirajući posljedice, morao ići kod te nesretne i nezadovoljne sutkinje Jagode. Jer je ona 5 godina apstinirala, a sada

joj se otvorila nekakva dizna ili fugna. Jer ona nije htjela biti nervozna i histerična. Jer ona nije htjela doživljavati histerične napade, biti mentalno i seksualno poremećena. Jer ona nije htjela biti nesretna žena i biti nezadovoljna svojim seksualnim životom. Pa me je ta sutkinja Jagoda ucijenila seksom. Jer statistički 25 % žena uopće ne prakticira seks, 25 % žena ga prakticira u braku, ali nisu njime zadovoljne, a za ostalih 50 % žena se ne zna. A ja se moram iskazati pred sutkinjom Jagodom. Kažem joj da prvi puta možda ne bude sve korektno, a ona kaže:

„Ne brini, nisam ja Mica, ja sam zadovoljna i sa malim zadovoljstvom. Prvo mi daj Yoni masažu, a nakon toga tantrički seks.“

Pa sam tako sutkinji Jagodi davao Yoni masažu. Stimulirao sam joj stidne usne, dražicu, g – točku i vaginalni kanal i mora da je doživjela sladostrašće. Kažu da žensko tijelo ima 11 erogenih točki, a ja sam aktivirao i stimulirao svih tih 11 točki. Dotle je sutkinja Jagoda ritmički pokretala i micala svoja bedra i stražnjicu, stezala i opuštalala mišiće vagine i karlice, a ja sam joj masirao dražicu. Osjećala je ona žmarce po cijelom tijelu i doživjele je ona kontrakcije u svojoj rodnici. Kad se sve završilo, osjetila je ona puno energije. Ali i njoj vrag ne da mira, pa traži seks. Ona kaže:

„Sada bi mogli preći na seks!“

Već se ona namješta i čeka. Pa kaže:

„Ubrzano dišem, izbacilo mi se crvenilo na koži, ovlažila sam se tamo dolje i osjećam kontrakcije abdomena, što čekaš, ajde dođi.“

„Hoće li sve biti u redu s mojim slučajem?“

„Pusti sada to na miru. Vidjet ću što mogu.“

„Meni je to važno.“

„Kažem vidjet ću što mogu.“ A ja ne odustajem od mog slučaja, vodit ću ljubav sa sutkinjom Jagodom, ako će ona pozitivno riješiti moj slučaj. Stoga kažem:

„Seksat ću se s vama ako ćete pozitivno riješiti moj slučaj.“

„Pozitivno ću riješiti tvoj slučaj, ajde sada kreni.“

I što mi je drugo preostalo nego da radim hopa – cupa, nas dva skupa. Naime, nadam se da će se sutkinja Jagoda založiti za mene u slučaju protiv Mice. A ja sam obavio što sam morao i izgleda da se to sutkinji Jagodi to svidjelo jer je rekla:

„Nisam jako dugo tako uživala.“

„Ti bi današnji dan trebala slaviti kao Uskrs.“

„Zašto kao Uskrs?“

„Jer si seksualno uskrsnula. Doživjela si nježnost i strast. Doživjela si nekakvo čudo.“ „Želiš li ti nešto popiti?“

„Skuhaj nam vino, malo ćemo se odmoriti, pa ćemo probati drugi puta.“

„Kod tebe ima i drugi puta?“

„Ima. Prvi i drugi puta, ali nama treći ili peti puta. Bojim se opterećivati svoje srce.“ „Idem obući seksi donje rublje. Ako hoćeš skuhat ću ti večeru? Želim isprobati razne pozicije za seks.“

Pa smo isprobavali pozicije: medenjaka, sanjke i rolada. Pa smo isprobavali ljuljajuću stolicu i žlicu, harmoniku i jednonožnu rogu.

Bila je to ljubav na prvi pogled ili ljubav na prvi krevet. Osjetili smo međusobnu, tjelesnu privlačnost i htjeli smo to iskoristiti. Pa sam ja s sutkinjom Jagodom eksperimentirao s različitim brzinama i pritiscima, i odgađao sam ejakulaciju. Upraznjavali smo razne poze i pozicije, to je trajalo najmanje pola sata i doveo sam ja sutkinju Jagodu do vrhunca. Rekao sam sebi: pozu mačke sam primijenio kao uvod, a za Yab Yum sam obavio pripremu, sjeo sam u pozu lotosova cvijeta, uspravio sam leđa i prekrizio sam noge. I mogu reći da sam osjetio prisnost na duhovnoj i energetskoj razini s sutkinjom Jagodom. Zatim smo krenuli u pozu Treći mjesec, okrenuli smo se na bok i radili smo to što smo radili. Onda je Sutkinja Jagoda ustala i ostala gore. Znao sam da je spremna za Linearnu pozu. Za kraj ili za nagradu smo ostavili pozu: Dodir cvijeta jer se njome dodiruje g – točka i jer se njome postižu višestruka sladostrašća.

Prepoznao sam da je sutkinja Jagoda doživjela sladostrašće jer je prela kao mačka. Prepoznao sam ja da je sutkinja Jagoda doživjela seksualni vrhunac i seksualni klimaks. Jer se zacrvenjela, jer su joj se bradavice ukrutile, jer su joj se vaginalni mišići stegnuli, jer su joj se zjenice proširile, jer joj se anus stisnuo. Ubrzano je disala, erogene zone su se promijenile, grudi su joj zacrvenjele i osjećala se opuštenije, življe i sretnije. Uz to je cijelo vrijeme stenjala, vrištala i uvijala se od zadovoljstva. Bila je zadihana i borila se za zrak. A kažu da svrha ženskog sladostrašća nije sami užitak, nego time žene potiču svoj organizam na ovulaciju i začeće. Pa se ja bojim da sutkinja Jagoda ne ostane trudna. Jer meni ne trebaju djeca, jer ja ne volim mijenjati pelene, jer ja ne volim dječji plač, jer ja ne volim djecu.

Malo sam se htio odmoriti, htio sam isključiti svoj mozak nakon dobrog posla. Htio sam isprazniti mozak nakon glasne dreke i vrištanja od užitka sutkinje Jagode. Ja joj nisam ništa rekao da bude glasna, a ona se derala kao da joj netko guli kožu. Uopće nisam htio razmišljati o tome je li seks precijenjen ili nije. Sutkinja Jagoda je otišla obaviti svoju higijenu u kupatilo. Otišla se popiškiti nakon

seksa u svoj toalet, kažu da to žene rade da ne dobiju bakterije i infekciju. Pa se nakon toga neke žene osjećaju prljavo, pa se sutkinja Jagoda dobro isprala. Pa je skinula svoje erotsko rublje i obukla pamučno, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ja sam joj se zahvalio na gostoprimstvu i onda smo se razišli. Svatko je otišao svojim putem. Ja sam je nekoliko puta nazivao na mobitel, ali mi se ona nije javljala. Ne znam kako sam to tumačio, nego da je zauzeta drugim slučajevima i sudskim postupcima. Uskoro sam dobio novi poziv za sud, pa sam mislio da ću tamo sresti sutkinju Jagodu i da ću s njome sve to razjasniti i dogovoriti nove susrete i nova druženja. Naravno da sam nestrpljivo iščekivao novi susret i nove svakodnevne seksualne susrete i avanture.

POGLAVLJE 3

Sljedeći puta kad sam došao u sud, očekivao sam da će sutkinja Jagoda biti ugodna i prijazna, ali sutkinja Jagoda je bila neugodna i ponašala se kao da se ne poznajemo. Bila je stručna i profesionalna. Ja sam joj htio dokazati da se ne bojim snažnih, neovisnih i inteligentnih žena. Ja sam htio dokazati da me uspješne žene uopće ne inspiriraju, nego da me ljute. Briga mene što ona hrabro korača kroz život i kroz tu sudnicu, kada ona nema stalnog seksualnog partnera i s njim ne doživljava sladostrašća. Može ona biti hladna na to, može ona govoriti da je rad stvorio čovjeka, kad nam je seks nasušna potreba. Ali možda je ona doznala da mora promijeniti svoju definiciju silovanja, i seksualnog nasilja, da je ona meni prijetila da će me strože kazniti ako se ja ne seksam s njom, pa se zbog toga ponaša, kako se ponaša. A mi se ponašamo kao da smo još uvijek pod Turcima, kao da još uvijek vlada šerijat, kao da još uvijek netko nad nama provodi svoj teror, kao da mi moramo slušati našu vjersku i moralnu policiju.

Za sutkinju Jagodu se može reći da ima Nobelov sindrom, njoj je iracionalnost nadvladala inteligenciju. Ona je postala iracionalna, ničeg se ne sjeća i sve negira. Stoga joj kažem:

„Što se s tobom događa? Više nisi bliska sa mnom? Sanjaš li ti vruće snove o meni?“

„Gospodine, ne znam o čemu pričate. Ja nikad nisam bila bliska s vama i uopće vas ne sanjam.“

„Zar se ne sjećaš kad si uzdisala, kad si dahtala i vrištala.“

„Uopće se toga ne sjećam. Molila bih vas da se uozbiljite i da se prepustite tom vašem slučaju i toj Micinoj tužbi.“

Ne znam što bih na to rekao, nego ta je to nekakva seksualna neusklađenost. Ja sam to opravdavao time da sutkinja Jagoda svoje seksualne probleme gura pod tepih, sklona je stereotipovima, nije raspoložena za razgovor o seksu, ali kad se ona uzbudi, zvati će ona mene svojoj kući, a ja ću joj pružiti fantastičnu ili kako kaže onaj naš ministar: fenomenalnu večer. Pitam se ja koliko je toj ženi seksa potrebno, koliko je za nju seksa normalno? Pitam se koliko je njen libido? A opet ako je ona izdržala pet godina bez seksa, onda je njen libido mali, pa je se bojim. Pa se bojim njenog suđenja, da ona neće usmjeriti svoju energiju i svoj adrenalin na neku drugu ili krivu stranu. Očekivao sam da ću sa sutkinjom Jagodom voditi naš seks svakidašnji. Jer nije seks samo uživanje, nego je to naša svakodnevna potreba. Mislio sam: ako Šeks ima seks, onda sam ga valjda i ja zaslužio. Jer nisam ja promiskuitetan, ne bih ja nju varao. A i ne volim ja javno govoriti o seksu, još uvijek imam taj katolički sram ili peccatum.

No, nisam znao da je sutkinja Jagoda frigidna ili da glumi frigidnost. Sa mnom je isprobala nekoliko seksualnih poza i pozicija i to je sve. Sada više ne želi znati za mene i kažem da glumi frigidnost. Navodno ona čeka boljeg, sposobnijeg i pametnijeg muškarca. Kao da sam ja glup i nesposoban. Pa mene je ovaj sustav učinio glupim i nesposobnim. Meni ne ide od ruke jer nisam partijski poslušnik. I nema ona što meni glumiti frigidnost, hladnoću i seksualne poremećaje. Uz mene se uskladila sa svojom prirodom i doživjela je svoja sladostrašća i to dva puta. Otklonio sam ja, barem na trenutak, od nje njene uzroke frigidnosti. Ja sam nju izliječio od frigidnosti i umjesto da mi je zahvalna, ona je nezahvalna i ignorira me. A ja ustvari ni ne znam radi li se kod nje o vaginizmu, o anorgazmiji ili o frigidnosti? Je li u tome svemu presudnu riječ imala religija, odgoj, kultura ili društveno okruženje? Ili je ona razočarana u svog bivšeg muža, morat ću je to pitati. Razmišljam o tome da možda mi nismo adekvatni astrološki partneri, možda nam se datumi rođenja i zvijezde ne poklapaju. Možda bi mi htjeli malo gimnastike u krevetu i ništa više, ali sada imamo druge obaveze pred sobom. Možda

sutkinja Jagoda misli da treba to ostaviti za neko slobodno vrijeme i privatnost.

Stoga ja ne znam, što da kažem o tome. Stoga ja šutim i čekam što će se dogoditi. A događa se novo suđenje, ona proučava i čita sudski predmet i već mislim da će donijeti pozitivan pravorijek u moju korist, ali ona to ne čini, nego se drži hladno i suzdržano. Nadam se da će tijekom sudskog procesa postati malo ljubaznija. Ali tako ne rezonira ta sutkinja Jagoda, grubo me ispituje i grubo se ponaša prema meni. Imao sam dojam da je ona stara i poznata mrziteljica muškaraca. Ona se drži etičkog kodeksa, poštenja i časti, korektnog ponašanja, temeljnih načela i pravila ponašanja pravosudnih djelatnika. Ne znam da li bi ikakvo mito u ovom slučaju pomoglo, jer njoj je uzor „Nesalomljivi“ Eliot Ness. Imam osjećaj da bi ona odmah nekome javila da sam joj ponudio mito, stoga joj mito i ne nudim. Valjda je bilo dosta što sam se poseksao s njom. Ona je rekla da smo se poseksali kako bi ona mogla procijeniti moj slučaj, kako bi mogla procijeniti tko govori istinu. I ne znam što ona misli o svemu tome, jesam li joj išta uspio dokazati? Ili nisam. Jer ona ne tolerira nedopušteno ponašanje. Ona je zadovoljna sa svojom plaćom i više ništa drugo joj ne treba.

Pitam se: kud se ona na mene namjerila, a za mene kažu da sam mrzitelj žena. Ili je ona mene odabrala, da se konačno obračuna sa mnom. Pitam se je li to moj konačni obračun kod ok koralu. Jer ta sutkinja Jagoda je samostalna, uspješna poslovna žena, ona mrzi nezaposlene muškarce ili one u privremenoj mirovini. Stoga ona nije besprijekorno našminkana i odjevena, sigurno se nije ni depilirala, jer ju dugo nije neki muškarac skinuo. Sigurno se dugo nije s nekim muškarcem ni poseksala. Sigurno nije zadovoljila svoje seksualne potrebe, pa je neukrotiva, agresivna, nervozna, gladna seksa i frustrirana. Bez obzira na to sve, ona misli da je učinkovita, pametna i društveno odgovorna. Ona ima svoju paradigmu i mantru, ali ja to još nisam dokučio. Jer mi ona u svemu djeluje zbunjeno ili kao nekakva zbunjola. Ona stalno govori o stanju na terenu, a to stanje

na terenu je u potpunosti u suprotnosti sa mnom i sa Micom. Ako su joj susjedi rekli da Mica tverka i izvodi guzotrans pred mojom kućom, onda bi to ona trebala uzeti u obzir, a ne da to ignorira i da to nije važno. Sve je to važno, jer se time pokazuje i dokazuje da Mica ne može kontrolirati svoje nagone. Ali sutkinja Jagoda je pametna sutkinja, ne može njoj netko soliti pamet.

Ona sve razumije ili se pravi da razumije. Pa uvažava Micu i Micine argumente. Jer je ona nekad i nesigurna djevojčica. Pa bi najradije zaplakala, pa bi najradije zacmizdrila. To je ta dualnost žene. S jedne strane je jaka, a s druge strane je slaba. S jedne strane je ona inspektorica ili sutkinja, žena koja muškarce smatra nižom vrstom u evolucijskom lancu, koja nekog ispituje i utjerava u laž, a s druge strane je nesigurna djevojčica. Bez obzira na to ona prezire muškarce, a i ja ne volim takve žene. Pitam se. bi li me ona uzbudila ili ne bi? Bi li ona stenjala i vrištala? Jer ne volim ja ni žene koje svemu prigovaraju i zvocaju, ne volim ja ni radoholičarke, a i sveznalice i one koje vole soliti pamet. U tom mom sudskom procesu, ne znaš što je gore, što je ta Jagoda žena uopće, što je žena sutkinja, što je ona mrziteljica muškaraca i što se zove Jagoda. A ja sam imao prijatelja, pa mu kažem:

„Iz zrakoplova se vidi da se sviđaš Jagodi.“

„Ne mogu ja s njom.“

„Zašto ne možeš?“

„Kod nas su kravama davali ime Jagoda ili Biserka.“

„Batali nečije ime.“

„Ne mogu.“

„Zašto ne možeš?“

„Tako sam odgojen.“

To je bila nekakva naša vesela ili tužna povijest ili prošlost. Nekad bilo, sad se spominjalo ili se više i ne spominje. Nekad smo bili mladi, sve nam je bilo lako, a sada smo ostarjeli i sada smo u problemima. I pitam se: tko daje takvo ime ženskom djetetu? Njena majka, vjerojatno što kod nas više nema krava. Jer kod nas je sve neisplativo, pa su i krave neisplative. Mi kupujemo uvozno mlijeko u Konzumu ili Plodinama, na akciji po 4 kune litra ili ispod toga. A ja sad moram imati posla s tom ženom, s Jagodom, sa sutkinjom i sa mrziteljicom muškaraca. Uz to je ona vjernica, nekakva časna sestra, katolkinja, drži do vjerskog morala i nije tolerantna prema onima koji misle drugačije. Opsjednuta je ona moralnošću, ne voli ništa kontraverzno, nešto što odudara od uobičajenog, ma što to bilo i ma što to značilo. Ona ne razumije tantru i tantrički seks i ne želi s time išta imati. Pa me ona pita:

„Imate li vi problem sa shvaćanjem katoličanstva i katoličkog morala? Mi smo katolička zemlja, pa se držimo tog morala i tih običaja.“

„Meni je katoličanstvo nerazumljivo.“

„Što vam je nerazumljivo?“

„Kako je Majka Isusova Blažena Djevica Marija djevica i kako je ona začela Isusa Krista po Duhu Svetome? Znam da je dijete Božji dar i zašto više nema takvih žena?“

„Nisam ovdje da bih vas obučavala katoličanstvu i katoličkom moralu. Vjerojatno onda ne vjerujete ni u Kristovo uskrsnuće.“

„Ja sam živio u socijalizmu i nisam išao na vjeronauk.“

„Mogli ste proći kratki tečaj vjeronauka.“

„Nekad sam radio 12 do 16 sati, došao bih kući i od umora odmah zaspao. Tako sam radio gotovo 20 godina.“

„I drugi su tako radili. To vas ne opravdava.“

„Imao sam ženu koja je stalno tražila novce.“

„Pustimo sada to na miru, niste katolik i to je to. Ja jesam katolik i takva je moja pravda.“

„Nadam se da me nećete osuditi bez suđenja?“

„Zašto bih vas osudila bez suđenja? Pa i ja živim od sudske procedure i sudskih troškova. Nego, bavimo se mi konkretnim vašim problemima.“

„Koji su to problemi?“

„Mica i njena tužba. Znete li da vas ona tuži za silovanje, povredu ugleda i časti i nanošenje duševne boli.“

„Ona je nepopravljiva ovisnica o seksu. Ona ima ozbiljan problem, ona ima manjak serotonina. Njena požuda je snažna, njoj nije dovoljno ni pet puta u jednom danu, ni jedan muškarac mojih godina to ne može izdržati.“

„Nisam imala ili stekla taj dojam.“

„Čim je Mica ušla u menopauzu postala je nimfomanka i nezasitna. Otvorila joj se seksualna dizna i želja, postala je energetski vampir ili vampirica i doživjela je drugu mladost.“

„Mogli ste koristiti razna seksualna pomagala. Postoje razna opojna sredstva za potenciju, tablete, gelovi, sprejevi, šumeće tablete, med, orasi i ulje. Postoje razni afrodizijaci, i narodna medicina.“

„Ali isto tako kažu da je to kazneno djelo, da je to nedozvoljena i neovlaštena trgovina i proizvodnja opojnim sredstvima. Nekad u socijalizmu je sve bilo dozvoljeno ili se to toleriralo, a sada nam je došao neoliberalni kapitalizam, pa je sve zabranjeno. Ne znam što da o tome mislim.“

„Mislite što hoćete, ali na internetu se također može štošta kupiti.“

„Meni to ne treba, ja sa Micom ništa više ne želim. Ona je energetski vampir i kontrol freak. Ona mi isisava energiju i hrani se njome, ona nema grižnju savjesti, beskrupulozna je i bezosjećajna. Ona bezuspješno glumi žrtvu, ona sve kontrolira i stalno dramatizira.“

„Ali ona vas je tužila?“

„Lažno me je optužila za silovanje, za povredu ugleda i časti i nanošenje duševne patnje.“

Pa nastavljam:

„Smislio sam ja i žalbu za taj moj slučaj. Činjenice su na mojoj strani, dokazi su također na mojoj strani. Povrijeđeno mi je pravo na pošteno suđenje. Povrijeđena su moja ljudska prava i slobode. Ne želim se ja nagoditi s tužiteljicom.“

„Što će vam žalba?“

„Kad vi držite Micinu stranu.“

„Žalba se ne uvažava. Spolno ste uznemiravali i zlostavljali Micu.“

„Nikoga ja nisam uznemiravao i zlostavljao. Ja ni ne znam gdje Mica živi, a ona dolazi pred moju kuću, gdje tverka i izvodi guzotres.“

„Ja vas proglašavam krivim.“

„Smislio sam ja protutužbu.“

„Zašto ste smislili protutužbu?“

„Želim da Mica povuče svoju tužbu i odbaci optužbu. Želim da istina iziđe na vidjelo.“ Ali ja ne znam koju istinu ja želim. Jer postoji formalna, apsolutna, relativna, materijalna, subjektivna i objektivna istina. Još sam pod dojmom Isusove istine i da su za njega govorili:

„Ovoga nađosmo kako zavodi narod i brani davati porez caru, govoreći za sebe da je Krist, kralj.“

Poncije Pilat bi se upitao:

„Što je istina?“

A istina je ono što odgovara stvarnosti. No kod nas je stvarnost daleka od bilo čega. Kod nas postoji istina i o Jasenovcu, pa tako Srbi kažu da je u Jasenovcu stradalo milijun ili dva milijuna Srba, a mi kažemo nešto malo više od 50 tisuća. Koliko ljudi, toliko istina. Zato ja kažem da je istina voda duboka, a ja se ne namjeravam u toj vodi utopiti. Isto tako znam da laž koja se više puta ponovi, može postati istina. Srbi na to kažu:

„Laž je srpski državni interes. Laž je u samome biću Srbina. U našoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina. Mi lažemo da bi obmanuli sebe, da utješimo dugoga, lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bijedu, lažemo zbog poštenja, lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog domoljublja i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, intenzivno.“

Stoga u svoj toj laži, ja sam kao Hamlet i promičem njegovu i svoju stranu istine. Ponekad promičem i Sokratovu istinu. Očito je da Mica nema tih problema, ona je žena na svom mjestu, samo što je došla u svojoj oskudnoj i uskoj haljini, sve muške je privukla sebi, a žene su

komentirale da je sve to vulgarno i neukusno. Zato ja unaprijed pišem svoju žalbu, ne vjerujem ja nikome, a najmanje sutkinji Jagodi. Ako odbiju moju žalbu, ne znam što ću sa sobom. Jer ja nemam tih novaca, jer ja sam skromni umirovljenik s prijevremenom mirovinom od 2.700 kuna. Kada i kako će netko od mene naplatiti 300.000 kuna kad ja godišnje zaradim 30.000 kuna, a onda za režije i lijekove moram platiti pola tog iznosa? Ja sam sirotinja i Bogu teška i ne mogu platiti ni sudske troškove, troškove odvjetnika, a ni troškove tih bajnih vještaka. Inače, moja bivša žena je tužila estetskog kirurga da ju je unakazio. Kažem joj:

„Nije te on unakazio, nego si ti ostarjela i postala ružna. Ne može se protiv prirode i starenja. Tako je, kako je.“

Ali to je nemoguće njoj dokazati. Ona tjera po svom i tjera svoju pravdu. Zato bih ja htio da se i Mica promijeni i odustane od tužbe. Sada imam vremena i nisam dokon, jer za dokonog popa kažu da i jariće krsti. I kažem netko je lak na okidaču, pa se lako odlučuje pokrenuti sudski postupak, a ja nisam takav. A tu protutužbu mi je predložio moj odvjetnik. Ja nisam znao što na to reći, ali da me to košta, košta me. Košta me uzaludno iznošenje dokaza, košta me i uzaludno iznošenje činjenica i najradije bi od svega odustao, ali ne mogu jer je sve predaleko otišlo. A treba platiti i sudsku pristojbu, odvjetničku nadoknadu i razne korisne ili beskorisne vještake. I kažu da na taj iznos od 300.000 kuna treba platiti 5.000 kuna za suce, da treba platiti i odvjetnika i te vještake. Novaca nikad dosta. Stoga se ja bojim žena. Bojim se ja lude Mice, ali i sutkinje Jagode, jer ona se ne sjeća svojih obećanja. Možda bi se to sve dalo i izgladiti, ali ja se bojim erektilne disfunkcije. Naime, te žene su meni utjerale strah u kosti. Pa osjećam nelagodu i sram.

POGLAVLJE 4

Bojim se da će se protiv mene voditi namješteni ili montirani sudski postupak. To se radilo u socijalizmu, ali i prije toga, za vrijeme Tita, Hitlera i Staljina, koliko se ja sjećam ili koliko ja što imam u podsvijesti. Stoga kažem:

„Bog mi je svjedok da nisam ni zašto kriv. Nisam kriv za silovanje, nisam kriv za povredu nečijeg ugleda i časti i nisam imao namjeru nikome nanositi duševnu bol. Pa sam tako kao svjedoka naveo Zdravka, no njega nema, on je u Njemačkoj i prodaje tantričke stolice i tantričke masažere. Bavi se onim što je nedavno naučio i što misli da zna raditi. Pa je uspješan i neuspješan u isto vrijeme. Kako smo mi stroga katolička zemlja ili nekakva džamahirija, pitam se: kako su mu naše vlasti dozvolile da to prodaje kod nas, kako to nije protuzakonito. Jer tantra nije službeno odobrena, a tantrički seks se ne tolerira, sve on to radi ilegalno, pa je malo u Njemačkoj, malo je u Sloveniji, a malo kod nas. Čisto sumnjam da će on doći na sud i na suđenje. Još kažem: ni Micin bivši muž mi baš nije pouzdani svjedok.“

Pouzdam se u Boga, i u njegovu pravdu, a borim se ja protiv feminizma i feminističkog pokreta i feminističkih udruga. I krećem u svoj štrajk, naime neću se seksati dok netko ne uvaži moj slučaj seksa s Micom. Svakoj ženi ću uskratttiti seks, jer jasno se na pornhubu vidi da je moj seksualni odnos s Micom bio dragovoljan. Stoga imam ja i transparent:

„Zaboli me mlohava čuna i moj disfunkcionalni milokliz, ne želim jesti jeftini brzogriz!“

Jer kažu da su Grkinje štrajkale i uskratile seks svojim muškarcima kako bi završio Peloponeski rat. Jer su Irokeske žene uskratile seks Irokezima kako bi zaustavile rat s Bijelcima, a kažu da je 2003. godine tako zaustavljen rat u Liberiji. Ne znam što je s ratovima u

Kolumbiji, Keniji ili Filipinima, ali mislim da će i moj štrajk sa seksom uroditi plodom.

Ali pored takvog suca kao što je Jagoda, nema mi spasa. Jer kaže se da pravda ponekad spava, ali nikada ne umre. Kod mene je pravda ili krivda odavno umrla. Kod mene nitko ne radi na mom spasu. Ja jesam slab i grješan, ali zaslužujem biti središte nečije pažnje, i ipak zaslužujem pravdu i spas. Za mene je to najgori period u mom životu, jer ima li što goreg od toga? Nema. Tu sam ne svojom krivicom. I bojim se da ću počiniti nekakvo zlo, pa ću nekoga nositi na duši. Kažu da se u Europi obnavljaju procesi protiv vještica i da se one rehabilitiraju. Netko govori protiv zloglasne inkvizicije, netko protiv Crkve, a netko protiv „Malja koji ubija vještice.“ Stoga i ja želim obnoviti svoj proces, stoga i ja želim svoju rehabilitaciju. Želim drugog, pravednijeg suca, onog koji će uvažiti moje argumente i dokaze. Jer mentalitet i psiha te sutkinje Jagode je zastranio. Jer ona paralelno s mojim sudskim procesom vodi i sudski postupak protiv nekoga Barabe. On je osumnjičen da je počinio zločin nad svojom obitelji. Pijan je silovao neku maloljetnicu, pa kad mu je majka to prigovorila, ubio je svoju majku, nakon toga ubio je i svoju ženu, a dijete je izudarao šipkom po glavi. Pa mu je određen istražni zatvor da ne bi utjecao na svjedoke i da ne bi ponovio slična kaznena djela.

Pa to traje godinama, pa je pravosuđe neučinkovito, pa ljudi govore da je i nepravedno. Sudovi su nam umjesto kuće pravde, postali kuće nepravde. Umjesto da nas sud zaštiti od lažnih procesa, oni podupiru lažne procese. Ne znam kome je to u interesu, meni sigurno nije. Meni nije jasno kako oni zaključuju da ja jesam ili nisam počinio kazneno djelo? Kako oni zaključuju da ja jesam ili nisam kriv, pa oni nisu nikoga i ništa proveli. Pa su zvali Zdravka, ali on se nije odazvao. Zvali su Micinog bivšeg muža, ali on je bio pijan, pa nije mogao svjedočiti, pa su oni od svega odustali. A mogli su Zdravku zaprijetiti, mogli su štošta, a ne od svega toga odustati i proglasiti me krivim. I naravno da je sutkinja Jagoda oslobodila Barabu, a mene osudila na 3 godine zatvora. Jer za Barabu se još prikupljaju

dokazi. Dokaza nikad dosta, a tamo je sve jasno k'o pasulj. Baraba je silovao maloljetnicu, ubio majku i ženu, a svoje dijete je udario metalnom šipkom. I nikome ništa. Vuk pojeo magare i magarca više nema. Stoga je sutkinja Jagoda pitala svjetinu:

„Koga da osudimo? Ovog gospodina ovdje ili Barabu?“

„Oslobodite Barabu.“

„Zašto osloboditi Barabu?“

„Zato što nije kriv?“

„A zašto da osudimo ovog gospodina?“

„Zato što nekoga treba osuditi.“

„Za što ga osuđujemo?“

„Zato što je silovao Micu, obeščastio ju je i nanio joj duševne boli.“

Pa je sutkinja Jagoda oslobodila Barabu, a mene je osudila jer nisam bio u situaciji platiti cca 400.000 kuna. 300.000 kuna Mici, i 100.000 kuna sudu i odvjetniku. Ja sam je htio pitati što je s njenim obećanjem:

„Kakvim obećanjem?“

„Obećali ste mi pravednu i oslobađajuću presudu.“

„Kada sam ja to obećala?“

„Prije seksa.“

„Kakvog seksa?“

„Našeg seksa.“

„Ja se toga uopće ne sjećam. Sve smo istražili i utvrdili smo vašu nedvojbenu krivicu. Silovali ste Micu, povrijedili ste njen ugled i čast i nanijeli ste joj duševne patnje. Sve u svemu dužni ste njoj 300.000 kuna, a nama za sud, sudske troškove i odvjetničke troškove 100.000 kuna. Kako nemate te novce osuđeni ste s tri godine zatvora.“

Izgleda da se sutkinja Jagoda stvarno ne sjeća našeg seksa. To je ipak u nekakvoj višoj strukturi njenog mozga. To je unutar njenog korteksa, sljepoočnih i frontalnih režnjeva mozga, hipotalamusa i amigdale. Jer sutkinja Jagoda se sjeća samo onog što joj ide u prilog, onog što joj ne ide u prilog, toga se ne sjeća. Ona ima selektivno pamćenje, pa se ne može sjetiti što je radila prije 3- 4 dana. Mene brine to da ona to nije uskladištila duboko u svoju svijest, da njoj to ništa ne znači. Pa seks je potreba koja nekom život znači, a sutkinja Jagoda nije takva. S njom sigurno ne bih mogao pričati o seksualnoj revoluciji. Ali zato ona kaže:

„Mogli ste koristiti Eroxel, on povećava vaše oružje za 6 – 7 centimetara, on poboljšava cirkulaciju i protok krvi.“

„Za vas?“

„Ne za mene, nego za Micu.“

„Ali ja ne želim ništa s njom.“

„Tko vam je kriv? Ne možete ostaviti ženu nezadovoljenu.“

„U viktorijansko vrijeme žena se nije smjela žaliti.“

„Vremena su se promijenila.“

„Nažalost.“

Stoga ja u ništa ne vjerujem, pa baš puno ne vjerujem ni u Boga. Pa mi je sve to paradoksalno, apsurdno i proturječno. Stoga uzimam Stari zavjet jer je tamo opisan sudski postupak Isusa Krista pred Pilatom i Herodom. I neki kažu da je to najsramotniji sudski proces u povijesti ljudskog roda. Jer kazna je okrivljeniku odlučena unaprijed. A postojale su tamo dvije nepopustljive i suprotstavljene strane, a postojalo je i to da Židovi nisu smjeli nikoga osuditi na smrt. Ali netko od sudaca ili sam Pilat je rekao:

„Kakvu tužbu iznosite protiv ovog čovjeka? Da li si ti židovski kralj, lažni prorok, bogohulnik i zavodnik naroda? Ako si židovski kralj, veleizdajnik politički buntovnik onda si opasan za naš poredak, onda si prijatelj za naš sustav. Ti dižeš ljude na ustanak. Stoga ćemo mi proslaviti našu Pashu, žrtvovat ćemo te kao Jaganjca Božjeg. Osuđujemo te na smrt.“

Međutim, na Isusu Kristu nije bilo nikakvih dokaza i krivice i to je Pilat znao, pa dopušta narodu da biraju između Barabe i Isusa Krista. Naravno da se narod odlučuje za osudu Isusa Krista. Time je sve bilo riješeno. Pa su Isusa Krista bičevali, pa su mu stavljali trnovu krunu i grimizni pašt, pa su našli lažne svjedoke, pa su ga pribili na križ, a Pilat je rekao:

„Ecce homo – evo čovjeka!“

No svjetina traži raspeće, jer se Isus Krist pravio židovskim kraljem i sinom Božjim. Pa je Pilat morao prihvatiti najstrašniji zločin u povijesti pravosuđa, pa je to najsramotniji sudski proces u povijesti ljudskog roda. A netko je na sve to rekao:

„On je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo. Za naše grijehе probodoše njega, za opačine naše njega satriješe.“

Drugi se na to nadovezuje:

„Začet je po Duhu Svetom, rođen od Marije Djevice, mučen pod Poncijem Pilatom, raspet, umro i pokopan, sašao nad pakao, treći dan uskrsnuo od mrtvih, uzašao na nebesa, sjedi o desnu Boga Oca svemogućega, odonud će doći suditi žive i mrtve. Vjerujem u Duha Svetoga, svetu Crkvu katoličku, općinstvo svetih, oproštenje grijeha, uskrsnuće tijela, život vječni – Amen.

Ali ja nisam Isus Krist, ne želim se ja ni za koga žrtvovati i neću uskrsnuti treći dan, možda će nakon moje smrti netko reći:

„Pokoј mu vječni daruj Gospodine.“

Ja sam ipak sebičan, pa ću reći da me boli što su prihvaćene Micine neistinite optužbe, što je optužba neutemeljena i ne želim se ja žrtvovati za cijelo čovječanstvo i prihvatiti te optužbe. Žalim se ja Bogu, a kome ću drugom da je postupak bio nezakonit, proveden uz mnoge nepravilnosti, da je to bilo sudske ubojstvo. Pa ne kvarim ja mlade, ne potičem ih ja na bunt i neposluh. Oni iz ove zemlje odlaze i iseljavaju. Istina je da ne vjerujem ja u državnog Boga, ali to nije moj problem. Jednostavno nije išlo s tim.

Stoga, nakon svega toga, sutkinja Jagoda kaže: „Pametnom dosta! Nema se tu što mudrovati i odugovlačiti. Sve je jasno. Gospodin je kriv. Ako čovjek ponavlja u životu iste grijehe, to je znak da u sebi ima zlog duha. Zli duhovi su bestjelesna bića. Mogu ući u nas kroz nasljedne grijehe predaka ili zbog života u grijehu. Postoje okultni zli duhovi koji ulaze zbog bavljenja magijom, spiritizmom, okultizmom, astrologijom, jogom, transcendentalnom meditacijom. Zatim, postoje zli duhovi trauma i bolesti. Postoje zli duhovi samoubojstva, smrti, mržnje, neopraštanja, bludnosti i agresivnosti. Kad uđete u takvo društvo, postanete kao santa leda. Ubiti čovjeka ništa ne znači, kao popiti čašu vode. ... I sve to se izgoni blagoslovljenom vodom, egzorcizmom ili kroz molitvu oslobađanja

zlog duha ili kroz post. Ako nemate novaca za platiti, služiti ćete kaznu zatvora.“

Pa mi sutkinja Jagoda nosi nekakve formulare za kredit. Radi se o tvrtci Eurokorekt, pri Ministarstvu financija Republike Hrvatske. Pitam je:

„Što će mi to?“

„To je kreditna linija. Njome ćete otplatiti svoje obaveze.“

„Kakve obaveze?“

„300.000 kuna prema Mici i 100.000 kuna prema sudu.“

„Znate li vi koliko ja godišnje dobivam novaca?“

„Znam, nešto preko 30.000 kuna, ali kredit je na 15 godina. Za to vrijeme ćete otplatiti kredit.“

„Ne želim ja uzimati kredit za lažnu optužnicu i za lažno suđenje.“

„Onda ćete u zatvor. Svakih 300 kuna kazne zamjenjuje se za jedan dan zatvora. To vam je nešto duže od 3 godine zatvora.“

„Neću ništa platiti, radije ću odležati u zatvoru.“

„Nećete vi tamo samo ležati, nego ćete i raditi.“

„Sve je to za ljude. Dragovoljno idem u zatvor. Ako treba tamo ću gladovati do smrti i štrajkat ću time što ću odbijati seks s ženama. Pogotovo ne želim ništa imati s ženama kao što je Mica. Nedavno sam doznao da je ona općila s konjem.“

„Nije li to bila Ilona Staller Cicciolina?“

„Bila je to i Ilona Staller Cicciolina, ali i Mica.“

„Ja za to nisam čula, a nema o tome ni na pornhubu.“

„Možda nema, ali će biti.“

Jednostavno ja ne želim platiti Mici nikakvo obeštećenje, ni za silovanje, ni za nikakvu povredu ugleda i časti, a ni za duševne boli. Ona je jedna nemoralna žena, kažu da je vodila ljubav s konjem, i sada bi ja takvoj ženi trebao platiti odštetu za seks bez privole ili za nekakvo silovanje. Ja to ne priznajem. Jer ja sam kao Tito, ne priznajem nepravedan sud, priznat ću ga kada bude sudio po pravdi. Prodao sam bud' zašto svoje nekretnine, blokirao sam račun u banci i nitko mi ništa ne može. Ne može mi ništa ni sudski procjenitelj. Izgleda da je raspad Jugoslavije na mene ostavio značajne posljedice, to je bilo jako turbulentno za mene, ali ovo suđenje je raspad svih vrijednosti. Znam da je svijet muškog roda, ali ti novi zakoni su nepravedni. Pored tolikih nepravdi, bez reformi, nije ni čudo da nam mladi odlaze u bijeli svijet. Nedavno je pisalo o četvoro mladih Splićana koji su potisnuli svoje emocije i Hrvatsku zamijenili Irskom.

POGLAVLJE 5

Ne zna se što je gore imati zatvor stolice, biti nadut, imati bolove u stomaku ili završiti u zatvoru. Ne zna se što je gore, nemati uredno pražnjenje crijeva, imati usporen rad mišića debelog crijeva, biti zatvoren ili završiti u zatvoru. Jer se zatvor stolice najčešće ima kada se ide na razgovor za posao, kad se doživljava stres, kada se užurbamo živi, kad se doživljava nekakva trauma u životu ili kada se ima stresan posao. Jer se onda ne uspijevamo uravnotežiti, jer onda ne unesemo dovoljno tekućine u organizam. Ali najveća muka u našim životima je sigurno zatvor. Nikome to ne bih želio, i razumijem Ivu Sanadera, Nadana Vidoševića ili Zdravka Mamića kada se bore da ne završe u zatvoru. Pogotovo stoga ako ste nevino optuženi, ako se ne osjećate krivima, ako ništa niste krivi, ako vas sud liši slobode i ako ste dobili neprimjerenu kaznu od tri ili više godina. Znam da će mi zatvorski čuvari reći:

„Mi ne kažnjavamo, kod nas zatvorenici ne izdržavaju samo zatvorsku kaznu, mi činimo korisno društveni rad, mi liječimo razne nastranosti, mi rehabilitiramo one koji su zgriješili, koji su dobili dugogodišnji zatvor i izvodimo ih na pravi put. Mi smo tu da vi ne biste ponovili svoj zločin. Trebate se odreći svojih laži, trebate voljeti Micu i biti vjerni u svojoj intimnoj vezi.“

„Ali ja nisam ništa kriv, zatvorili ste me sa još trojicom u sobi, ne mogu se ni okrenuti, ne mogu ni prdnuti, a da na nekoga ne naletim. Mene ne morate rehabilitirati i izvoditi na pravi put.“ Ništa za to, ništa za takve riječi naših čuvara. Jer svaki čuvar zatvora si umišlja da je čuvar Guantanamo, da je svaki zatvorenik njegov nulti pacijent mučenja, da će on svojim poboljšanim tehnikama ispitivanja izvući nekakvo priznanje, da ću ja nekoga ocinkati. Pa tako i moj čuvar od mene hoće izvući priznanje da sam ja silovao Micu bez njene privole. Pa mi on želi priuštiti svoj užas i svoje nehumane metode. No, ni ja se ne dam, pa tako moja muka i moja borba se nastavlja.

A mene su u tom zatvoru smjestili s raznim kriminalcima, mafijašima, preprodavačima droge, ubojicama, silovateljima i raznim zlostavljačima. Kažu daje u našim zatvorima oko 4.000 osoba lišenih slobode i da je hrvatski zatvorski sustav potkapacitiran. U Remetincu je smješteno gotovo 1.000 zatvorenika, a trebalo bi ih biti 500. Zbog toga se valjda ozloglašeni zatvorenici puštaju, pa će tako na slobodu izići i Jozef Fritzl koji je svoju kćer zatočio u podrumskoj tamnici i koja mu je rodila sedmero djece negdje u Austriji. Za njega kažu da je oličenje zla, ali da je odslužio svojih 15 godina. No, briga mene za njega. Ja vodim svoju brigu i ne spavam po noći, jer bojim se mojih susjeda. Kažu da često netko neobjašnjivo umre u zatvoru u Remetincu. Navodno ti nisu kupili mobilni, nisu platili ciglu, nisu platili drogu, cigarete, lijekove ili tko zna što drugo. No, ništa za to. Kažu da su se mnogi pravosudni procesi okončali i skončali ove 2021. godine. Pa su tako osuđeni i Ivo Sanader i Nadan Vidošević. Pa su na tragu toga i mene prvog u Hrvatskoj osudili za spolnu ljubav bez pristanka. Pa ja ne smijem zaspati, da me ne bi zbog toga kaznili drugi zatvorenici.

Jer ja nemam kršćanski svjetonazor o spolnosti i spolnoj intimi, jer ja nemam ništa protiv vanbračnog seksa, jer se ja ne slažem da je misionarski položaj isključivi položaj u seksu, jer ja seks ne koristim u reproduktivne svrhe. Međutim, sada je seks za mene nešto precijenjeno i neugodno. Pogotovo nakon tog mog tantričkog iskustva. Nisam se ni upoznao sa tantrom i tantričkim seksom, a od mene se očekuju vrhunski rezultati i tantrička sladostrašća. Barem je to od mene očekivala Mica, pa ja sada imam psihičkih i fizičkih problema. Pa se ja bojim erektilnih smetnji, pa se ja bojim neuspjeha u izvedbi. Stoga me ne privlače raskalašene i razuzdane žene, stoga me ne privlače žene kao što je Mica, sutkinja Jagoda i moja bivša žena. Stoga ja ne mislim da će susreti s njima biti romantični i nezaboravni. Stoga ja mislim da to neće biti ništa posebno. I ne želim ja više slušati njihovo plakanje i emocionalne ispade. Ne želim slušati dahtanje i stenjanje prilikom spolne ljubavi,

ne želim slušati njihovo ispuštanje raznih primjerenih i neprimjerenih zvukova.

Ne želim ja s njima doživljavati neusklađenosti. Ne želim ja s njima doživljavati njihovo raspoloženje ili neraspoloženje. Zbog toga ja očekujem Zdravkov dolazak iz Njemačke, naime on će mi dovesti ženu bez nekog velikog seksualnog iskustva, a to mi u ovom trenutku odgovara. Jednostavno mi treba žena bez nekog velikog seksualnog iskustva. Njoj ću pružiti vaginalno i klitoralno zadovoljstvo i sladostrašće i nadam se da će ta žena biti zadovoljna. Ne želim ženu i žene koje žele tantrička, višekratna sladostrašća, a kada to ne dožive onda kukaju, zvocaju i prigovaraju. Jednostavno nemam živce za to. Ja ću toj ženi bez nekog velikog seksualnog iskustva stimulirati bradavice, vaginu, dražicu i g – točku, dat ću joj Yoni masažu, pa kada se ona uzbudi, onda ću obaviti što se mora. Ne želim ja da mi nekakva žena digne živac, ne želim ja ženu koja seks koristi kao oružje, koja je stalno na mobitelu, koja nekakvu krivnju i nekakav svoj promašaj svaljuje na mene, koja je zlopamtilo, koja je puna mana, a smatra se savršenom, koja me čini frustriranim i nervoznim. Za drugo ja ne znam i nisam upućen.

Jer ja ne mislim da ću ići u raj ili u pakao ako se budem prethodnog pridržavao, u raj ili pakao ću ići bilo kako se ponašao. Jedino se bojim da ću umrijeti od seksualne iscrpljenosti, da ću opet naletjeti na neku ženu kao što je Mica, a ona će me navući na sado – mazo igrice, na nastranosti i perverzije. A uz put bojim se i tantričkog seksa koji traje 48 sati i duže. Bojim se da nisam u kondiciji i u stanju da se time bavim duže od nekoliko sati. Bojim se žena opsjednutih savršenstvom, bojim se žena opsjednutih višekratnim, tantričkim sladostrašćem. Nadam se da će se jednog dana Mica srediti, daće me ostaviti na miru, da će to biti kraj moje agonije i kraj njenih jezivih prijetnji. Bojim se i opsesivnih žena, koje se ne mogu kontrolirati i koje traže svoja višekratna, tantrička sladostrašća.

Pa ne znam jesam li snovidio, ili sam to stvarno doživio. Pa sam putovao iz svijesti ili podsvijesti noći, u svijest i realnost dana i obrnuto. Pa sam doživio nekakve inkvizicijske sudove koji su se sastojali od naših svećenika, biskupa, velikog Inkvizitora Bernarda Gui – a i pape Grgura IX. I oni mi kažu:

„Blagoslovljeno ime Gospodina Isusa Krista.“

Ja im odgovaram:

„Blagoslovljen Isus Krist.“

„Znate li koji su temelji kršćanstva?“

„Pa baš i ne.“

Pokora, skromnost i pomaganje drugima.“

„Jeste li vi heretik? Mi identificiramo potencijalne heretike.“

„Nisam heretik.“

„Vjerujete li vi u Boga?“

„Razmišljam o tome.“

„Vjerujete li vi u nešto suprotno od onoga što propovijeda Sveta Crkva?“

„Nevin sam što se toga tiče.“

„Vjerujete li vi u neku drugu vjeru?“

„Ne vjerujem.“

„Vjeruješ li ti u jednog Boga, Oca i sina i Duha Svetoga?“

„To mi je malo nerazumljivo.“

„Vjeruješ li u Isusa Krista, rođenog od Djevice, uskrsnuo i uzašao na nebo?“

„I to mi je malo nerazumljivo. Ja vjerujem u racionalne stvari, a to mi je iracionalno.“

„Vjeruješ li da se kruh i vino uz pomoć svećenika pretvaraju u tijelo i krv Kristovu?“

„I to mi je nerazumljivo.“

„Činiš li nešto suprotno od onog što naša vjera smatra istinitim?“

„Ne činim.“

„Hoćeš li se zakleti?“

„Zaklinjem se. Tako mi Bog pomogao, da se zalažem u ono što se zalaže Crkva i crkveni službenici.“

Valjda su ti inkvizitori otišli, jer ja sam valjda zaspao. Nisu imali pitanja za mene, a kako su me ocijenili baš i ne znam. Znao sam da će se vratiti, da će se raspitati o meni, o Micinoj optužbi i o mojim problemima s Micom. Da će tražiti pokajanje i priznavanje mojih grijeha. Oni se više ne bave verbalnim osudama pojedinaca, oni se ne bave vješanjem heretika ili spaljivanjem na lomači, nego nekakvim neverbalnim osudama i preodgojem. Promijenili su oni svoje metode djelovanja, sada su blaži i manje okrutni, ali njihovo traumatizirano djelovanje i dalje traje. Morat ću to otpjeti i istrpjeti od sebe. Jer ja sam za njih nevjernik ili krivovjernik, a oni me moraju

izvesti na pravi put. Za tu priliku povelili su sa sobom i jednog vikara, zlu trebalo ili zlu ne trebalo. Ali da su ponovo došli, ponovo su došli:

„Blagoslovljeno ime Gospodina Isusa Krista.“

Ja im odgovaram:

„Blagoslovljen Isus Krist.“

„Jeste li za prisegu nad evanđeljem?“

Pa sam ja polagao prisegu nad evanđeljem.

„Možete li iznijeti svoje pogreške?“

Pa sam im rekao za Zdravka, njegove tantričke stolice i tantrički masažer. Pa sam im govorio o tantri i tantričkom sladostrašću. Oni su vrtjeli glavom, ali ništa nisu odgovarali.

„Imate li vi strah od smrti?“

„Imam.“

„Mi imamo rješenje za to.“

„Znam.“

„No, pustimo sada to na miru. Bavite li se vi tantrom i tantričkim sladostrašćem?“

„Došao moj prijatelj Zdravko iz Njemačke pa mi nudi tantričke stolice i tantričke masažere. Uz put me je učio tantri i tantričkom sladostrašću.“

Što je to tantra?“

„Kod nas na Balkanu imate dva oprečna mišljenja o tome. Za jedne je tantra seks bez kontakta, seksanje u zdrav mozak i to nam rade političari. Dok je za druge tantra oslobađanje uspavane muške i ženske seksualne energije.“

„A što vi mislite o tome?“

„Mislim da je tantra ovo drugo, ali u mom životu je sve krenulo po zlu, pa tako i to. Stoga od Zdravka tražim da mi dovede neku mladu djevojku.“ Inkvizitori su se otišli posavjetovati, pa ponovo dolaze i pitaju:

„Pitamo vas: bavite li se vi tantrom i tantričkim sladostrašćem?“

„Recimo da se bavim, ali neuspješno. Mici nisam uspio podariti Tantričko sladostrašće pa me je ona tužila za silovanje, povredu ugleda i časti i da sam joj ja nanio duševne boli.“

„I kako ste s tim prošli?“

„Evo me tu u zatvoru. Ona me je tužila i dobila sud. Još je i naš seks stavila na pornhub.“

„Što je radila?“

„Stavila je naš seks na porno stranice pornhub.“

„Znate li da je to osvetnička pornografija, da je to po našem novom zakonu kazneno djelo?“

„Nisam to znao.“

„Je, je. To je kazneno djelo. To je za nas kršćane grijeh, da ne može biti veći grijeh.“ „Ali ja za njega nisam znao.“

„To vas ne opravdava.“

„Rekli ste da je grijeh: surađivati sa Sotonom, prokazati ili ne prokazati vještice, čarobnjake, nevjernike, ateiste i heretike, ali da je grijeh i pornografija, to niste do sada rekli?“

„Grijeh je družiti se sa Sotonom. Pornografija, masturbacija, erotski snovi, seks izvan braka, pobačaj, umjetna oplodnja, tantra i tantričko sladostrašće nisu prihvatljivi i dozvoljeni.“

Valjda je s time završilo moje druženje s inkvizitorima. Ja baš ne volim takve isključive ljude. To nije u mojoj naravi. Jer ja i dalje ne spavam u zatvoru. Ja se i dalje bojim tih mojih zatvorskih kolega. Bojim se za svoj život. Kažu da je u Remetincu u posljednja tri mjeseca preminula petorica zatvorenika i nikom ništa. Nema te udruge koja bi se protiv toga borila.

POGLAVLJE 6

Nakon tog suda i mog sukoba s sutkinjom Jagodom plašio sam se ja da me neće netko optužiti i za prošli život i moju prošlost u socijalizmu. Naime, ja nisam baš bio neki vrli komunista, nisam nikoga otkucavao i nisam nikome ništa dojavljivao, ali sada to nije nedostatak, nego je to komparativna prednost. Netko nam je tada obećao svjetlost, a doživjeli smo crni mrak. Znam da se onda govorilo i pjevalo:

„U tunelu usred mraka sjaji zvijezda petokraka.“

Sada ni ne znam zašto se to govorilo, jer mi smo i dalje u mračnom tunelu, a ne sjaji nam zvijezda petokraka. Možda nekome sjaji Isus Krist koji govori:

„Božje svjetlo u tami svijetli i tama ga ne obuže.“

Ali za mene je to isto, ja to ne razlikujem, niti mi svijetli komunistička zvijezda, a niti ova Božja zvijezda Isusa Krista.

Stoga se obraćam astrolozima da izrade moju astro ili natalnu mapu. Zanima me kakva će biti moja nova godina, hoće li ona biti najgora, osrednja ili sretna? Netko u to vjeruje, a netko ne vjeruje. Netko vjeruje astrolozima, a netko im ne vjeruje. Ja još to nisam raščistio, jer nekad mi oni nešto pogode, a nekad ne pogode. Pa tako kažu da su mi planete i zvijezde sklone, ili da mi nisu sklone. Pa tako jedan astrolog mi kaže da dolazi vrijeme istine, ma što to bilo i ma što to značilo. A znači da će i na mene utjecati retrogradna Venera u Jarcu. A kako će utjecati, to se ne zna. Vidjet će se. Ali da će biti nemira i turbulencija, bit će. Da ću se nalaziti na krivim mjestima, u krivo vrijeme i sa krivim ljudima, hoću. Da će mi to biti neugodno, hoće. Da ću ići ili neću ići na nekakvu lustraciju, hoću ili neću. Da ću ići na nekakvo dokazivanje ispravnosti, na nekakvo obredno čišćenje od grijeha, ispitivanje savjesti ili na nekakvo pomirenje. Nisu ni drugi na

to išli, a netko se od toga dobro okoristio i iz toga je izvukao dobra primanja i dobru mirovinu. Ja se ipak bojim da će me netko optužiti za nekadašnje slovačke Partizanske, da KGB i STASI i dalje imaju to u svojim evidencijama. Ali kažem: kad je sve otišlo do đavola, onda neka do đavola odu i Partizanske. To je nekad bio moj raj, ali i moj grijeh, moj najveći grijeh. Sada toga više nema, ne postoji proizvodnja čizama i obuće za sovjetsku armiju u Slovačkoj. Nema više žena u Partizanskama iz cijelog svijeta. Sada je tamo pustoš i pustinja. Ničega nema ili nema ničega zanimljivoga. Stoga, ja više ne namjeravam tamo ići.

Kažu da je lustracija uspjela u Njemačkoj, a kod nas nije. Kažu da kod nas lustracija nije bila ni pokrenuta. Pa se ja tako ne bojim za moje sudjelovanje u društvenom životu Partizanskih, pogotovo stoga što su se te tajne službe uključile u naš mafijaški život. Uz to mi moramo biti suvremeni muškarci, muškarci novog doba i ne smijemo se ponašati na stari način. Moramo živjeti u skladu s novim vremenom. Kažu da je u Srbiji bilo dozvoljeno jednom godišnje istući svoju ženu, sada to nije dozvoljeno ili je? Sada nije dozvoljen ni seks bez izričitog pristanka tvoje partnerice. Bukvalno rečeno morat ćemo ići k javnom bilježniku, a on će nam izdavati potvrdu za seks. Jer vidjeli ste kako sam ja prošao s Micom. Dragovoljno sam joj davao Yoni masažu, ona je jedna vrištala, uzdisala i dahtala i doživjela sladostrašće, onda je rekla da zaključam vrata, pa smo dva puta vodili ljubav, ali nije rekla da je za seks, nije bilo njenog izričitog pristanka, pa me je tužila za silovanje, pa me je tužila da sam joj povrijedio ugled i čast, pa me je tužila da sam joj nanio duševne boli.

A ja sam se samo ponašao na nekadašnji, stari način, slušao sam ženske seksualne signale, utvrdio sam da one žele seks, ali nisam tražio izričiti pristanak za seks, i zar me sada treba tako drastično kazniti? Zar sam ja stvarno za nešto kriv? Ja se ne osjećam krivim i ne osjećam grižnju savjesti. Ne smatram Micu nikakvom žrtvom, nisam ja nikoga uznemiravao, ponižavao i zlostavljao, a nisam ni ja nikakav monstrum, čudovište, predator ili zlostavljač. I ne očekujem

ja nikakvu društvenu klimu u moju ili Micinu korist i nepovjerenje u institucije sustava. Za mene bi, što se toga tiče, trebalo uvesti nekakav prijelazni period. Jer nisam ja licemjer, nego sam sto posto iskren. Ne može to biti silovanje.

Kud ćemo s tim doći, pa to može dovesti do lavine isповijesti i tužbi navodno fizički i psihički zlostavljanih žena u regiji. Bojim se da će te žene reći da su to sve bile nasilne veze i nasilni odnosi. Pa će tražiti odštete i novčane nadoknade, pa će nas tužiti.

Pa tako te žene u Partizanskima mogu reći:

„Ušla sam u njegovu sobu, a on je odmah skinuo hlače i gaće. Obujmio mi je tijelo, trljao se od moje genitalije i uhvatio me za stražnjicu.“

Pa naravno da sam to učinio, to se tako radi od kad postoji svijeta i vijeka. Tako se tretiraju naše seoske snaše, tako se tretiraju studentice, radnice, ali i princeze. A sada je to jedna žena proglasila bludnom radnjom, da joj je sve bilo toksično, da mi je bila podčinjena. I ja ponovo upadam u premostive ili nepremostive neprilike. Jer bez obzira, na ovu novu seksualnu situaciju, naše su žene i dalje cvijetak zanovijetak. A tamo u Partizanskima su postojale: plavuše, brinete, crнке, Bijelkinje, Crnkinje, Žute, Crvene, Miješane, Kineskinje, Korejke, Vijetnamke, Kubanke, Eskimke i Indijanke, valjda sam se uzбудio i htio nešto s njima. Pa mi vrag nije dao mira, i zaustavljam jednu zgodnu djevojku i pitam je što radi ovih tisuću djevojaka ovdje, je li tu nekakav slet, je li tu nekakav feministički zbor. Ili je tu nešto drugo, nekakav dan AFŽ-a ili Antifašističke fronte žena, bore li se one za mir i ravnopravnost u svijetu ili su one nekakve bolničarke, medicinske sestre ili liječnice ili je to nekakvo partizansko druženje? Sve me je to zanimalo i naravno da sam slobodno pristupio toj djevojci i pitao je:

„Što se tu događa? Kakav je to skup žena i djevojaka?“

„Nema tu nikakvog skupa, a ni feminističkog zbora. I nije tu nikakav dan AFŽ-a ili antifašistička fronta žena. Nije ništa od toga. Mi ovdje radimo i jednostavno smo izašle na naš gradski trg.“

„Što radite?“

„Radimo čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Usput radimo i cipele za cijeli komunistički svijet. U firmi nas radi 10.000 tisuća i većinom smo djevojke i žene.“

„Ali gdje su vam muškarci? Zašto oni nisu izašli s vama?“

„Nema ovdje baš puno slobodnih muškaraca. Svi su ovdje oženjeni ili se brzo ožene.“

90 % nas su slobodne djevojke ili udane ili razvedene žene. Ovdje su tekstilne i obućarske tvrtke, a oni trebaju samo žensku radnu snagu.“

„Vidio sam Kubanke, Bijelkinje, Crnkinje, Vijetnamke, Kineskinje, Korejke, Eskimke i Indijanke. Zar i one rade kod vas?“

„Ima nas odasvud, iz cijelog svijeta.“

„A odakle si ti?“

„Iz Jugoslavije.“

„Sviđam li ti se ja?“

„Sviđaš.“

„Zovem se Alina. Dolazim iz Poljske. I ti se meni dopadaš. Hoćeš li se družiti sa mnom?“

„Naravno da hoću.“

Tako je počela naša ljubav. Ali izgleda da ja nisam monogaman, nego sam poligaman i seksualno promiskuitetan. Pored tolikih neodoljivih žena ne mogu biti s jednom i biti joj vjeran. I kad Alina ode raditi, ja izlazim na gradski trg i zavodim neku drugu djevojku. Kažu da je to u prirodi čovjeka, ako je veliki izbor djevojaka, on želi svoj harem i sve dostupne djevojke u njemu. Zašto ne biti nekakav sultan, ili u krajnjoj liniji ga glumiti, ako ti se to ukazuje, ako ti je tu sve dozvoljeno i ako djevojke nisu nekakav cvijetak zanovijetak, nego su sretne što si ti tu i što postojiš za njih. I što reći nego da sam osjetio naklonost prema tome svemu. Prema tom mjestu i prema svim tim lijepim, zdravim i punoljetnim djevojkama, a bilo ih je i guzatih i sisatih i onih lomnih u struku i plavih i crnih i blondinki. Naravno, da je bilo i onih umjetnih plavuša, onih kinky, ali i onih nimfo.

Tu sam ja dominirao nad svim tim raspoloženim ženama i održavao i odražavao svoju mušku, rodnu praksu i patrijarhat. Ili možda i nisam, pa su te žene bile lukavije od mene, jer su mi se slobodno i nesputano prepuštale, a ja sam im ispunjavao želje i željice za nesputanom i slobodnom ljubavi. Ja sam imao dojam da sam ovdje sam i da vladam kao hegemon nad svim tim ženama. Jedino što nisam viđao i nisu mi prilazile one aseksualne i homoseksualne žene. Te me uostalom nisu ni privlačile. I gdje god bi došao nastala bi nekakva gužva i veselje. Kažu da djevojke najviše privlače muškarci koji imaju nekakav porok, neku muku i neku tajnu, a ja sam imao tu svoju muku ili tajnu da nisam volio djevojke koje su bile cvijetak zanovijetak i te djevojke mi uopće nikad nisu zanovijetale, nikad se nisu inatile sa mnom i nikad se nisu svađale sa mnom. S njima sam uvijek bio u pravu i onda kada to nisam bio.

I veselio sam se dolasku u Partizanske, a dolazio sam nekoliko puta i ostajao malo duže vremena. I uvijek me je to sve privlačilo i uzbuđivalo. I volio sam to što nisam morao kao prapovijesni čovjek

nositi sa sobom toljagu, što nikoga nisam morao vući za kosu i nikoga nisam morao omamljivati ili nositi bič pred žene kako je govorio Nietzscheov Zaratustra. Sve je to bilo na dobrovoljnoj ili dragovoljnoj osnovi. Ja sam bio podoban za sparivanje s tim ženama, bio sam turbonapaljen i one su to rado činile sa mnom. Nakon svega znao sam tim djevojkama zapjevati pjesmu Percy Sledgea: „When a man Loves a Woman“ i valjda sam ih time oduševio i oduševljavao. Naime, nakon tog našeg seksualnog čina, sam sasvim dobro, primjereno i u visokom tonu mogao pjevati tu pjesmu. A jesu li one u meni vidjele mladost, plodnost i zdravlje ili su vidjele bogatstvo, društveni status i bijeg iz ove sredine, o tome uopće nisam razmišljao.

Na tom mjestu sam se osjećao prirodan ili prirodno isparavan. Imao sam svoj moralni kompas, uravnoteženi život i mnoštvo predbračnih seksualnih odnosa. Nije više bilo nikakvih prepreka koje se moraju svladati, nema nikakvih nepremostivih poteškoća, nije bilo zlatnih, partijskih ili katoličkih pravila, čista i prirodna sloboda ljubavi i seksa. Nitko nikoga ne zanemaruje i nitko nikoga ne uznemirava i maltretira. I naravno da sam sudjelovao u svakoj usputnoj, ali i dogovorenoj intimnoj ljubavi i seksu koji mi se ukazivao, a jesu li te djevojke manipulirale mnome ili nisu, ja to ne znam i uopće me to nije zanimalo. Bitno mi je bilo imati intimnu ljubav i imati je u dovoljnoj količini. Sa sobom sam nosio dvije, tri, četiri, pet ili 10 kutija prezervativa i znam da sam se vraćao kući tek kada bi ih sve potrošio. Naime, nisam želio imati djecu ni sa kojom od tih djevojaka. Htio sam samo uživati u nesputanoj i slobodnoj ljubavi.

Mogu reći da:

„Sam poštivao Boga, nikad nisam uzalud izustio njegovo ime, poštivao sam svog oca i majku, nikog nisam ubio, ni sa kime nisam počinio preljub i sagriješio bludno, nikome nisam lagao, nisam govorio lažna svjedočanstva, nisam zavidio nekome drugome, nisam lijegao ni sa čijom suprugom i nisam ničije i ništa otuđio.“

Pa sam se tako temeljno držao i deset božjih zapovijedi, ali i ostalih vjerskih, partijskih i moralnih načela. I nije mi to bilo teško, pa bio sam u raju na Zemlji ili sam ga pronašao i nikako ga nisam htio napustiti. Uopće nisam bio kao Adam i Eva, da sam tražio kruha preko pogače, ma što to bilo i ma što to značilo. Ja sam inače skroman i ne tražim previše. Ovo mi je bilo sasvim dovoljno i dosta.

Međutim, ja ne odlučujem u svom životu, nego to, na moju žalost, drugi čine. Na primjer tovariš Gorbačov. I kao što je sve lijepo, ili za nekoga ružno, nestalo rušenjem Berlinskog zida i tog našeg bajnog socijalizma, nestale su i žene i djevojke iz Partizanskih. Naime, jednom prilikom sam se zaželio svoje prošlosti i kad sam poslovno išao u Nitru, skrenuo sam i u Partizanske. I imao sam što vidjeti ili sam imao što ne vidjeti. Nigdje nije bilo onih lijepih, zdravih, guzatih, sisatih i onih lomnih u struku, djevojaka. Nije bilo ni plavih, crnih, blondinki i zanosnih, punoljetnih žena. Nigdje nije bilo ondašnje gužve i veselja. Bio sam na istom mjestu, kao nekada prije i mogao sam samo konstatirati prazninu i zamišljati prošle događaje, imati halucinacije i fatamorgane. Sve je netragom nestalo. Nailazi mi neki stariji Slovak, jer to je sada država Slovačka, nije više Čehoslovačka, pa ga pitam:

„Gdje su ženšćine?“

A on mi odgovara da su otišle kući ili go home. Pitam ga, a gdje je to, a on mi odgovara: „ Rusija, Poljska, Češka, Ukrajina, Rumunjska, Bugarska, DDR, Litva, Estonija, Vijetnam, Koreja, Kina, Kuba, Angola, Nikaragva.“

„Da nije neka ostala?“

„ Nije.“

Od svega toga su mi krenule suze na oči, izdala me snaga i bilo mi je teško pri srcu. Ni do dana današnjeg se od toga nisam oporavio i sve

me je to ubilo u pojam. Pa zar stvarno više nema svih tih lijepih, zdravih, guzatih, sisatih i onih lomnih u struku, žena? Nema ni onih plavih, crnih, blondinki i onih zanosnih, punoljetnih žena.

Shvatio sam da više nema Sovjetskog saveza i da se ovdje više ne rade čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Štošta se radi, ali se više ne rade čizme za sovjetsku, Crvenu armiju. Sve je to netragom nestalo ili je sve odnio vjetar. O tome se može samo spominjati mlađim generacijama i nikome više. Jednostavno, toga više nema na tom mjestu. A meni se uopće nije išlo ni na kakvu smotru folkloru, koju mi je preporučio taj Slovak i uopće mi nije bilo do slušanje pjesama: „Tancuj, tancuj, vykrucaj“ i „Krčmarik maličky“, a netko od tih Slovaka, koji su izronili iz svega kao gljive poslije kiše, mi je to još jednom predložio. Nisam bio ni zašto i nije mi bilo ni do čega, a samo sam htio sresti neku djevojku koja neće biti Cvijetak zanovijetak i koja će biti kao ondašnje djevojke Istočnog bloka.

A sada se moram bojati da se kod neke od tih žena neće probuditi naknadna pamet i da neće reći:

„Nije dozvoljen seks bez izričitog pristanka tvoje partnerice. Dragovoljno si mi davao Yoni masažu, ja jesam vrištala, uzdisala i dahtala i doživjela sladostrašće, ali to je bio seks bez mog izričitog pristanka. Tužim te zbog silovanja, povrede ugleda i čast i duševne boli. Radimo na tome da ukinemo predrasude da su muški jaki, a mi žene slabe.“

A te odštete ili nadoknade mogu iznositi nekoliko milijuna eura. A ja nisam ni monstrum, ni čudovište, a ni predator. Te žene su voljele seks, samo da žene znaju biti ljute, znaju. Da one znaju tužiti, znaju. A onda netko da nalog FINI pa ti se novac uzme s računa, pa ti se prodaju nekretnine i pokretnine. Kad nema dovoljno, onda ti se blokira cjelokupna imovina.

No, kažem: dobro da je Zdravko Mamić dodirnuo to osinje gnijezdo u Osijeku. Dobro da je on otkrio koje suce je on kupovao, pa sam i ja podnio tužbu protiv sutkinje Jagode. Jer ja vjerujem da se ona nagodila s Micom. Pola iznosa ide Mici, a pola sutkinji Jagodi. Stoga, se ja lagano brinem za svoju sreću i za svoje preživljavanje. Ne želim ja biti nesretan, ne želim ja biti bespomoćan, želim misliti pozitivno, ne vjerujem ja ni u kakve teorije zavjere, želim ja biti mentalno zdrav. Vjerujem u svoju intuiciju i unutarnji glas da će sve biti u redu. I ne želim ja spašavati moj odnos s Micom ili s sutkinjom Jagodom, ja s njima nisam kompatibilan i to je to. Ne mogu se ja nositi s njihovom mračnom stranom, s njihovim sjenama, demonima i njihovim zlom. One su empatične psihopatkinje, imaju poremećaj ličnosti, i one sve rade iz nekakvog svog interesa.

BEGEJCI

POGLAVLJE 1

Ja sam valjda izbjegavao sve neugodnosti i neprijatnosti u životu, jer za mene je rat nešto neprijatno i neugodno. Jer ja sam valjda dijete cvijeća, nekakav hipi, ne uživam u ratu, ne volim oružje, nisam militarist i nisam baš takav patološki tip. Stoga ja nisam kao neki, doživljavao gušenje u prsima, nisam se prekomjerno znojio, nisam osjećao strah, zabrinutost i napetost, nisam pucao po šavovima, ništa me nije tištilo, nisam imao grižnju savjesti i nisam doživljavao anksioznost. Nisam osjećao pretjerani strah, nisam bio izložen posttraumatskom stresnom poremećaju, nekom fobičnom poremećaju, nekom paničnom poremećaju, nekom opsesivno – kompulzivnom poremećaju, nekoj neugodnoj traumi. Istina, nekad bi mi znao proraditi adrenalin, ali ne često. I tako sam ja živio, bez stresa i noćnih mora. I već sam o tome pričao, da sam dobio otkaz na poslu, da me je žena napustila i da mi ona stalno dolazi i traži finansijska sredstva. Pa su me sastavile psihičke tegobe, pa su me sastavili emotivni problemi i da mi je sve postalo noćna mora.

Ali ja sam do mog otkaza pokušavao sve te neprijatnosti i neugodnosti potisnuti u podsvijest i izbjeći ih. Za mene je to bila trauma, bolno sjećanje ili traumatsko iskustvo. Dobro da nisam imao duševne smetnje, dobro da sam i dalje normalno funkcionirao. Jer ja nisam imao problema s izgubljenom ljubavi sa Srbima. Mene uopće ne brine to što se prekinula sedamdesetogodišnja ljubav sa Srbima, što se prekinulo bratstvo i jedinstvo. Što se mi sada borimo s njima, a oni su prema nama ljuti protivnici, okrutni i brutalni. I netko to može potisnuti u podsvijest, a netko ne može. A ja mogu potisnuti Srbe, srpske istine i laži. Nemam ja problema sa srpskim koncentracijskim logorima, nemam ja problema s Begejcima, jer nisam u njima bio. Ništa mene ne proganja, ništa ja ne moram potiskivati. Mene nisu zlostavljali u logoru, nisu nada mnom obavljali nasilje, ja sam izgleda prošao lešo. Stoga, koliko god moj

život bio težak i naporan, ja lako i lagodno prolazim kroz njega. To mi je valjda u prirodi, pa se tako nisam javio ni u Zbor narodne garde, nisam se prijavio ni u Hrvatsku demokratsku zajednici, a ni za hrvatskog branitelja 1991. godine, a ni ne znam zašto su me 1995. godine regrutirali u hrvatsku vojsku.

Jer, jednostavno nisam bio spreman i hrabar za sve to, ali valjda ni drugi nisi bili spremni. U mojoj vojnoj knjižici je pisalo da sam ja izvidnik – mjernik, a to je valjda našoj vojci trebalo, pa sam se i ja također našao u hrvatskoj vojsci. Trebao sam se penjati na naš silos i učitavati koordinate naših pogodaka po neprijateljskim položajima. I onda se otkrilo da ja nisam bio u JNA izvidnik – mjernik, da ja o tome nemam pojma, nego da sam služio u auto jedinici. No ništa za to i za to će mi se naći mjesto. Onda je naime trebalo i auto vozača. A te godine 1991. godine bio sam ja vrlo zauzet u našoj tvrtci. Onda sam ja još radio izvoz i izvozili smo mi u gotovo sve zemlje Istočnog bloka, u Ameriku i Australiju. I putovao sam ja u Mađarsku, Češku, Slovačku, Poljsku, Bugarsku i Rumunjsku i prodavao sam ja strojeve za plastiku. Pokušao sam ići i u Ukrajinu i Rusiju, ali nisam dobio vizu, iz tko zna kojeg razloga. Valjda je to nakon te 1991. godine zamrlo ili nestalo iz naših života. Ustvari, imao sam tada radnu obavezu, pa nisam mogao biti na dva mjesta. Sjećam se dvojice mojih kolega da su se javili da će još u socijalizmu služiti JNA u Memorijalnom domu, u poznatoj Kući cvijeća, druga Tita, u elitnim postrojbama, pa su i mene pitali:

„Ideš li s nama?“

„Ne, ne idem. Ne pada mi to na pamet. Uopće mi to nije privlačno.“
„Kako hoćeš, samo nemoj reći da te nismo zvali.“

„Nikome to neću reći.“

Jednostavno mene to nije privlačilo. Jer morao si derati stražu gotovo šest ili osam, deset ili 12 sati na dan. Rekao sam sebi u vezi služenja ondašnje JNA:

„Odslužit ću i odgult ću tu svoju obavezu teškom mukom i ništa više. Briga mene za ondašnju otadžbinu. Ne želim biti prokleta izdajica svoje domovine, ne želim da mi netko prijete ponorom pakla i vatrom groma kao u pjesmi: „Hej Slaveni“. Trudit ću se ili ću zabušavati u granicama svojih mogućnosti i neću pridavati tome neku veliku važnost. A i zakletvu odanosti tom sustavu ću izreći u granicama mojih mogućnosti.“

Pa je to tako i bilo, a mojima sam zabranio da preko lokalne radio stanice objave ili najave moj odlazak u JNA. Takav sam bio, takav sam ostao i nisam nikakav drugačiji postao i ne mogu se ja baš lako promijeniti. Nisam ja za vojsku ili za vojake.

Stoga ne mogu razumjeti ni one koji su zdušno branili nekadašnju tvorevinu Jugoslaviju, zato ne mogu opravdati borce za Veliku Srbiju, zatone mogu imati razumijevanje za one koji su prihvatili Miloševićevu ideologiju, ali ni one koji su je u to vrijeme zdušno mrzili. Meni se fućkalo i za jedne i za druge. Valjda sam u to vrijeme bio ravnodušan, valjda mi je trebalo vremena da nešto shvatim. Valjda sam bio zbunjen, nisam bio ni za Tita, ali ni protiv njega. Nisam bio ni za JNA, ali ni protiv njih. Jer imao sam posao, imao sam plaću, imao sam ženu i djecu, i ništa drugo mi nije trebalo, a sada ništa od toga nemam. Jednog dana sam sreo mog školskog kolegu Tomislava, pa mi on kaže:

„Pridruži nam se. Mi se borimo za pravednu stvar. Mi branimo našu domovinu.“ „Znam da branite domovinu, ali ja imam radnu obavezu. Ne mogu ja protiv sebe. Nije mi to u prirodi.“

„Batali to.“

„Ne mogu to bataliti, to mi je važno. Imam ženu i djecu.“

Mi smo se tako oprostili, i pošli svatko svojim putem. Nakon toga sam čuo da je Tomislav zarobljen u malopoznatoj akciji Torjanci ili Baranja 1. Nisam ja tu da bih radio detaljne rekonstrukcije toga svega, ali da je Tomislav nestao, da se vodio kao nestali, da se dugo nije znalo za njega, nestao je. To je bila nerješiva zagonetka i misterija ondašnjeg vremena, a onda se doznalo da je zarobljen i sproveden u srpski logor. Nije onda postojao nekakav koncept otkrivanja nestalih ljudi, a nema ga ni sada. Jednostavno netko je nestao i ne zna se gdje je. A njega su okružili Beli orlovi i zarobili. I on mora biti sretan što je izvukao živu glavu, što su ga samo zarobili, a nisu ga ubili. Jer on nije bio obučen za borbu prsa o prsa, jer borio se on sa profesionalcima ili profesionalnom vojskom, specijalnim jedinicama. A Tomislav se pored ostalog borio sa samim sobom, pa sa ondašnjim Romima, pa sa regularnom srpskom vojskom, pa sa raznim preprekama, a onda sa tim specijalnim jedinicama Belih orlova. I bila je to bizarna sreća ili bizarna nesreća što je ostao živ.

Kažem bila je to bizarna sreća ili bizarna nesreća što je ostao živ, ali je završio u srpskom logoru Begejci. I prošao je tamo sve te srpske torture. Inače, to je bila naša nepotrebna bitka kojom se ništa nije moglo dobiti, kojom je bila provedena nečija samovolja bez koordinacije sa Zagrebom. Ja sam se baš bojao takvih uzaludnih i pogibelnih akcija. Nisam htio poginuti u takvim nepotrebnim akcijama, ako ću poginuti, onda ću poginuti u nekoj korisnoj akciji. Jedan moj prijatelj je na sve to rekao: „Idem ja iz Hrvatske, ne želim ići u Torjance neobučen. Tamo me čeka tisuće Roma, tisuće srpskih vojnika i stotinu Belih orlova. Tisuće njih, a ja sam.“

„Kuda ideš?“

„Bilo gdje, moram pobjeći, ovdje ne ostajem.“

Inače, za mene je taj dio Baranje mjesto gdje je Bog rekao laku noć, za mene je to zona sumraka, za mene je to mjesto gdje je život stao, jer tamo se ne živi, nego životari. Tamo je nekad živjelo 800 ljudi, a sada ako ih ima 200. To je inače zaostali kraj, od posebne državne skrbi, područje iz kojeg se bježi, u kojem se ne ostaje. I nije mi jasan taj vojni plan, nije mi jasna ta vojna strategija. Što bi se dobilo zauzimanjem Torjanaca? Pa na nas se iz minobacača pucalo iz Novog Nevesinja i Jagodnjaka. Inače, Torjanci su mjesto gdje su me moji prvi učitelji vodili da položim pionirsku zakletvu. Pa mislim: mora da je tamo pored torjanačke karaule, uz mađarsku granicu, netko polagao pionirsku zakletvu, pa se prisjeća riječi i svečanog pionirskog obećanja:

*„Danas, kada postajem pionir, dajem časnu pionirsku riječ:
da ću marljivo učiti i raditi i biti dobar drug.
Da ću voljeti našu samoupravnu domovinu
Socijalističku Federativnu Republiku Jugoslaviju.
Da ću razvijati bratstvo i jedinstvo i ideje za koje se borio Tito.
Da ću cijeniti sve ljude svijeta koji žele slobodu i mir!“*

Inače, meni nije jasno tko je zapovijedao u toj akciji, kad su oni tako naivno uletjeli u tu četničku zasjedu. Kažu da je tamo bilo svih srpskih postrojbi, pa i Belih orlova. Naime, 30 ili 50 naših ljudi su išli u akciju, a oko njih je bio neprijatelj koji je brojao nekoliko tisuća vojnika. Također kažu da je tada poginulo 4 naša branitelja, a petorica su ranjeni. Ostali su bili zarobljeni, pa su ih ukrcali u autobus i odvezli put Begejaca, pa su tako završili u srpskom koncentracijskom logoru ili po srpskom: sabirnom centru Begejci. Tamo su ih uz ostalih 500 zarobljenika maltretirali, izživljavali se na njima i batinali ih do besvijesti ili nesvijesti. Tamo su ih nemilice tukli, mučili i ispitivali. Tamo su ljudi padali u nesvijest od batina. Tamo su im vikali:

„Spuštaj glavu dolje, ruke na leđa! Ustajte ustaše!“

A iz JNA i danas govore:

„Nije bilo koncentracijskih logora, nego su postojali sabirni centri.“

„Tko je to organizirao?“

„Valjda komandna linija JNA.“

Ispada da se ništa nije znalo, a ustvari sve se znalo. I tjerali su Tomislava da pjeva četničke pjesme. Uz put su ga okrutno i brutalno tukli letvama, pendrecima, kundacima, čizmama i željeznim šipkama, kad bi netko stao s pjesmom. Pa su ga optuživali za ratnu pobunu i ratne zločine. Pa su mu govorili da je prokleta izdajica svoje domovine, pa su mu prijetili ponorom pakla i vatrom groma kao u pjesmi: „Hej Slaveni“. Pa je morao odati počast jugoslavenskoj zastavi. Jer oni su bili okrutni logornici, jer oni su bili pravovjerni, a on krivovjeran, jer oni su za to obučeni u Bujanj Potoku, nedaleko Beogradu. Nisu oni dali da se Hrvatska odcijepi i da postane samostalna. Jer Srbi su govorili:

„Ovo je Srpska zemlja, ovo je Velika Srbija, Hrvate treba pobiti kao kerove uz plotove i tarabe, Slobodane šalji nam salate, bit će mesa, klat ćemo Hrvate. Ali prvo ćete odati minut šutnje za poginule vojnike, oficire i rezerviste JNA, dobrovoljce i za sav nedužni srpski narod.“

I nije se smjelo na to ništa prigovoriti i nije se smjelo jaukati kad su te Srbi tukli, pa je i Tomislav morao pjevati:

„Što se ono, što se ono na Dinari sjaji. Đujićeva, Đujićeva kokarda na glavi.

Oj vojvodo, oj vojvodo šubaru nakrivi. Ima tvojih, ima tvojih četara još živi.

Kroz dinarske, kroz dinarske klance i točila, sve su čete, sve su čete vojvode Momčila. Sa Dinare, sa Dinare, sinut će sloboda, donijet će je Momčilo vojvoda.“

Nakon svih tih mučenja i patnje Srbi su Tomislava pustili, ili su ga razmijenili za zarobljene četnike. Ukrkali su ga ponovo u autobus, ponovo ga premlatili, kao pri dolasku. Ali da je on doživio svoje stravične trenutke, doživio je. No, nije on baš o tome govorio. Držao je on to u sebi. Nadao se da će on doživjeti nekakvu pravdu, ali je nije doživio jer nitko nije kažnjen za to ispitivanje i za to premlaćivanje od kojeg su neki zatvorenici i umrli. I što je od toga ostalo? Ostale su obljetnice i hodočašća Torjancima. Pa me on jednom prilikom pita:

„Hoćeš li ići na hodočašće u Torjance umjesto mene, ja jednostavno ne mogu.“

„Ne mogu ja ići. Ja nisam u tome sudjelovao.“

„Svejedno ti odi.“

Ja sam pošao, ali su mi ostali učesnici rekli da ne idem s njima. Od tada više ne idem ni na kakve obljetnice.

Tomislavu sam rekao:

„Nisu mi dali da idem u Torjance.“

„Ništa zato, onda nemoj ići. Ja ne idem da mi se ne bi vratile slike mog zarobljavanja.“ „To te još muči?“

„Ne muči me to toliko, koliko me muče Begejci. Begejci su moja noćna mora.“

„Mogu li te pitati: kako si ti?“

„Liječim se i danas od Begejaca. Na lijekovima sam stalno. Uzimam lijekove za smirenje i antidepresive. Normabel pijem kao nekakav bombončić. Kad mi on ne pomaže pijem Praxiten, Helex ili Xanax.“

„Ja uzimam inzulin i iruzid za tlak.“

„Ne smijem ponovo preživjeti događaje iz prošlosti i ta traumatična iskustva, moram izbjegavati te lokacije i te situacije, moram izbjegavati te zastrašujuće misli, ne smijem se pretjerano uzbuđivati i ne smijem doživljavati masovne traume. Uz to pijem i Zoloft, Prozac, Celex i Paxil.“

„Koliko ti to pomaže?“

„Pomaže kad pomaže, a kad ne pomaže, onda ne pomaže.“

„Kažu da je za smirenje živaca i nervozu, za prevladavanje nihilizma, najbolje nekome nešto oprostiti. Time ćeš od sebe otkloniti zlo i mržnju, a mržnja donosi razne tjelesne i psihičke bolesti. Ako možeš oprostiti neprijateljima svojim, to bi bilo dobro. Jer kažu da je praštanje najbolji protuotrov mržnji, nasilju i agresiji.“

„I to pokušavam, ali mi ne ide.“

„Time nećeš opravdati njihove postupke i izazvati njihovu grižnju savjesti, ali to moraš učiniti zbog sebe i svog zdravlja. Moraš se ponašati kao dobar kršćanin.“

„Znaš da mi to sa vjerom i religijom ne ide od ruke. Ja sam dosta tebi sličan.“

„S tim da ja nikoga ne mrzim.“

„Nisi bio u toj mojoj situaciji.“

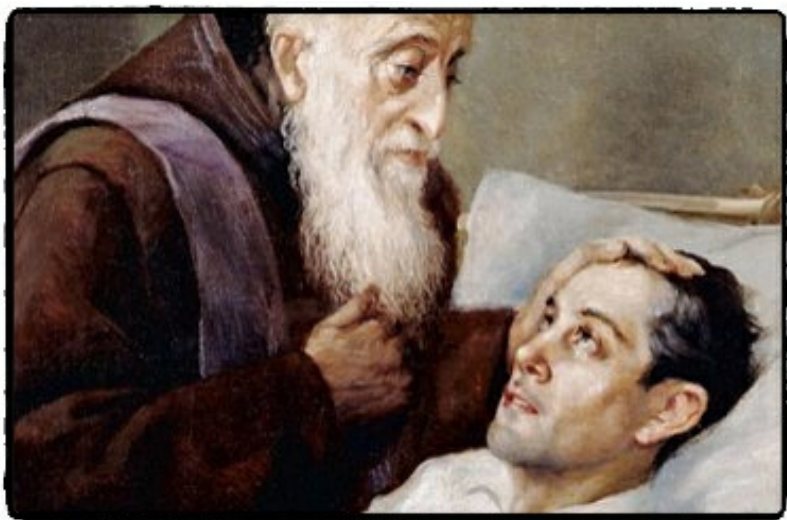
„Nisam bio u toj tvojoj situaciji, pa ne znam kako bih se ja ponašao. Možda bih bio puno gori od tebe.“

„Sigurno bi bio.“

„Nikad se ne zna.“

Ali se zna da Tomislava prati sjena Begejaca, da ga prate batine koje je tamo dobivao, ni kriv, ni dućan, da ga pratilo njegovo opsesivno – kompulzivno ponašanje. Da je on od bića svjetla, postao biće sjene. Da je on od tih Begejaca krenuo tamnijom stranom Mjeseca, ili svojom tamnijom stranom, da je njegova duša postala ranjena, da je on bio ili postao gnjevan ili uništen čovjek, da je postao bijesan, da je mrzio nekoga nedefiniranoga ili nekoga definiranoga, da je on doživio emocionalni raspad. Da se njemu otvorila Pandorina kutija svih mogućih i nemogućih zala. Da je on doživio svoju sjenu rata i da se s vremena na vrijeme toga plašio. Istina je da se on ponovo prijavio u Zbor narodne garde, ali više nije bio revan, gubio se i nestajao. To su primijetili njegovi zapovjednici, pa su ga umirovili.

Pitanje je hoće li se on ikad ili nikad osloboditi srpskog logora Begejci. Ja znam da nekad njegovi lijekovi pomažu, a nekad ne pomažu. Znam da nekad on funkcionira kako treba, a nekad on ne funkcionira. Nekad se lijekovi izmiješaju s drugim lijekovima, nekad imaju nuspojave i kontraindikacije, a nekad se događaju neobične reakcije. Pa je nekad pacijent tužan, nekad je zabrinut, nekad ima glavobolje, nekad mučnine, a nekad je ljut. No život naš nas tjera dalje, bez obzira na naše tragedije i traume. Pa tako i Tomislava je život tjerao dalje. On se borio sa svojim traumama, noćnim morama, lijekovima, PTSP – ijem i svojim Begejcima. Nije nigdje žurio i ukazivale su mu se i pokazivale su mu se nove ceste i novi putokazi. Nekad je vjerovao u bolje sutra, a nekad nije. Nekad je bio zbunjen, razočaran i frustriran, a nekad nije. Nekad je gubio vjeru, a nekad nije. Samo u posljednje vrijeme, on često razmišlja o smrti. Govori da je smrt tu iza ugla i predao se nekakvom pesimizmu.

POGLAVLJE 2

Ne znam jesam li ja živio u virtualnoj stvarnosti, u naučnoj fantastici, u nekakvoj distopiji ili u filmu „Beskrajn dan“. Jer mi se nakon mog otkaza činilo da ne živim u realnom svijetu i realnim životom. U svom realnom životu bih se budio u dva ili tri sata u noći i kretao bih nekuda kod svojih stvarnih ili potencijalnih kupaca. Ali jednog dana i to je prestalo. Jer mi je netko nemilosrdno rekao: „Ne trebaš nam više. Postoje i mlađi, lako ćemo te zamijeniti.“

Samo nije to bilo tako, od nekadašnje prodaje 50 milijuna nečega, sve se to prve godine svelo na deset milijuna, a nakon dvije ili tri godine na simboliku ili na dva ili tri milijuna. Ne da se prepolovila prodaja, nego je ona postala deset puta manja. Ali koga briga za išta, ako se nešto zatvara, onda to treba zatvoriti do kraja.

A i ja sam bio ravnodušan na sve. Ništa me se nije ticalo. Mislio sam da ću biti savjetnik za Europske fondove, no ni od toga baš nije bilo neke velike vajde. Jednostavno, nije mi ništa išlo od ruke, pa sam se prepustio pisanju, pa sam se prepustio mojoj virtualnoj stvarnosti, mojoj znanstvenoj fantastici, mojoj nekakvoj distopiji i mom nekakvom „Beskrajnom danu“. Za mene je vrijeme stalo ili se zamrzlo, jer ništa ne jenjava i stalno se zlo ponavlja. I u svemu tome, jedan dan se neka žena objesila na moje zvono. I zvoni na njega do iznemoglosti. Otvaram joj vrata i pitam je:

„Što zvoniš kao luda?“

„Znaš li ti tko sam ja?“

„Znam i ne znam.“

„Ja sam Tomislavova supruga.“

„Kako je Tomislav?“

„Nije baš najbolje. Zato sam i došla.“

„Ako je kritično, ja mu ne mogu pomoći, niti sam liječnik, a nisam ni svećenik.“

„Znam da niste ni liječnik, a ni svećenik, ali vas Tomislav treba.“

„Za što me treba?“

„To ne znam. Navodno se ne osjeća dobro. Pa me zamolio da vas hitno dovedem.“

„Ja mu ne mogu dati bolesničko ili posljednje pomazanje, mogu mu biti rame za plakanje. Morate zvati liječnika i svećenika.“

„On vas zove, kaže da mu vi možete dati ili pružiti utjehu. Hoćete li doći?“

„Evo idem. Samo da se obučem i da pročitam riječi bolesničkog, posljednjeg pomazanja.“

Pa sam se ja tako presvukao iz trenerke u hlače, a na internetu sam našao riječi bolesničke, posljednje molitve:

*„Svemogući i vječno živi Bože, Oče siromaha,
snago bolesnika, nado umirućih!
Hvala ti za dar ljudskog života,
a osobito za obećanje vječnog života.
Mi znamo da si uvijek blizu svima
koji su slomljena srca,
svim siromasima, slabima i bolesnima.
Bože koji si pun nježnosti i sućuti,
primi molitve koje ti upravljamo
za svoju bolesnu braću i sestre.
Umnoži im vjeru i pouzdanje u tebe.*

*Ojačaj ih svojom ljubaznom
nazočnošću i ozdravi ih,
ako ti je milo, te daj njihovim
tjelesima i dušama obnovljenu snagu.
Ljubazni Oče, blagoslovi umiruće,
blagoslovi sve koji će se uskoro s tobom
susresti licem u lice. Mi vjerujemo da si
od smrti učinio vrata vječnog života.
Čuvaj našu umiruću
braću i sestre u svojoj ljubavi
i vodi ih sigurnom rukom u domovinu
vječnog života s tobom.
Bože, izvore svake jakosti, pogledaj
i štiti sve one koji se posvećuju
bolesnicima i umirućima.
Daj im duh
hrabrosti i nježnosti.
Podrži ih u njihovim naporima da
donesu okrepu i ozdravljenje.
Daj da sve više i više budu znak
tvoje preobrazujuće ljubavi.
Daj da svi uvide da si ti ljubazni
Otac, Bog milosrđa i sućuti. Amen.“*

Pa sam ja krenuo k Tomislavu, a tamo je već bio svećenik koji mu je davao bolesničko pomazanje. Čini mi se da je svećenik rekao:

„Bolesne liječite, mrtve uskrisujte, gubave čistite, zloduhe izgonite!“

To mi se valjda učinilo, ali svećenik je svakako rekao:

„Ovim svetim pomazanjem i svojim preblagim milosrđem neka te gospodin milošću duha svetoga pomogne.“

Tomislav je rekao:

„Amen!“

Onda je svećenik još dodao:

„Neka te slobodna od grijeha spasi i milostivo pridigne.“

Tomislav je opet rekao: „Amen.“

Kad su svećenika platili, Tomislav kaže:

„Žali Bože njegovog bolesničkog pomazanja.“

„Kažu da su i Tito i Franjo Tuđman na samrti tražili bolesničko pomazanje.“

„Oni su imali što ispovjediti, ja nemam. Ja sam prošao svoju pokoru, kalvariju i golgotu u srpskom logoru u Begejcima.“

„Reci mi: što si me trebao?“

„Ne osjećam se baš najbolje, neću još dugo.“

„Nemoj tako. Jedva si napunio 60 godina.“

„Znaš da su Srbi na nas bacali onu paučinu. Tko zna što je to bilo? Od toga su mnogi moji kolege umrli.“

„Kažu da su to bili bojni otrovi.“

„I od toga sam ja bolestan.“

„Nego, reci što si me trebao?“

„Želim da mi napišeš nekrolog i pročitaš ga prilikom mog sprovoda.“

„Ne želiš svećenika?“

„On će ispričati svoje, a tebe bih molio da spomeneš Begejce i torture kroz koje sam prošao.“

„Učinit ću ti to, ali neće li tvoja postrojba ti odati posljednju počast.“

„Možda hoće, a možda neće. Vjerujem u tebe.“

Pa sam ja tako išao kući i smišljao nekrolog ili posvetu za Tomislava. Nisam baš bio uspješan u tome. I nisam mogao ne reći da je Tomislav bio dobre volje i nasmijan do trenutka kada se vratio iz srpskog koncentracijskog logora Begejci. Da je od srpskog koncentracijskog logora Begejci postao drugi čovjek. Neki ljudi su se također promijenili, pa su od ondašnjih komunista, postali ljuti nacionalisti i HDZ – ovci. Ni s njima baš nisam izlazio na kraj. Jer i za njih postoji samo jedna istina i to njihova. I ne smije se ništa reći protiv osnivača HDZ –a, ne smije se reći da je kriv za lopovluk i prevare. Pa sam se ja okrenuo pisati nekrolog, pa sam ga počinjao i od njega odustajao. No, kad sam čuo da je Tomislav umro, odmah sam našao vremena i odmah sam ga zgotovio. Tako da ga dajem na uvid:

„IN MEMORIAM.

Otišao je ili nas je napustio moj dobri prijatelj Tomislav. Do njegovog zarobljavanja u Torjancima i do njegovog boravka u srpskom koncentracijskom logoru Begejci bio je to veseo čovjek, pun pozitivne energije, druželjubiv, funkcionalan i srdačan, a nakon boravka u Begejcima postao je tužan, nefunkcionalan, bolestan i turoban. Nije se ni radovao ni Božiću, a ni nadolazećoj Novoj Godini. Nešto je predosjećao u sebi. Predosjećao je kraj, nije mu bilo spasa, a nije vjerovao u raj i vječan život i mogu reći da ga je to mučilo. Kao što su ga mučile njegove noćne more, mučenja logornika i njegovih uznika. Nas sve je njegova smrt zatekla u nevjerici, mislili smo da se

šali kada je govorio da se s nama oprašta i da neće još dugo. Od mene je tražio nekrolog, a ja sam napisao dvije rečenice i stao. I gotovo sam od svega odustao jer jednostavno nisam vjerovao da će umrijeti i nisam imao snage išta pisati. Jer očekivao sam od njega veselje, očekivao sam od njega lijepe riječi, bez obzira na sve i očekivao sam nekadašnje viceve i šale. Sada toga više nema. Inače, Tomislav je bio veliki entuzijast u ribičkom klubu i nije bilo poribljavanja bez njega. Nije bilo edukacije i obrazovanja ribiča na kojoj nije sudjelovao. Čak je i meni, poznatom antiribolovcu poklonio štapove za pecanje. Volio je svoj kraj i borio si se protiv ribokradica, onih koji su dinamitom lovili ribu ili išli u krivolov. Bio je aktivan i kod lovaca, ali mislim da to nije bilo u tolikoj mjeri koliko je bio aktivan kao ribolovac. Sjećam ga se i s posla i tamo je on bio aktivan i dobar organizator, ali kad se je vratio iz Begejaca, više nije bio ni za kakav posao. Bio je nefunkcionalan i neučinkovit, pa je otišao u mirovinu, a u mirovini se bavio sobom i svojim bolestima. Sjećam se da mi je govorio da su Srbi bacali bojne otrove po njemu i njegovim kolegama. Da su oni mladi umirali, pa si i ti relativno mlad umro. Uopće ne znam jesi li se adekvatno liječio, uopće ne znam jesi li se ti liječio ili nisi? Jer kad sam te sretao, bio si u raznim stanjima, od euforije, do nekakvog razočarenja, do nekakvog ludila. A da si se bojao smrti, bojao si se. A da je smrt bila iza ugla, bila je. Ustvari sve nas čeka smrt, nitko neće vječno živjeti, ali svi mi tu smrt odgađamo i prolongiramo je. Stoga, hvala ti za trenutke provedene s tobom. I još kažem: podari mu Bože mir, nadu i snagu. Sretan ti put, prijatelju moj!“

Valjda sam to izgovorio na Tomislavovom sprovodu jer se toga ne sjećam. A ne sjećam se toga jer sam nastavio živjeti u svojoj virtualnoj stvarnosti, u svojoj znanstvenoj fantastici, u svojoj distopiji i u svom „Beskrajnom danu“. Jer mi se nakon mog otkaza činilo da ne živim u realnom svijetu i realnim životom. U svom realnom životu bih se budio u dva ili tri sata u noći i kretao bih nekuda kod svojih stvarnih ili potencijalnih kupaca. Ali jednog dana i to je prestalo. Jer su se sa mnom grubo i

nemilosrdno obračunali i rekli da više ne trebam. Stoga sam i ja postao grub nemilosrdan, pa sam zaboravio Tomislava. Takvi smo, kakvi smo. Lako se odričemo svega. A sve nam je to donio naš divlji i neoliberalni kapitalizam. Jer mi smo to tražili, pa smo to i dobili. Tko nam je kriv za bilo što? Nitko. Jer nitko neće preuzeti nikakvu odgovornost za naše zlo i nedaće.

Bilješka o autoru:

Boris Golić

Rođen je 1958. godine u Belišću. Do sada napisao:

2010. godine - 55+, „Posljednji Gutmann» i „Tamna strana mog Mjeseca».

2011. godine - „Vražja divizija» i „Vražja divizija II».

2012. godine - „Izvan koncepcije» i „Paintball».

2013. godine - „Zovem se 55+» i „Više se ne zovem 55+».

2014. godine - „Investitor» ; „22 kvake» ; „Tribunj via Čanak» i „Analiziraj me!».

2015. Godine - „Nema lijeka za naš blues»; „Izborna lista»; „Svijet okrenut naopako»; „Unatoč i usprkos svemu».

2016. Godine - „Gimnazijski dani»; „Slavonska molitva»; „Izbjeglica»; „Turci među nama»; „Romi među nama»; „Srbi među nama».

2017. godine – „Hrvati među nama»; „Seksualni vodič za ruralne frajere»; „Put u Munchen»; „Argentinski tango», „Strah od stranca».

2018. godina - „Biti ili ne biti hrvatski tajkun»; Bjegunac»; „Joe, i tu je Amerika»; „Posljednji Prandau – Normann», „Put u pakao popločen je dobrim namjerama».

2019. godina – „Posljednji Podunavski Švabo"; „Poplava"; „Kako uništiti grad Vukovar", „Ustaše i četnici među nama"; „60 plus" i „XXL".

2020. godina - „Moja Biblija", „Made in China", „Korona virus"; „COVID - 19", „Meni se još ne umire", „Dama s psetancetom" .

2021.godina – „Budi s nama", „Emigrantica"

2022.godina – „Vodič za tantru"

Sadržaj:

PREDGOVOR	05
„VODIČ ZA TANTRU“	09
POGLAVLJE 1	09
POGLAVLJE 2	25
POGLAVLJE 3	37
POGLAVLJE 4	51
POGLAVLJE 5	63
POGLAVLJE 6	77
POGLAVLJE 7	87
POGLAVLJE 8	101
POGLAVLJE 9	113
POGLAVLJE 10	127
POGLAVLJE 11	141
POGLAVLJE 12	153
POGLAVLJE 13	169
POGLAVLJE 14	181
POGLAVLJE 15	193
POGLAVLJE 16	205
„SRETAN BEZ ŽENA, ILI NESRETAN S NJIMA“	217
POGLAVLJE 1	217
POGLAVLJE 2	229
POGLAVLJE 3	243
POGLAVLJE 4	253
POGLAVLJE 5	263
POGLAVLJE 6	273
„BEGEJCI“	283
POGLAVLJE 1	283

POGLAVLJE 2	293
BILJEŠKA O PISCU	300
SADRŽAJ	302

Prilog – Ugovor o korištenju digitalnih knjiga

Digitalne knjige by Impero present dopušteno je koristiti samo za osobne potrebe korisnika, čime želimo izbjeći bilo kakvu mogućnost zloupotrebe autorskih prava autora knjige. Korisnici ih mogu slobodno pregledavati, kopirati, umnožavati te pokazivati i slati prijateljima ili svim onim za koje misle da bi ih takvo što moglo zanimati, no svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga ostaje isključivo i nepovredivo pravo stranice www.digitalne-knjige.com.

*Nenad Grbac iz Zagreba, kao nakladnik, s jedne strane (u daljnjem tekstu: nakladnik) i posjetitelj stranice www.digitalne-knjige.com kao korisnik usluge (u daljnjem tekstu: korisnik) zaključuju klikom na link **Prihvaćam ugovor o korištenju knjige prije njezina preuzimanja(download)**, sljedeći:*

UGOVOR O KORIŠTENJU DIGITALNIH KNJIGA by IMPERO present

čl. 1.

Ugovorne strane su suglasne da se digitalnim knjigama nakladnika korisnik može koristiti samo za osobne potrebe, pri tome ničim ne ugrožavajući autorska prava nakladnika i pisaca koji su nakladniku dali suglasnost da objavi njihovo djelo.

čl. 2.

U skladu s prethodnim člankom, korisnik knjigu može pregledavati, kopirati, umnožavati i slati svima onima za koje smatra da bi ih knjiga mogla zanimati, a nije mu dopušteno mijenjati sadržaj knjiga, dopunjavati ga, kao ni bilo kakva izmjena u izvornome kodu knjiga (bilo u binarnom ili izvršnom obliku).

čl. 3.

Ugovorne strane su suglasne da je svaka druga vrsta distribucije digitalnih knjiga nakladnika zabranjena odnosno isključivo i nepovredivo pravo nakladnika.

čl. 4.

Slijedom prethodnog članka zabranjena je bez znanja i suglasnosti nakladnika i pisaca bilo kakva komercijalna ili reklamna upotreba digitalnih knjiga, njihovo korištenje u državnim i privatnim ustanovama (fakultetima, školama, knjižnicama, knjižarama i slično).

čl. 5.

Temeljem članka 3. ovoga ugovora zabranjena je i distribucija digitalnih knjiga nakladnika putem elektroničkih medija i Interneta.

čl. 6.

Ovaj ugovor zaključuje se na neodređeno vrijeme, a sve sporove proizašle iz njega ugovorne strane će nastojati riješiti sporazumno, dok se u suprotnome ugovara stvarno nadležan sud u Zagrebu.

Boris Golić

VODIČ ZA TANTRU

Vlastita naklada

Nenad Grbac
Srednjaci 22, Zagreb
Mob: 095/853-03-40
E-mail: digitalne.knjige@gmail.com

Urednik:

Nenad Grbac

Golić, Boris

VODIČ ZA TANTRU

Romani, pripovijetke i crtice

ISBN 978-953-354-205-9

Vodič za Tantru

Boris Golić

www.digitalne-knjige.com